

Dumnezeu vorbește.

Cuprins

Pentru toți cei care caută și vor să-L descopere pe Dumnezeuul Bibliei	3
Epistolele lui Ioan	5
Epistola lui Iacov	24
Întâia epistolă a lui Petru	25
A doua epistolă a lui Petru	36
Epistola lui Iuda	49
Epistola către Evrei	59
Apocalipsa	92
În încheiere	156

Pentru toți cei care caută și vor să-L descopere pe Dumnezeu Bibliiei

Această carte cuprinde o parte din Noul Testament, într-un stil narativ care explică. Este vorba despre epistolele lui Petru, Ioan, Iuda și Iacov. Apoi Epistola către Evrei. Și, în sfârșit, ultima carte a Noului Testament: Apocalipsa.

Este o redare în cuvintele **mele**. Deci **nu** este textul original al acestor documente vechi, așa cum îl găsim în multe traduceri germane ale Bibliei. Este gândită ca un ajutor pentru a înțelege și mai bine aceste texte biblice. Sau pentru a le descoperi cu totul din nou.

Mă pun în locul celor care le-au scris. Apoi redau conținutul în felul meu – explicat pe scurt și la obiect. Mai ales pentru cei care nu cunosc deloc Biblia. Textul meu este cam de două-trei ori mai lung decât cel dintr-o Biblie Luther (Luther-Bibel) sau din Einheitsübersetzung (traduceri germane ale Bibliei).

Este, desigur, un anumit fel de tâlcuire. Dar nu se poate compara cu comentariile biblice. Totuși, am consultat multe comentarii și traduceri ale Bibliei pentru această redare. Mai ales ca să înțeleg sensul textelor în mediul lor original și istoric – cu scopul de a construi un pod spre secolul al XXI-lea. Sunt recunoscător pentru multele comentarii și traduceri ale Bibliei. Totuși, nu am indicat sursele. Dacă cineva va găsi urme ale gândurilor sale în textul meu, îi mulțumesc prin aceasta în mod expres.

Lipsesc intenționat indicațiile de versete, locurile paralele și notele de subsol sau subtitlurile. Există doar indicații de capitole. Citiți pur și simplu o epistolă întreagă de la început până la sfârșit. Lăsați-o să lucreze în dumneavoastră ca un întreg. Indicațiile de capitole sunt doar un ajutor de orientare, când cineva caută ceva sau vrea să compare cu o Biblie clasică.

Eu însumi am primit prin această lucrare o binecuvântare adâncă, care m-a schimbat și m-a încurajat. Am avut voie să beau din izvorul curat și dumnezeiesc al apei vieții. Sunt texte scrise de **oameni**. Și totuși, în același timp – și lucrul acesta nu este valabil pentru nicio altă carte din lume – ele sunt însuși **Cuvântul lui Dumnezeu**. Acest lucru îl recunoaște și îl simte oricine este gata să-L caute pe acest Dumnezeu, care S-a descoperit în Isus.

Vă invit să trăiți același lucru. Mai întâi cu Biblia. Sau și cu această redare liberă, dar totuși fidelă sensului.

N-am reușit de unul singur. Mai întâi, mulțumirea mea deosebită i se cuvine lui Horst Stricker, pastor pensionar. El a șlefuit cuvintele mele cu multă trudă și cu meticulozitate și, unde a fost nevoie, le-a îmbunătățit. Mulțumesc și Barbarei Krupinski, care nu pentru prima dată a citit cu atenție un manuscris de-al meu. Și nu în ultimul rând îi mulțumesc lui Wilhelm Adelberger pentru tehnoredactare și lui Tobi Stricker pentru grafică.

Această carte apare pentru inițiativa interconfesională „Kirche für Alle” (Biserica pentru toți). Scopul ei este să facă din oameni ucenici. De aceea sunt centrale cuvintele Domnului nostru Isus Hristos și cele ale apostolilor, așa cum ne stau la îndemână până astăzi în Noul Testament. Fie ca această carte să sprijine acest scop.

Dacă vor apărea și cele patru Evanghelii împreună cu Faptele apostolilor într-o carte, precum și epistolele lui Pavel într-o altă carte, depinde de faptul dacă această publicație va fi de ajutor și dacă îi va motiva cu adevărat și în mod durabil pe oameni să citească Biblia.

Ne-ar bucura să aflăm acest lucru. Ne bucurăm de orice răspuns la info@kirchefüralle.de.

Hans-Jörg Ronsdorf, Sulzberg, Allgäu (Germania), mai 2018

Epistolele lui Ioan

- Viața veșnică – acum și în curând
- Siguranța vieții veșnice
- Lumina, dragostea și bucuria lui Dumnezeu
- Iertarea – o dată pentru totdeauna!
- Porunca nouă a dragostei
- Lumea și voia lui Dumnezeu
- Familia lui Dumnezeu
- Biruința prin credință

Întâia epistolă a lui Ioan

Când Isus ne-a făcut pe noi, cei doisprezece, ucenicii Săi, a început ceva cu totul nou. Ceva care a schimbat totul și care nu se va mai sfârși niciodată. Este vorba despre Isus, care este Cuvântul. El ne-a descoperit viața adevărată. Noi mărturisim și istorisim tot ce am auzit de la El, Cuvântul vieții. Au fost mai mult decât simple cuvinte. Viața putea fi văzută și admirată – da, atinsă și îmbrățișată. El a fost un **om** ca noi, pe care L-am urmat trei ani. L-am cunoscut din imediata apropiere.

Viața lui Dumnezeu, chiar viața Lui proprie, a venit cu adevărat la noi în Isus, cu toată puterea și plinătatea ei. Toți oamenii au nevoie urgentă de ea. Noi, apostolii, și mulți alții am văzut-o. Suntem martori care vă vestesc această veste uriașă. El, Fiul, care este viața veșnică în persoană, a venit de la Dumnezeu. El Însuși ne-a spus iar și iar că este trimis de Tatăl ceresc. Tatăl a vrut ca Fiul Său, care poartă în Sine această viață a slavei lui Dumnezeu, să vină la noi. De aceea Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om. Căci numai așa viața dumnezeiască ne poate ajunge și poate deveni viața noastră, a celor dați pradă morții. Lucrul acesta trebuie să-l știe și toți aceia dintre voi care tăgăduiesc că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om.

Trebuie să vă istorisim tot ce am văzut și am auzit de la Isus. Când auziți și credeți aceasta, Isus devine centrul nostru comun. Inima care ne leagă. În Isus, și în nimeni altul, avem părtășie unii cu alții – oricât de incredibil ar suna: părtășie cu Tatăl ceresc și cu Fiul Său, Isus Hristos. Căci El ne-a dat parte de viața lui Dumnezeu.

Prin Isus, noi toți, voi și noi, pur și simplu toți cei care Îl urmează pe Isus, suntem o inimă și un suflet. Ca o familie care ține laolaltă și împarte totul. În această relație și în această unitate trăiește bucuria Dumnezeului triunic. O bucurie care întrece orice bucurie pământească și lumească. Și mai mare nu poate fi. Această bucurie cerească de familie o simt toți cei care trăiesc conștient și activ în părtășia familiei lui Dumnezeu.

Există totuși ceva care nu se potrivește deloc cu această părtășie și apropiere de Dumnezeu. Mesajul lui Isus a fost limpede și clar. El ne-a atras atenția nouă, apostolilor, asupra unui lucru foarte important, pe care trebuie neapărat să vi-l spunem. Dacă n-am face-o, ne-am face vinovați față de voi: Dumnezeul cel veșnic este sfânt. El Însuși este cea mai curată și mai strălucitoare **lumină**. El locuiește în lumină. El nu suferă păcatul și nu face

niciodată compromisuri cu ceva ce contrazice ființa Lui slăvită. De exemplu, lipsa de dragoste, nerecunoștința, egoismul și disprețuirea poruncilor Lui bune, care sunt binele cel mai mare pentru noi, sau răzvrătirea împotriva lor. Din acest fel de întuneric nu se găsește nimic în Dumnezeu – și nici în Isus. Bineînțeles, nu este vorba de întuneric în sens literal sau fizic. Este vorba despre întunericul care ne întunecă inimile și ne lasă fără orientare în felul în care ne trăim viața. Cuvântul lui Dumnezeu numește această stare păcat și nedreptate, despărțire de acest Dumnezeu slăvit, care este lumina.

Dacă am pretinde deci – cum fac unii dintre voi – că avem părtășie cu acest Dumnezeu slăvit, dar am trăi în întuneric, adică după voia noastră, fără să întrebăm de Dumnezeu și de voia Lui, aceasta ar fi o minciună curată. Și niciodată adevărul. Dar dacă trăim în lumina lui Dumnezeu, în care Isus ne-a adus o dată pentru totdeauna, atunci avem unii cu alții **și** cu Tatăl și cu Fiul Său o **părtășie** vie și statornică. În lumina Lui, în dragostea Lui și în bucuria casei Tatălui.

Dar putem noi oare să trăim în această lumină sfântă a lui Dumnezeu și să și rămânem acolo? Doar dăm greș și păcătuim iar și iar! Da, putem. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru totdeauna. Există un motiv pentru care putem rămâne în picioare pentru totdeauna în lumina Lui: Fiul Său, Isus Hristos, Și-a dat sângele și viața pe cruce. Prin aceasta suntem curățiți **pentru totdeauna** de păcatele noastre. Acest **sânge** prețios, vărsat o singură dată, ne curăță cât timp vom mai păcătui. Atunci, astăzi și în viitor! Suntem mereu în părtășie cu Dumnezeu. Chiar și atunci când încă mai păcătuim. Numai sângele lui Isus este siguranța și garanția noastră veșnică. Nu ascultarea sau neascultarea noastră face posibilă sau distruge părtășia cu Dumnezeu. Dumnezeu privește la sângele prețios al Fiului Său – numai de aceea suntem în siguranță. Pentru totdeauna. Așa cum odinioară sângele mielului de Paști i-a ocrotit pe toți israeliții de judecată. Suntem curățiți de **toate** păcatele noastre. Și de acelea pe care le scăpăm din vedere, le uităm sau de care nu suntem conștienți. Și pe care, din păcate, le vom mai face.

Dar dacă ar crede cineva, așa cum susțin învățătorii mincinoși, că nu avem deloc păcat și că n-avem nevoie să fim curățiți prin sângele lui Isus, aceasta este o mare rătăcire. Am trăi atunci pe lângă adevăr și realitate. Ne-am înșela singuri. Păcatele noastre ne-ar arunca în pierzare.

Există un singur drum ca să fim eliberați de această minciună a lipsei de păcat și a amăgirii de sine. Numai dacă ne **recunoaștem** păcatele și I le mărturisim lui Dumnezeu, scăpăm de păcatele noastre. Numai așa primim iertarea pe care Dumnezeu vrea să ne-o dăruiască prin sângele lui Isus. Numai prin recunoașterea și mărturisirea, adică prin rostirea păcatelor de

care suntem conștienți, intrăm în părtășia adevărată și vie cu Dumnezeu, cu Tatăl și cu Fiul. Și tot așa în părtășia tuturor celor care Îl urmează pe Isus și trăiesc sub sângele curățător al lui Isus. Iertarea ne este dăruită pentru **toate** păcatele. Încă o dată: și pentru acelea pe care le-am uitat sau de care nu suntem conștienți. Și pe care le vom mai face.

Am meritat noi oare sau avem vreun drept ca Dumnezeu să ne ia păcatele? Nu! Dar Isus, care Și-a dat viața pentru noi, este garanția că Dumnezeu iartă. Sângele prețios al lui Isus înseamnă viața Lui sfântă și fără păcat. El a jertfit-o pentru noi. Pentru Dumnezeu, aceasta are o valoare nemăsurată. De aceea S-a legat să-l ierte, pe temeiul acestui sânge al Fiului Său, pe oricine primește prin credință jertfa lui Isus pentru sine și se bizuie cu totul pe ea. Dumnezeu Se ține întotdeauna de cuvântul Său! Căci El este credincios și drept!

Încă o dată, pentru că toți trebuie să știe: cine susține că noi, copiii lui Dumnezeu, trăim automat fără păcat se înșală singur. Și mai rea este amăgirea de sine atunci când păcătuim și credem că nu este păcat. Căci atunci Îl facem pe Dumnezeu mincinos. Pentru că El ne-a arătat limpede ce este păcatul. Cine crede cu adevărat că nu are păcat și că trăiește fără păcat este pierdut, pentru că nu se prinde de sângele lui Isus prin mărturisirea păcatelor sale! De aceea aceasta este o învățătură greșită, care duce la pierzare.

Capitolul 2

Dragi prieteni, este limpede, și n-ar trebui deloc să vă scriu lucrul acesta: Nu păcătuți! Când Dumnezeul cel veșnic și slăvit ne cheamă pe noi, oamenii, în părtășia Lui, atunci ar trebui să gândim și să simțim despre păcat exact ca El. În această simțire vrem să creștem și să sporim.

Din părtășia cu Dumnezeu face parte și să ne vedem și să ne recunoaștem cu sinceritate eșecurile. Căci, trebuie să ne întrebăm cinstit, există oare ceva din ce facem care să fie **absolut** curat și sfânt? Dar dacă noi, copiii lui Dumnezeu, am păcătuțit totuși din nou, nu suntem niciodată pierduți din cauza aceasta. Nici părtășia cu Tatăl și cu Fiul nu este întreruptă sau îngrădită. Căci **totul** a fost deja iertat. Nu avem nevoie de iertare din nou. Și nimeni altul decât Isus, Fiul Tatălui, care Și-a dat sângele pentru noi, este Mijlocitorul și Chezașul nostru la Tatăl. El este siguranța noastră pentru totdeauna. El este **Cel neprihănit**. Noi înșine, cei nedrepți, n-am fi putut niciodată să ne ștergem păcatele.

Toate păcatele noastre Isus le-a șters prin sângele Său. El este **jertfa de ispășire** desăvârșită și unică pentru păcatele noastre. Acum Dumnezeu nu mai găsește nimic nedrept la noi. Căci toate faptele noastre nesfinte și

nedrepte, îndreptate împotriva lui Dumnezeu și împotriva oamenilor, au fost iertate și înlăturate în Isus. Jertfa Lui are o valoare atât de mare, încât ar putea șterge toate păcatele tuturor oamenilor din lume. Dar iertare primesc, desigur, numai cei care își caută adăpostul la Hristos și la jertfa Lui.

Cum putem ști că Îl cunoaștem pe Isus și că Îl urmăm? Pur și simplu prin faptul că iubim și împlinim **poruncile** Lui. Dacă cineva pretinde că are o relație vie cu Isus, care îi schimbă viața, dar nu împlinește poruncile Lui și nici nu încearcă, se minte singur. Și îi minte pe alții. Într-un astfel de om adevărul lui Dumnezeu nu poate fi prezent. Dar cine împlinește cuvântul lui Isus, în acela dragostea lui Dumnezeu este acasă – da, a ajuns la ținta ei. El nu numai că a primit dragostea lui Dumnezeu, ci i-a și răspuns și a dat-o mai departe.

Când păzim și împlinim cuvântul Lui, suntem în Isus. Și cine pretinde că este în Isus nu are altă alegere decât să trăiască așa cum a trăit Isus. Atunci se vede că dragostea, îndurarea, adevărul și sfințenia lui Isus Hristos se găsesec și la noi.

Dragi prieteni, de fapt nu vă scriu o poruncă nouă. Era nouă când ne-a dat-o Isus nouă, ucenicilor. În acest sens este porunca veche, cea de la început, și încă valabilă. Ați primit-o când L-ați primit pe Isus prin credință. În același timp, ea este pentru totdeauna o **poruncă nouă!** Căci prin Isus a primit o dimensiune cu totul nouă – ca poruncă a **dragostei**. Așa ceva nu mai existase înainte. Această poruncă a dragostei a trăit cu adevărat în El – și astăzi în noi. Viața Lui a devenit și viața noastră. Da, El trăiește în noi! Așa, și numai așa, putem trăi și iubi ca El. În Isus a venit în lume lumina adevărată. Odată cu aceasta a început veacul cel nou, cel viitor. Întunericul trebuie să se retragă tot mai mult. A fost alungat și din inimile noastre. Trăim în lumina lui Dumnezeu. Și vine ziua în care întunericul va dispărea cu totul, iar Isus va lumina totul.

Cine pretinde că trăiește în această lumină, dar nu-l iubește pe **aproapele** său, ci îl urăște, acela ține în mod inevitabil de întuneric. Cine își iubește aproapele ține de lumină. În lumina lui Dumnezeu este ferit să se poticnească și să cadă de la credință. Trebuie s-o spun încă o dată: Cine își urăște aproapele este în întuneric. Lucrul acesta este fatal, căci cine umblă în întuneric nu vede încotro merge. În întuneric este orb.

Copii iubiți de Dumnezeu: Toate păcatele voastre, și cele pe care le veți mai face, vă sunt iertate! Motivul pentru aceasta este numai îndurarea lui Dumnezeu, pe care ne-a făgăduit-o și ne-a dăruit-o în Isus. Numele Lui garantează pentru aceasta!

Voi, **tați** și **mame** în credință, ați crescut duhovnicește și ați ajuns astfel, pentru că Îl cunoașteți și Îl iubiți pe Isus ca pe nimeni altul.

Voi, **tinerilor**, veți fi și voi cândva astfel de tați și mame. Acum l-ați biruit prin Isus, în credință, pe cel rău, pe diavolul.

Voi, copiii, care nu sunteți de mult timp în credință, ați cunoscut ceva foarte important și fundamental: că Dumnezeu, Cel veșnic, este Tatăl vostru ceresc.

Vouă, taților și mamelor, v-am scris, pentru că ceea ce cunoașteți despre Isus, dragostea și entuziasmul vostru pentru El vă fac să fiți ceea ce puteți fi acum în credință pentru alții.

Vouă, tinerilor, v-am scris, pentru că sunteți tari în Isus. Mai ales pentru că vă este important Cuvântul lui Dumnezeu, tot ce a spus Isus, și îl împliniți. Cu Isus și cu Cuvântul Său ați reușit să-l biruiți pe diavolul. Toate învățăturile greșite pe care le răspândește el și oamenii pe care i-a amăgit nu v-au putut lua prin surprindere.

Aveți grijă și nu iubiți ceea ce iubesc și fac oamenii cărora nu le pasă de Dumnezeu și de Isus. Dragostea adevărată se poate ține strâns doar de un singur lucru. Cine își dorește o viață ca a necredincioșilor sau îi invidiază pentru ea nu cunoaște marea dragoste a Tatălui ceresc. **Dragostea Tatălui** nu poate fi acasă în această lume departe de Dumnezeu. Și nici nu este binevenită acolo.

O societate în care nu domnește Dumnezeu, ci cel rău, este frământată mai ales de trei lucruri:

De cedarea în fața oricărei **poft**e și de trăirea ei din plin – fie că e vorba de iubirea de bani, de ambiție, de sexualitate, de prestigiu sau de dependențe.

Apoi **pofta ochilor**, care privește numai la ce este de aici, la ce se vede și la ce ademenește. Și astfel pierde, la propriu, din ochi adevăratul sens al vieții.

În sfârșit, **lăudăroșia vieții** – cum ar fi fanfaronada, mândria, părerea prea bună despre sine și comparația cu alții, hărțuirea și multe altele.

Omul fără Dumnezeu se socotește pe sine regele propriei vieți, ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Toate acestea nu pot veni niciodată de la Tatăl ceresc. Toate acestea vor dispărea într-o zi și vor trece. Singura scăpare de această prăbușire este să facem ce spune Isus. A face voia lui Dumnezeu este singura alternativă la lume care merită. Este singura posibilitate de a vedea în lumină lumea viitoare a lui Dumnezeu, nouă, veșnică, sfântă și slăvită. Și de a fi acolo pentru totdeauna, în viața veșnică.

Copii ai lui Dumnezeu, odată cu Isus a început **ceasul cel de pe urmă**. El a spus că va veni **antihristul**, mântuitorul fals. Dar acum s-au și ridicat mulți antihriști, care, ca niște Hristoși falși, se pun în locul lui Isus. S-au ridicat

împotriva Lui. De aceea putem spune că ceasul cel de pe urmă a venit. Este foarte trist că acești oameni vin chiar dintre noi, din mijlocul nostru. Ei au pretins, ce-i drept, că fac parte din familia lui Dumnezeu. Dar nu este adevărat. Dacă ar fi fost cu adevărat așa, ar fi rămas cu noi. Dar Dumnezeu i-a demascat: ei nu sunt din Dumnezeu, ci din cel rău. N-au ce căuta la noi. Căci ei învață și răspândesc lucruri false.

Noi toți avem **ungerea** de la Isus. El ne-a dăruit Duhul Sfânt. Duhul ne-a învățat că Isus este Hristosul, Fiul veșnic al Tatălui. Nu v-am scris ca să auziți aceste legături pentru prima dată. Căci le știți deja. Țineți-le strâns. Minciunile acestor oameni n-au absolut nimic de-a face cu adevărul.

Pe care dintre oamenii care vorbesc despre Isus trebuie deci să-i numim mincinoși? Pe aceia care tăgăduiesc că Isus din Nazaret este Mesia ales de Dumnezeu! Un astfel de om este antihristul, care Îl tăgăduiește pe **Tatăl** și pe Isus, **Fiul** Său. El spune că Dumnezeu nu este deloc Tată și nu poate avea un Fiu. Cine tăgăduiește deci că Isus este Fiul Tatălui nu-L poate nici cunoaște pe Tatăl, nici nu-L poate avea ca Tată. Dar pentru cine Isus este Fiul Tatălui, cine rămâne la aceasta și o mărturisește, acela Îl are pe Dumnezeu, Tatăl. Este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Așa ați auzit și voi de la început. Dacă țineți la aceasta ca la un adevăr care nu se vinde, atunci sunteți în lumina lui Dumnezeu. Legați de Tatăl și de Fiul.

Și pentru noi, care ținem la aceasta, este valabilă făgăduința unică a Tatălui, pe care El a împlinit-o și a adevărat-o în Fiul Său, omul Isus: Noi, oameni muritori și păcătoși, vom primi viața veșnică! Păcatul și moartea vor fi biruite. Vom fi copii ai lui Dumnezeu.

Toate acestea trebuie să vi le scriu. Căci umblă oameni, predicatori care merg din loc în loc, care vor să vă amăgească și să vă fure aceste adevăruri slăvite și vitale. Mai vorbesc o dată despre ungerea pe care ați primit-o de la Isus. Aceasta este Duhul lui Dumnezeu, care va rămâne în voi și cu voi. De la început a fost deja acolo. De aceea n-aveți nevoie să vă lăsați învățați de acești amăgitori și mincinoși. Încredeți-vă în Duhul Sfânt. El vă învață ce este adevărat. Rămâneți aproape de Isus, Fiul Tatălui.

Și acum privesc înainte, prietenii mei. Văd ziua în care Isus Se va arăta în chip vizibil pe cer. Va fi o zi a celei mai mari bucurii. O zi de sărbătoare fără pereche, în care Îl vom întâlni în sfârșit pe Domnul nostru Isus cu toate simțurile. Dacă vrem să trăim această zi slăvită așa, atunci trebuie să trăim încă de acum cu Isus ca și cum ar fi vizibil printre noi. Și să-L urmăm cu râvnă până în ziua aceea. Dacă nu facem aceasta, ziua aceea ne va lua prin surprindere. Sau ne va înspăimânta și ne va face de rușine. Și sper că nu se va dovedi atunci că unii dintre voi nici nu erau ai Lui.

Dacă am recunoscut că Dumnezeu este cu desăvârșire neprihănit, atunci putem vedea și dacă cineva trăiește în neprihănire ca Isus: un astfel de om este născut din Dumnezeu.

Capitolul 3

Puteți voi oare să cuprindeți cu ce **dragoste fără margini** ne iubește Dumnezeu, Tatăl? Căci El, din Sine Însuși, ne-a făcut copiii Săi! Acesta a fost planul și voia Lui veșnică. Nimeni, nici vreun antihrist și nici vreun proroc mincinos, nu ne poate lua lucrul acesta sau să-l pună la îndoială: Am devenit cu adevărat copii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a vrut aceasta.

Din înfățișarea noastră exterioară nu se poate vedea lucrul acesta. Nici pe Isus nu L-au recunoscut oamenii, după înfățișare, ca Fiu al lui Dumnezeu. El și noi nu arătam altfel decât toți oamenii. Și totuși suntem copii ai lui Dumnezeu! Chiar dacă însușirile viitoare ale copiilor lui Dumnezeu nu se văd încă pe dinafară.

Un lucru este cu totul sigur: Toți copiii lui Dumnezeu vor fi în curând cu totul **asemenea** lui Isus Hristos cel proslăvit. Îl vom vedea așa cum este. Și nu vom mai putea decât să ne minunăm. Tocmai acest fapt este centrul nădejzii noastre. El ne motivează zi de zi să îndepărtăm din viața noastră, fără niciun compromis, tot ce nu se potrivește cu sfințenia și slava Lui. Astfel ajungem încă de acum tot mai asemănători cu El.

Cine trăiește ca și cum n-ar exista Dumnezeu este în realitate un păcătos, unul care își ratează ținta veșnică. Căci Dumnezeu l-a creat. El îl ține în viață. Lui ar trebui să-I fie recunoscător. Un astfel de stil de viață se numește și fărădelege. Cine Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și autoritatea Lui trăiește în anarhie. Prin viața fără Dumnezeu, oamenii au strâns o vină incredibil de mare din cauza păcatelor. Nimeni nu poate face ca aceste păcate împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor să nu se fi întâmplat. Vina nu se mai poate repara niciodată cu mijloace omenești. Dar tocmai de aceea a venit Isus: ca să ne ia păcatele. El le poate înlătura ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nimeni n-a putut face aceasta! Numai El singur. De ce? Pentru că El nu era în niciun fel atins de păcat și n-a păcătuit niciodată. El era Cel neprihănit.

Cine Îl urmează pe Isus și vrea să facă ce spune El nu ascultă de păcat. Toți cei care trăiesc ca și cum n-ar exista Dumnezeu nici nu L-au înțeles pe Isus, nici nu s-au supus Lui ca Mântuitor și Domn al vieții lor.

Copii ai lui Dumnezeu, nu faceți compromisuri! Din perspectiva lui Dumnezeu există întotdeauna doar „ori – ori”! De aceea nu vorbesc despre zone gri, ci subliniez o opoziție clară, în alb și negru, a adevărilor pe care vi le transmit. Cine vrea să asculte de Dumnezeu și trăiește după poruncile Lui

este neprihănit. Așa cum Isus a fost neprihănit în viața Lui. Cine trăiește ca și cum n-ar exista Dumnezeu păcătuiește și își ratează ținta vieții. Unii ca aceștia fac atunci ce a făcut **diavolul** dintotdeauna. El a respins de la început autoritatea lui Dumnezeu și a răspândit această anarhie. Da, i-a amăgit pe îngeri și pe oameni să facă la fel. Oricine păcătuiește se lasă, în cele din urmă, inspirat de diavolul și stă de partea lui. Dar Isus, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, a venit ca să nimicească tot ce a făcut diavolul, toate lucrările lui rele. Lucrările diavolului nu au ultimul cuvânt! Lucrul acesta se poate vedea încă de acum. Căci fiecare copil al lui Dumnezeu este născut din Dumnezeu și, prin urmare, nu mai este determinat și stăpânit de păcat. Faptul că un copil al lui Dumnezeu nu trebuie să păcătuiască fără încetare – aceasta este numai lucrarea lui Dumnezeu în noi! Viața lui Dumnezeu, Cuvântul Său și Duhul Său sunt prezente în copiii Săi. De aceea nici nu este cu puțință ca acești copii să iubească păcatul și să trăiască ca și cum Tatăl n-ar exista. Nimeni nu-și poate tăgădui, până la urmă, adevărata natură. Ea este ori din Dumnezeu, ori din diavolul. De aceea nimeni să nu se amăgească singur în această privință. Toți cei care nu întreabă de Dumnezeu și trăiesc în felul acesta nu pot fi născuți din Dumnezeu și nu pot fi copii ai lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu se recunoaște mai ales după dragostea față de aproapele. Cine nu-și iubește aproapele în mod dezinteresat și cu fapte, cum a făcut Isus, nu este născut din Dumnezeu.

Când ați auzit prima dată despre Isus și despre vestea Lui bună, **dragostea** unii față de alții a fost lucrul hotărâtor, care face marea diferență. Așa să rămână mereu: să ne iubim unii pe alții. Cel mai înspăimântător exemplu pentru opusul acesteia este vechea și cunoscuta istorie a lui Cain. El a lucrat din diavolul, din cel rău, când l-a ucis pe fratele său Abel. De ce a făcut aceasta? Tot ce făcea el era rău, pentru că era din cel rău. Dar fratele lui era neprihănit. Abel nu era din diavolul, ci din Dumnezeu.

Nu vă mirați deci dacă așa ceva se repetă mereu și astăzi. Ține de natura celui rău să urască binele, sfințenia, dreptatea și dragostea. Da, să le nimicească. Oamenii care trăiesc fără Dumnezeu ne urăsc mai mult sau mai puțin. Căci simt că noi vrem să facem ce vrea Dumnezeu. Deosebirea dintre ei și noi nu poate fi mai mare. Pentru că suntem născuți din Dumnezeu, noi am fost mântuiți și am trecut din moarte la viață. Moartea vrea să nimicească viața. Aceasta nu este altceva decât ură. Iar semnul de viață adevărat și autentic al unui copil al lui Dumnezeu este că îl iubim pe aproapele, mai ales pe copiii lui Dumnezeu. Invers, aceasta înseamnă fără nicio îndoială: Cine nu-l iubește pe aproapele este încă în moarte. Nu este un copil al lui Dumnezeu. Oricine își urăște aproapele este chiar un ucigaș de oameni, ca și

Cain – fie că omoară pe cineva cu adevărat, fie că îl urăște cu mintea și cu inima. Pentru toți ar trebui să fie limpede că cineva care își urăște aproapele nu poate avea viața veșnică, chiar dacă poate, pentru scurt timp, așa s-a părut.

Cum recunoaștem ce înseamnă cu adevărat dragostea? Cel mai mare **exemplu**, și totodată măsura pentru ceea ce este adevărata dragoste dumnezeiască, îl vedem în Isus. Din dragoste Și-a pus viața pentru noi și a jertfit-o pe cruce. Dacă El a făcut aceasta pentru noi, nu poate fi altfel: și noi vom face la fel pentru copiii lui Dumnezeu. Și pentru aproapele. Totuși, a **trăi dragostea** nu înseamnă să-ți jertfești pe loc viața pentru alții. Înseamnă, de exemplu, pur și simplu că eu, cel care am ceva, îi stau alături celuiilalt în nevoia lui și îi dau ce îi trebuie urgent. Dacă cineva nu este atins în adâncul lui de nevoia aproapelui său, atunci dragostea lui Dumnezeu nu poate fi prezentă în el. Natura dragostei lui Dumnezeu este să vezi nevoia aproapelui, să fii atins de ea și să faci tot ce poți ca să ajuți.

Copii ai lui Dumnezeu, încetați să vorbiți doar despre dragoste și să faceți multe vorbe despre ea. Trăiți dragostea adevărată a lui Dumnezeu în fapte și fără motive egoiste.

În loc să-l ajutăm pe aproapele, inima noastră se lipește adesea de ceea ce ar trebui să dăm. Când ne lăsăm din mână viața și averea de dragul aproapelui, atunci suntem în adevăr. Când inima noastră egoistă nu dă drumul, ba chiar osândește dăruirea dezinteresată, socotește că nu este nevoie să-l iubim pe aproapele sau rămâne doar la vorbe, atunci ne ridicăm deasupra poruncii lui Dumnezeu, care este mai mare decât noi. Dumnezeu vede exact motivele și obiecțiile inimii noastre. Trebuie să învățăm să ne împotrivim acestei simțiri a inimii noastre și să prețuim mai mult porunca dragostei lui Dumnezeu. Când inima noastră **dă drumul**, ca să-l ajute pe aproapele cu dărnicie și fără interes propriu, atunci avem o încredere liberă și bucurasă în Tatăl. Doar suntem iubiți de El ca niște copii ai Săi. Avem voie să-I spunem cererile noastre și să vedem că El ne dăruiește. Când îi dăm cu drag aproapelui, ca să-i ușurăm nevoia, atunci și Tatăl ne dă cu drag. Căci porunca Lui este importantă pentru noi și o împlinim cu drag. Așa, viața noastră este o bucurie pentru El. El ne dă cu drag când noi dăm cu drag!

Dumnezeu, Tatăl, ne dă această **poruncă**: să ne punem toată încrederea în Fiul Său, Isus Hristos – în măreția Lui slăvită și în faptul că El ne este de ajuns pentru tot, dar cu adevărat pentru tot. În viață și în moarte. Din această poruncă face parte la fel de mult și faptul că ne iubim unii pe alții, așa cum a spus și Isus. Cine împlinește această poruncă rămâne în Isus, și Isus rămâne în el. Putem ști că Isus este în noi? Da, prin Duhul Sfânt. El ne mărturisește

acest adevăr și ne dăruiește siguranță și liniște lăuntrică în această privință. Acest Duh nu doar mărturisește aceasta. Isus ni l-a dăruit pe acest Duh, ca să fie întotdeauna și pentru totdeauna cu noi.

Capitolul 4

Dragi prieteni, în lume umblă mulți **proroci mincinoși**. Sunt mincinoșii despre care v-am vorbit deja, care au ieșit dintre noi. Spre deosebire de Duhul lui Dumnezeu, pe care Îl aveți voi, prin acești proroci lucrează duhuri ale minciunii. De aceea nu credeți pe orice om care vrea să vă învețe. Cercetați dacă vine de la Dumnezeu. Duhul adevărat, care vine de la Dumnezeu, îl recunoașteți după faptul că vestește adevărul despre Isus. Și anume că Isus Hristos S-a făcut cu adevărat om, a fost om și rămâne om pentru totdeauna. Deși la Tatăl a fost și este întotdeauna Fiul cel veșnic. Cine nu crede aceasta și nu o mărturisește înaintea altora nu este de la Dumnezeu. El este plin de un duh de amăgire, duhul antihristului. Acesta se va arăta într-o zi în mod public, mareț și spectaculos. Dar încă de astăzi lucrează acest duh prin astfel de proroci mincinoși și prin acești Mesia falși. Ei răspândesc minciuni despre adevăratul Hristos.

Copiii lui Dumnezeu sunt născuți din Dumnezeu. Ei i-au văzut prin ce sunt pe prorocii mincinoși și i-au biruit. În voi este **Duhul lui Dumnezeu**, care este mai puternic decât duhul lumii. Acești proroci își au originea în lumea fără Dumnezeu, care este totuși religioasă. Ei spun numai ce vine din lume și ce îi place lumii. Noi, dimpotrivă, suntem din Dumnezeu. Și cine Îl cunoaște și Îl iubește pe Dumnezeu ne înțelege. Cine nu este din Dumnezeu nu înțelege ce spunem. Din nou îmi este vorba de un „ori – ori”: Vorbește ori Duhul adevărului, ori duhul minciunii și al rătăcirii.

Dragi prieteni! Vrem să ne iubim unii pe alții. **Dragostea** vine de la Dumnezeu. Oricine iubește cum iubește Dumnezeu este născut din Dumnezeu. Îl cunoaște și Îl iubește pe Dumnezeu. Cine nu iubește ca Dumnezeu nu-L cunoaște. Căci ființa cea mai adâncă și veșnică a lui Dumnezeu este dragoste curată. Această dragoste sfântă ne-a dăruit-o Dumnezeu. Prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său unic la noi, oamenii. Prin faptul că Fiul Său S-a făcut om, am primit viața. El ne-a adus-o. Această dragoste este cu totul nemeritată. Ea nu și-a avut originea în noi înșine – ca și cum noi L-am fi iubit pe Dumnezeu. Nu, El ne-a iubit întâi și L-a trimis pe Fiul Său, ca să ne înlăture păcatele prin jertfa Lui.

Dragi prieteni, dacă am fost iubiți astfel, peste orice așteptare, fără să merităm, atunci suntem de-a dreptul datori să ne iubim unii pe alții. Când ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi. Dragostea Lui este în noi, ca să

zic așa, vie, lucrătoare, da, a ajuns la ținta ei. Dumnezeu este Duh și nimeni, niciun om, nu L-a văzut vreodată. Dar se poate vedea și înțelege ceva din El prin dragostea cu care se iubesc unii pe alții cei din familia lui Dumnezeu.

Cum putem înțelege că suntem în El? Și El în noi? Prin Duhul Său putem înțelege. Și prin Duhul Său este cu puțință această legătură vie și strânsă, această părtășie a dragostei.

Noi, apostolii și ucenicii lui Isus, am văzut și vă mărturisim: Tatăl a văzut cu adevărat starea noastră de pierzare și L-a trimis pe Fiul Său. Ca Mântuitor al întregii lumi. Pentru toți oamenii L-a trimis Tatăl pe Fiul Său.

Cine crede și mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu are părtășie cu Dumnezeu și este legat de El. Noi am cunoscut și am crezut cât de mare este dragostea pe care o are Dumnezeu pentru noi. **Căci Dumnezeu este dragoste.** Toată ființa Lui este dragostea cea mai curată, care se dăruiește. Niciun dumnezeu nu s-a arătat vreodată astfel. Aceasta este definiția Lui deplină. **Tot** ce face El și tot ce este El vine din dragoste. Cine trăiește în această dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el – și se vede după faptul că îi suntem recunoscători Tatălui din toată inima și îl iubim pe aproapele.

Dragostea lui Dumnezeu ne-a schimbat cu totul. Am fost dăruiți cu îndrăzneală și încredere față de Dumnezeu. De aceea **nu ne este frică** de ziua **judecății**, când toți vor da socoteală înaintea Dumnezeului sfânt și drept. Ce contează acolo și rămâne în picioare este numai faptul că am trăit în lume așa cum a trăit Isus. Lucrul acesta este adevărat când împlinim cuvântul Lui; ceea ce este de la sine înțeles pentru toți cei născuți din Dumnezeu. Chiar dacă aceasta nu va reuși niciodată sută la sută. Dar nici din cauza aceasta nu trebuie să ne fie frică. Frica de Dumnezeu nu ține niciodată de natura dragostei lui Dumnezeu. Dimpotrivă, **dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu** alungă frica de ziua judecării sau de eșecul de a nu trăi ca Isus. Frica este deja un fel de judecată, care poate duce la deznădejde. Cine mai are frică de Dumnezeu și de judecata Lui încă nu se încrede. Încă n-a ajuns la odihnă prin dragostea lui Dumnezeu și prin iertarea lui Isus.

Noi îl iubim pe Dumnezeu și pe aproapele. Căci El ne-a iubit întâi.

Este important și să nu uităm niciodată: Dacă cineva pretinde că îl iubește pe Dumnezeu, dar își urăște aproapele, este un mincinos. Cine nu-l iubește pe fratele pe care îl poate vedea cu ochii, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L poate vedea? Avem de la Dumnezeu această poruncă: cine îl iubește pe El, îl iubește, bineînțeles, și pe aproapele său.

Capitolul 5

Oricine **crede și mărturisește** că Isus este Mesia, adică Hristosul, este un copil al lui Dumnezeu. Născut din Dumnezeu. Tatăl și copiii sunt legați în dragoste. Oricine Îl iubește pe Dumnezeu îl iubește, firește, și pe cel născut din El. După ce putem vedea dacă îi iubim pe copiii lui Dumnezeu? După faptul că Îl iubim pe Dumnezeu și împlinim Cuvântul și poruncile Lui. În noi, copiii lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu face ca să cunoaștem și să împlinim poruncile Lui. Aceste porunci nu sunt grele pentru cei care au viața din Dumnezeu. Ei le împlinesc cu drag. Căci cine este născut din Dumnezeu biruiește lumea, care, la rândul ei, tăgăduiește poruncile lui Dumnezeu. O societate care Îl respinge pe Dumnezeu și poruncile Lui vrea să ne cucerească și inima. Ar vrea să trăim și noi ca ea. Dar noi rămânem statornici și biruitori. Încrederea noastră în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt ne ajută să păstrăm biruința asupra lumii. Cine poate birui lumea departe de Dumnezeu și poate respinge pretenția ei de a ne stăpâni? Numai cei care **cred** că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Lumea și prorocii mincinoși nu cred aceasta. Dar noi credem și rămânem la aceasta.

Isus Hristos a venit pentru noi. El S-a făcut om pe deplin. Învățătorii mincinoși susțin că la botez „Hristosul divin” S-ar fi coborât peste omul Isus din Nazaret. Iar cu puțin înainte de moartea Lui L-ar fi părăsit din nou. Dar Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a lăsat botezat de Ioan în apă, pentru că a vrut aceasta. Și El Însuși S-a dat ca jertfă pe cruce. Prin sângele Său vărsat ne-a curățit de păcate. Lucrul acesta vi l-a mărturisit de la început Duhul Sfânt al adevărului. Da, vă pot numi, așa cum cere Legea lui Moise, doi sau trei martori: apa, sângele și Duhul. Într-un glas ei afirmă că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om. Slujba Lui a început cu botezul Său în apă. Și același Fiu al lui Dumnezeu a murit pe Golgota. Oamenii pot susține orice, dar mărturia lui Dumnezeu este mai mare și de aceea vrednică de încredere. Instanța supremă. Dumnezeu a mărturisit despre Hristos exact ce au mărturisit cei trei martori. Cine crede în acest Hristos poartă și păstrează în inima lui această mărturie unanimă. Cine respinge mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său Îl face pe Dumnezeu mincinos.

Ce mărturisește Dumnezeu despre Fiul este important și vrednic de încredere. Ne privește și pe noi în mod cu totul concret. El ne-a dat **viața veșnică!** Această viață nu este în nimeni altul decât în Fiul Său. În Isus Hristos, care S-a făcut om, a murit pentru noi și a înviat. Și cine L-a primit pe Fiul cu încredere în inima lui Îl are pe Fiul și, prin urmare, viața veșnică. Căci El este viața. Cine nu L-a primit pe Fiul nu poate avea niciodată viața veșnică.

Vă scriu aceste lucruri ca să știți o dată pentru totdeauna – deci nu doar să sperați sau să simțiți șovăielnic – și nici să nu vă îndoiiți că aveți viața veșnică. Atâta vreme cât credeți în Fiul lui Dumnezeu. El este veșnic. El S-a făcut om. A murit pentru noi, a înviat și a fost înălțat în slavă. De acolo va reveni. Toate acestea și încă mai mult cuprinde Numele lui Isus, în care credeți.

Tot ce v-am scris despre Dumnezeu ne invită să fim înaintea Lui. Plini de încredere de copil și de siguranță fără griji. Înaintea feței Lui prietenoase. Mai ales când Îl **rugăm** pentru ceva. El ne aude și ne ascultă. Doar cerem ce vrea El. Căci Îl cunoaștem pe El și voia Lui – ce Îi place Lui. Putem să-I cerem cu adevărat orice, căci știm că ne va asculta. Când Dumnezeu împlinește ce am cerut, atunci știm că acesta este răspunsul la cererea noastră. Dumnezeu nu uită nicio cerere și răspunde la vremea potrivită. Chiar și atunci când noi am uitat deja cererea.

Copiii lui Dumnezeu sunt o **familie care se roagă**. Mai ales atunci când un membru al familiei lucrează în mod vădit și mereu împotriva voii lui Dumnezeu. Acesta este un lucru serios. De aceea fratele sau sora are nevoie de rugăciunea noastră, ca să-și recunoască păcatul, să-l mărturisească și să-l părăsească. Rugăciunile noastre sunt neapărat necesare. Căci ele îi vor dăruia fratelui sau surorii viața, dacă Dumnezeu ne ascultă. Astfel el sau ea se întoarce, așa cum vrea Dumnezeu: în părtășia conștientă și trăită cu Tatăl și cu Fiul. Și în părtășia familiei lui Dumnezeu.

Există un păcat care duce la moarte. Un frate sau o soră, copii ai lui Dumnezeu, nu pot săvârși un asemenea păcat. Acest păcat îi caracterizează pe prorocii mincinoși și întreaga lume, care zace în moarte. Orice nelegiuire este păcat. Nu contează dacă o face un copil al lui Dumnezeu sau un proroc mincinos. Dar păcatul unui copil al lui Dumnezeu nu înseamnă moartea lui. Însă păcatul lumii – acesta duce în pierzarea veșnică. Căci lumea Îl respinge pe Hristos și jertfa Lui pentru păcat.

Cine este născut din Dumnezeu și este un copil al lui Dumnezeu nu păcătuiește fără încetare și cu plăcere. De aceea păcatul lui nu este un păcat care duce la moarte. Și nici nu poate fi. În această scrisoare am explicat adevărul, de dragul clarității, în mod ascutit, prin opoziții limpezi, ba chiar în contrast alb-negru. Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că Hristos îl ocrotește și îl ține strâns. Hristos este întotdeauna mai puternic. El este Biruitorul celui rău. De aceea cel rău nu se poate atinge de cel născut din Dumnezeu și nici nu-l poate nimici.

Știm sigur că Dumnezeu ne-a născut din nou. Oamenii care Îl resping pe Dumnezeu se află, dimpotrivă, de partea celui rău, a diavolului. Ei sunt în moarte. Această deosebire, ba chiar opoziție, nu a venit prin noi înșine. Ea s-a

petrecut prin Isus. Misiunea Fiului veșnic al lui Dumnezeu a fost să ni-L arate pe Dumnezeu – ființa Lui sfântă, lumina Lui și dragostea Lui. Și să ne descopere de ce a trebuit să vină pentru noi. Pentru cel care crede este de importanță vitală să-L cunoască pe Hristos, Cel ce este adevărat, care Se deosebește de toți **dumnezeii** și **idolii** lumii. Cu Isus, pe care vi-L vestim, totul stă sau cade. Cu El suntem legați pentru totdeauna, fără să putem fi despărțiți. Cu Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. Lucrul acesta nimeni n-ar trebui să-l scape din vedere sau chiar să-l tăgăduiască.

În fața acestui adevăr despre Fiul lui Dumnezeu, la sfârșitul scrisorii mele nu pot decât să subliniez: Tot ce Îl face mic pe Isus Hristos și slava Lui, tot ce le slăbește sau le pune la îndoială – acestea sunt și rămân idoli. Prietenii mei, aveți grijă să nu tolerați sau să admirați în niciun fel idoli văzuți, dar nici idoli „lăuntrici”, cum ar fi slava de la oameni sau bogăția de care ne lipim.

A doua epistolă a lui Ioan

Vă scrie Ioan, prezbiterul. Unul care stă în slujba voastră ca păstor și este îngrijorat pentru voi. Vouă, Doamnei alese și copiilor ei. Vouă, o mică părtășie de credincioși, pe care o iubesc din toată inima. Mă refer la dragostea care vine din adevărul lui Dumnezeu. Dar și de la Isus Hristos. Toți cei care L-au cunoscut pe Isus Hristos ca adevărul și Îl iubesc vă iubesc și pe voi. Adevărul comun este temelia, orientarea și măsura acestei dragoste! **Adevărul** va rămâne în noi, pentru că Isus Hristos este în noi. Mereu și în veci! Comunitatea credincioșilor va trăi pentru totdeauna în părtășia dragostei lui Dumnezeu. În viața veșnică.

Harul lui Dumnezeu, îndurarea Lui și pacea Lui vor fi cu noi. Cu fiecare dintre voi – zi de zi. De la Dumnezeu, Tatăl nostru din cer. Tot așa, de la Isus Hristos, Fiul Tatălui. Și El este Dumnezeu. Dumnezeu Fiul. Care S-a făcut om și ne-a descoperit nouă, oamenilor, adevărul și dragostea lui Dumnezeu. În acest adevăr și în această dragoste trăim noi, copiii lui Dumnezeu!

M-am bucurat mult când am văzut pe unii din copiii tăi cum trăiesc în adevăr. Ei împlinesc **porunca** Tatălui, pe care ne-a adus-o Isus. De aceea vă rog să faceți ce am auzit de la început. Nu o poruncă nouă, care să vă ia prin surprindere, ci pe cea veche: să ne iubim unii pe alții.

A rămâne și a trăi în dragostea Tatălui înseamnă a păzi poruncile Lui: a crede în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și a ne iubi unii pe alții. Poruncile Lui sunt expresia dragostei Lui pentru noi. Și au și rolul de a ocroti. Împotriva **învățătorilor mincinoși** care umblă din loc în loc. Mulți amăgitori umblă astăzi plini de râvnă misionară, ca să-și răspândească minciunile. Ei mărturisesc și vestesc că Isus n-a venit în trup. Ei tăgăduiesc că Dumnezeu Fiul S-a făcut om pe deplin – așa cum suntem noi: născut în Betleem. Crescut în Nazaret. Mort pe cruce, în fața porților Ierusalimului. Ca ispășire pentru păcatele noastre. Înviat cu trupul. Și înălțat la cer ca om. Cine tăgăduiește aceste fapte în parte sau cu totul este un amăgitor și un complice al antihristului care va veni.

Acești amăgitori sunt o **primejdie** reală. Așadar, luați seama la voi înșivă. Păziți-vă! Ca să nu pierdem ce am lucrat. Voi sunteți rodul lucrării noastre misionare! Voi înșivă ați lucrat pentru viața veșnică. Ați făcut lucrarea lui Dumnezeu și ați crezut în Numele Lui spre viața veșnică. Doar vrem să primim răsplata deplină care ne-a fost făgăduită. Pe aceasta o primim numai

dacă ținem strâns adevărul, trăim în el și nu mergem dincolo de ceea ce a fost descoperit despre Hristos de la început.

Oricine nu rămâne în **învățătura lui Hristos**, așa cum ați auzit-o de la început, într-unul ca acesta nu locuiește Dumnezeu. Oricine rămâne în învățătura despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu care S-a făcut om, acela este legat de Tatăl și de Fiul. Ei locuiesc în el.

Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura despre Hristos, așa cum v-am explicat-o de la început, să nu-l primiți. Nici nu-i dați cuvântul. Nu-l salutați și nu-l primiți cum primiți de obicei un oaspete binevenit. Căci cine îl salută totuși astfel pe unul ca acesta are parte de faptele lui rele. Fie că vrea, fie că nu. Dacă vine la voi un învățător itinerant despre care nu știți dacă spune adevărul despre Hristos, atunci **lămuriți** mai întâi lucrul acesta. Când s-a lămurit, primiți-l. Luați întotdeauna o poziție clară când este vorba de Domnul nostru Isus Hristos. Aici nu are voie să existe niciodată neutralitate sau nepăsare. Altfel toată răsplata noastră este pusă în joc.

Ar trebui să vă scriu încă multe. Cu cerneală și hârtie. Dar mult mai bine și mai frumos este să vorbesc cu voi acolo, la fața locului. Căci într-o astfel de părtășie, în care vorbim față în față, este întotdeauna mare bucurie.

Salutări călduroase și de aici, de la credincioșii de aici, la care sunt acasă.

A treia epistolă a lui Ioan

Eu, Ioan, cel bătrân, prezbiterul, îți scriu ție, preaiubitul meu Gaiu, pe care te iubesc în adevăr. În adevărul care a venit la noi prin Isus Hristos și ne-a cucerit inimile, ca să trăim în dragostea lui Dumnezeu.

Preaiubite Gaiu, cât de mult îți doresc, și mă rog pentru aceasta, să-ți meargă bine în toate. Atât omului tău dinafară, cât și celui dinăuntru. Să ai un drum bun și neted.

Cât de mult m-am bucurat că frații care te-au întâlnit au povestit cât de mult îți potrivești viața după **adevăr**. Mă bucură că roadele adevărului din inima ta sunt văzute de toți. Nu am bucurie mai mare decât să văd că copiii mei trăiesc în adevăr. Aceia pe care am avut voie să-i duc la Hristos, adevărul, și care acum sunt plini de El. Da, care chiar țin strâns adevărul în dragoste și își iubesc frații și surorile în credință și pe aproapele lor.

Preaiubite, felul în care te-ai purtat cu frații arată credințioșia ta față de adevăr. Oameni pe care nici nu-i cunoști. Aceștia au mărturisit și au lăudat aici, la noi, în biserica din casă, credințioșia ta în ospitalitate. Când astfel de frați umblă ca misionari, înzestrează-i pentru drumul mai departe. Lucrul acesta îi place lui Dumnezeu și Îl cinstește. Pe El Îl slujesc ei. Astfel este sprijinită slujba lor. Căci ei nu umblă pentru ei înșiși. Pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos au plecat. Ca să-L vestească. În aceasta, ei nu se bizuie pe sprijinul păgânilor, ci îi caută întotdeauna pe frații lor de credință din fiecare loc. Aceștia sunt datori, ba chiar obligați, să-i primească. Dar pe amăgitori să nu-i primiți în casele voastre. Ci numai pe misionarii adevărați. Așa devenim împreună lucrători pentru adevăr și luăm parte activ la lucrarea Domnului. La Împărăția Lui.

Am scris bisericii din casă căreia îi aparții și tu, dragă Gaiu. Ca acești frați să fie primiți. Dar Diotref nu ia în serios rugămintea noastră. Îi place să fie **cel dintâi** între ei. Și să hotărască după capul lui.

Când voi veni la voi, îi voi aminti de această atitudine de respingere și îl voi trage la răspundere. Lucrul acesta trebuie neapărat lămurit. Căci el ne învinuiește fără temei, cu vorbe rele. Și nu se mulțumește cu vorbele, ci pur și simplu îi respinge pe frații care ne slujesc tuturor și caută un adăpost. Și îi împiedică pe cei care vor să le dea găzduire. Ba chiar îi amenință că îi va da afară din biserica din casă. Acesta este un comportament care nu are ce căuta în comunitatea credincioșilor.

Dragă Gaiu, nu te lăsa ațâțat de un astfel de comportament să faci la fel. Nu urma pilda răului, ci a **binelui**. Există o regulă simplă și clară: Cine face binele este din Dumnezeu. Căci Dumnezeu este bun. Cine face răul nu L-a văzut pe Dumnezeu. Nu vede cum este Dumnezeu. Nu vede că Dumnezeu ne primește și că și noi trebuie să ne primim unii pe alții.

Dimitrie este unul dintre acești respinși. Deși el, care aduce această scrisoare, are o mărturie bună de la toți. Nimic nu stă în calea primirii lui. Adevărul este pentru el pe primul loc. El luptă pentru adevăr și trăiește în acord cu el. Lucrul acesta îl mărturisim și noi. Și tu știi foarte bine că noi spunem adevărul.

Ar mai fi multe de scris. Dar este mai bine să vorbim față în față și să ne împărtășim gândurile în comunitatea credincioșilor.

Pacea lui Dumnezeu să fie cu tine. Te salută prietenii de aici. Salută din partea noastră, personal, pe fiecare dintre prietenii care îți împărtășesc gândirea. Pe fiecare în parte.

Epistola lui Iacov

- Încercarea credinței
- Împlinitori ai Cuvântului
- Legea împăratească a libertății și a dragostei
- Sărării și bogații în Împărăția lui Dumnezeu
- Credința și faptele
- Limbă mică – efect mare
- Înțelepciunea de sus – sau de jos
- Prietenia cu lumea
- Venirea Domnului este aproape
- Judecătorul stă la ușă
- Purtarea unii față de alții
- Rugăciunea pentru cei bolnavi

Epistola lui Iacov

Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului nostru Isus Hristos. Totodată fratele Lui după trup. Asta doar în trecut. Scriu tuturor celor douăsprezece seminții ale lui Israel, care sunt împrăștiate printre neamuri. În diaspora. Nu sunteți uitați. Israelul lui Dumnezeu rămâne păstrat și nu este pierdut. Voi sunteți poporul lui Dumnezeu al legământului celui nou, pe care l-a întemeiat Mesia! Vă salut, oriunde ați trăi.

Nu vă speriați când credința voastră este încercată prin cele mai felurite greutăți neașteptate și prin întâmplări înspăimântătoare. Sărăcia, suferințele nedrepte din pricina prigoanei, singurătatea, dezamăgirea și multe altele vă pot întrista și încerca. Dar în aceasta se află și un motiv de bucurie. Căci **încercarea** credinței voastre sporește răbdarea și statornicia. Problemele și greutățile au un sens, chiar dacă nu-l vedem imediat. Ele nu trebuie să vă slăbească credința, ci să v-o întărească. De aceea puneți mare preț pe răbdarea voastră în credință. Țineți-vă tari! Nu renunțați! Chiar dacă în încercare vă simțiți slabi, ajungeți la capătul puterilor și aveți multe întrebări. Așa creșteți încet, dar sigur, spre maturitatea duhovnicească și spre tăria în credință. Atunci veți observa că nu duceți lipsă de nimic, ca la început, când încercarea v-a luat prin surprindere. Încercările trebuie să vă facă tari. Nu uitați niciodată lucrul acesta.

Dacă vă lipsește **înțelepciunea**, dacă – mai ales în încercarea credinței voastre – nu știți ce să gândiți, ce să faceți și ce să spuneți, atunci îndreptați-vă spre Dumnezeul vostru. El așteaptă să vă dăruiască înțelepciune, dacă l-o cereți. Căci Dumnezeul nostru dă întotdeauna cu drag. Spre deosebire de noi, oamenii, El nu ne face reproșuri. Nu este felul Lui să ne mustre pentru întrebările și pașii noștri greșiți. Când Îi cerem înțelepciune, este important să o facem cu credință. Pornind cu tărie de la faptul că El lucrează cu adevărat. Cine se îndoiește că Dumnezeu ne dăruiește este ca un val al mării, aruncat înapoi și încolo de vânt. Cine se îndoiește mereu de dărnicia binevoitoare a lui Dumnezeu nu va primi, într-adevăr, răspuns. Un om cu două inimi în piept, cu credință și îndoială, fără sprijin launtric, se expune primejdiei ca toate căile lui să fie nestatornice. Rugăciunea lui nu va fi ascultată. Împotriviți-vă chiar și celei mai mici îndoieli, care vă subminează credința și s-ar putea face uriașă, ca să vă biruiască până la urmă.

Frații și surorile sărace și umile dintre voi să se laude cu poziția lor înaltă în Mesia Isus. Frații și surorile bogate și înstărite ar trebui să se laude cu faptul că bogăția lor, până la urmă, nu înseamnă nimic. Din cauza ei nu sunt mai sus puși sau mai de preț decât cei săraci. În imagine, bogații (ca și săracii) seamănă cu o floare care se usucă din pricina soarelui care răsare și a vântului fierbinte care urmează – ca iarba. Floarea s-a veștejit și i-au căzut petalele. Frumusețea ei s-a dus. Tot așa se vor veșteji oamenii bogați și succesele lor. Dintr-odată, tot ce părea important s-a terminat.

Mă întorc încă o dată la început. Ferice de toți cei care rămân statornici și răbdători în încercarea și în proba credinței lor. Căci după răbdare și după ce au ținut până la capăt vine viața veșnică. Aceasta este cununa biruinței pentru dăruirea lor în credință. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor primi această cunună a biruinței! Aceia care s-au ținut de Dumnezeu și în greutăți și nu s-au îndoit de dragostea Lui.

Când vă lovesc încercările, aceasta nu este de la bun început o ispitire la rău. Chiar dacă poate așa simțiți. Dar există și **ispita** prin cel rău. Totuși, nimeni, când este ispitit sau ademenit la rău, să nu spună că este ispitit de Dumnezeu. Ispitirea este cu totul altceva decât a fi încercat în credință. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău și nici ademenit la rău. De aceea El Însuși nu va ademeni și nu va îndemna niciodată pe nimeni să facă ceva rău.

Când cineva este ispitit, el este ațâțat de propria lui poftă plină de plăcere și ademenit la rău. Tras deoparte ca un pește care a apucat momeala și acum atârână în cârlig. Când cedăm poftei, păcatul vine pe lume ca la o naștere. Iar când păcatul s-a copt pe deplin, s-a făcut, ca să zicem așa, adult, atunci naște moartea. Un păcat care se coace – în loc să fie smuls ca buruiana – duce aproape inevitabil la moartea duhovnicească. Deja în viața aceasta, dar cu siguranță în veșnicie. Părtășia cu Dumnezeu se rupe. În timp și în veșnicie! Cine seamănă păcat va secera păcat și moarte. Doar dacă acest cerc nu este rupt de harul lui Dumnezeu. Noi suntem răspunzători când cedăm poftelor noastre spre păcat. A observa și a simți pofta și dorința nu este încă păcat. Dar a ceda poftei înseamnă a-i da păcatului frâu liber. El ne va omorî dacă nu-l omorâm noi pe el.

Nimeni să nu se înșele! Orice **dar** bun și orice cadou desăvârșit vine întotdeauna de sus. Nu de la noi, oamenii. Chiar dacă așa pare. Vine de la Dumnezeu, Tatăl luminilor, care a creat stelele de pe cer. Natura Lui, credincioșia Lui nu se schimbă. Chiar dacă la stele există schimbări, la El niciodată. Aceasta este valabil pentru voia Lui de a ne dăruii înțelepciune, în loc să ne ademenească la rău. Natura Lui, credincioșia și dragostea Lui sunt neschimbătoare, limpezi, neclintite. Nu împărțite ca cei care se îndoiesc.

Cel mai mare dar al Lui este că ne-a **născut din nou** prin cuvântul adevărului, al Evangheliei. Nu nașterea naturală, pe care ne-a dăruit-o ca Creator, ci nașterea noastră nouă de sus, din cer, spre mântuire, ne-a făcut pârga fapturilor Lui. O pârgă care mărturisește începutul înnoirii tuturor lucrurilor, care va veni în curând.

De aceea, dragi frați și surori, fiecare să fie întotdeauna grabnic la **ascultare** – și încet la **vorbire**. Mai ales încet la mânie. Chiar dacă ceva vă supără sau vă simțiți jigniți și răniți. Mânia spontană, violentă și nechibzuită nu aduce neprihănirea lui Dumnezeu în relațiile dintre oameni. Ea face lucrurile doar și mai rele. Mânia omului nu aduce niciodată neprihănirea lui Dumnezeu. Niciodată. În schimb, despărțiți-vă hotărât și pentru totdeauna de tot ce poate duce la izbucniri de mânie – cum ar fi: mârșăviile, gândurile răutăcioase și orice revărsare de răutate. Cum puteți reuși? Primiți cu blândețe Cuvântul lui Dumnezeu și învățătura Lui. Lăsați acest Cuvânt, care v-a fost sădit ca ADN odată cu nașterea din nou, să crească. Și să vă schimbe. Acest Cuvânt vă poate schimba viața. Are puterea s-o facă! Și are puterea să ne dăruiască viața viitoare. Căci acest Cuvânt este cel care vă mântuiește pentru viața veșnică atunci când Isus va reveni.

Nu spun altceva decât: Fiți **împlinitori ai Cuvântului**. Cuvântul este dat ca să fie împlinit. Nu doar ascultat. Cine doar ascultă, dar nu-l împlinește, se minte singur. Este ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă și ar fi uitat îndată ce a văzut. Ca și cum nici nu s-ar fi uitat. A văzut ce ar trebui să schimbe, dar a uitat cu nepăsare, ca și cum n-ar fi fost nimic.

Dar cine se uită cu regularitate și cu atenție în legea desăvârșită a libertății, în legea lui Hristos, fără să uite cine este, și în același timp împlinește ce a auzit, acela este binecuvântat de Dumnezeu în lucrul lui. El este eliberat să facă ce vrea Dumnezeu. Nu mai trebuie să fie mânios, ci aduce acum neprihănirea lui Dumnezeu, făcând ce îi place lui Dumnezeu.

Dacă cineva crede despre sine că îi slujește lui Dumnezeu și că urmează învățăturile legii libertății, dar nu-și ține vorbirea în frâu, evlavia lui este fără valoare.

O **religie** adevărată, fără interes propriu, înaintea Tatălui nostru cerească înseamnă: să nu uiți de văduve și de orfani, ci să-i cauți și să le stai alături în situația lor tristă, în care viața le este amenințată. Adevărata slujire a lui Dumnezeu îi ajută pe toți cei neajutorați și fără cămin, pentru că aceasta este după inima lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă și să nu te porți ca lumea, căreia nu-i pasă de învățăturile lui Dumnezeu, care lasă deoparte văduvele și orfanii; să nu preiei

gândirea și felul de viață al lumii, ci să le lepezi și să fii, în mod conștient, altfel. Așa cum vrea Dumnezeu.

Capitolul 2

Frații și surorile mele! Trăiți-vă credința în Domnul nostru Isus Hristos, Domnul întregii slave a lui Dumnezeu, **fără părtinire**. Înaintea Lui nu putem fi decât toți egali!

Închipuți-vă că în sinagoga voastră intră cineva îmbrăcat în haine strălucitoare și cu un inel gros de aur. În același timp intră și un sărac – cu o haină murdară sau cu niște haine destul de ponosite. Voi vă uitați atunci la înfățișare și spuneți: „Vino, stai aici, comod.” Celui sărac, însă, îi spuneți: „Stai acolo în picioare, în spate” – sau: „Șezi aici jos, lângă scăunelul picioarelor mele.” Credeți voi cu adevărat că Isus ar fi făcut așa? Nu este aceasta mai mult decât o contradicție? Nu ați reacționat atunci fără să vă gândiți și ați făcut o deosebire care nici nu există? Se pare chiar că vă dați drept judecători. Și pe deasupra, cu gânduri viclene, pentru propriul vostru folos.

Ascultați bine, dragii mei frați și surori: Oare nu i-a ales Dumnezeu tocmai pe **săracii** lumii ca să fie **bogați** prin credință? Da, ca să-i facă moștenitori ai domniei Lui viitoare? În orice caz, El a făgăduit aceasta tuturor: atât săracilor, cât și bogaților care Îl iubesc din toată inima.

Dar voi l-ați disprețuit pe cel sărac și l-ați necinstit. Nu este, din păcate, așa că bogații vă asupresc și vă țin jos? Și că, unde se poate, vă târăsc înaintea judecătoriilor? Nu hulesc ei în public, prin acest comportament, Numele Domnului nostru Isus Hristos, care a fost chemat peste voi la botéz?

Pentru toți cei care mărturisesc acest Nume, pe Împăratul împăraților, pentru aceia ar trebui să fie valabilă numai **legea Lui împărătească**: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. A împlini **aceasta** este bine și drept. Dar dacă judecați omul după înfățișare și îl prețuiți după averea lui, păcătuți. Legea vă dovedește că sunteți călcători ai ei.

Dacă vă închipuți că așa țineți Legea, vă înșelați. Căci dacă vă poticniți doar într-o singură poruncă a Legii, ați călcat toată Legea. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Dacă nu preacurvești, dar ucizi, ai ajuns un călcător al Legii.

De aceea vorbiți și lucrați ca unii care sunt judecați oricând după **legea libertății**. Suntem eliberați! Dar aceasta înseamnă: eliberați ca să iubim. La sfârșitul vieții, judecata lui Dumnezeu fără milă se va îndrepta împotriva tuturor celor care s-au purtat fără milă cu cei săraci și slabi, cu văduvele și orfanii. Mila biruiește judecata. Ea nu trebuie să se teamă de nicio osândă.

Da, nici nu are nevoie de vreo judecată. Dacă toți ar fi milostivi, n-ar mai fi nevoie de judecată.

Ce folos este, dragii mei frați și surori, dacă cineva pretinde că are credință în Domnul nostru Isus Hristos, dar n-are **fapte** care să mărturisească această credință? Cum îl poate mântui o astfel de **credință**?

Dacă un frate sau o soră tremură de frig, este flămând și n-are mâncarea și băutura de fiecare zi, iar voi le spuneți: Mergeți în pace. Încălziți-vă și săturați-vă! Și nu le dați celor de felul acesta ce le trebuie – ce folos sau ce valoare are aceasta? Credința unuia care se poartă atât de fără inimă și nu nu face fapte ale milei este moartă.

Cineva i-ar putea spune acestei persoane care se bizuie pe credința ei fără fapte: Tu ai credință, și eu am fapte. Arată-mi credința ta fără fapte! După ce să-ți recunosc credința? Eu îți voi arăta credința mea din faptele mele. Credința ta constă doar în faptul că Dumnezeu există. Este bine. Dar gândește-te: și demonii, duhurile rele, cred aceasta. Însă ei tremură înaintea Creatorului lor din pricina răutății lor. Chiar și la ei se vede ceva din credință. Dar ei nu vor fi mântuiți pe temeiul acestei credințe, tot așa cum nici tu nu vei fi. Căci fără fapte credința ta este moartă, fără viață.

Trebuie neapărat să te gândești la credința ta, om fără judecată ce ești. Uitați-vă doar la Avraam. N-a fost el socotit neprihănit prin fapte, pentru că era gata să-l jertfească pe Isaac? De aici poți vedea că credința lui și faptele lui mergeau mână în mână. Da, faptele lui i-au pecetluit credința. Ele i-au făcut credința desăvârșită. Așa s-a împlinit cuvântul Scripturii din Geneza 15: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” Ba chiar a fost numit prietenul lui Dumnezeu.

De aici vedeți că un om este mântuit și socotit neprihănit pe temeiul faptelor sale, care oglindesc credința vie și mântuitoare. Numai prin credință, dacă ea este moartă și fără fapte ale milei, ba chiar fără nicio faptă, nu este mântuit niciun om.

N-a fost tot așa socotită neprihănită și mântuită prin fapte și prostituata Rahav, care locuia în zidul cetății Ierihon când israeliții au cucerit Canaanul? Căci ea îi primise pe cele două iscoade, le ascunsese și le trimisese pe alt drum.

Gândiți-vă și la această comparație: Așa cum un trup omenesc fără duh și suflet este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.

Capitolul 3

Nu socotiți că cea mai mare slujbă în biserică este să ajungi **învățător** sau predicator. Motivul de a sta în lumina reflectoarelor sau de a fi băgat în

seamă în mod deosebit este ademenitor. De ce să nu ne lăsăm prinși de el? Să fii vorbitor este atrăgător! Pe toți cei care îi învață și îi îndrumă pe alții, Dumnezeu îi va evalua și îi va judeca într-o zi după cuvintele lor. Tocmai pentru că știu mai mult decât alții, poartă o răspundere mai mare să arate aceasta și în viața de zi cu zi. Și lucrul acesta nu reușește nici pe departe întotdeauna. Căci toți ne poticnim des și facem greșeli. Da, păcătuim iar și iar. Tocmai cu cuvintele noastre.

Cine nu greșește în vorbire, cu toate cuvintele multe care ne trec peste buze, acela ar fi într-adevăr în stare să-și stăpânească tot trupul și să-l țină în frâu. Ca și cu caii. Le punem zăbala în gură. Și cu ea le conducem tot trupul. Așa ne ascultă. Sau să ne gândim la corăbiile mari de pe mare. Ele sunt mânate de vânturi tari și puternice. Și totuși sunt conduse de o cârmă mică.

Tot așa și limba este un mădular mic, care totuși se laudă cu lucruri mari. Așa, de exemplu, un foc mic poate aprinde o pădure mare. La fel este și cu limba noastră. Ea este în stare să dezlănțuie o lume plină de nelegiuire. Ea a aprins lumea întreagă și continuă să tot pună foc.

Limba este cea care întinează tot trupul și face mult rău. Ea dă foc lumii fără încetare, prin cuvinte rele, viclene, clevetitoare și mincinoase. Ea însăși este aprinsă de iad, întruchiparea a tot ce este rău.

Toate fiarele de pe uscat, din aer sau din apă au fost îmblânzite de oameni. Dar **limba** niciun om n-o poate aduce sub stăpânirea lui. Niciun om nu poate stăpâni limba în așa fel încât să nu-i scape niciodată de pe buze un cuvânt greșit sau nedrept. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, plină de otravă aducătoare de moarte.

Cu limba Îl laudăm pe Dumnezeu și Tatăl. Cu aceeași limbă îl blestemăm pe omul făcut după chipul lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies lauda și blestemul. Cine poate găsi bun lucrul acesta? Este cu puțință ca din același izvor să țâșnească în același timp apă amară și apă dulce? Sau cresc măslina pe un smochin ori smochine pe o viță?

Cine dintre voi este **înțelept** și priceput? Numai aceia care o arată și în viața lor. Și anume printr-o purtare bună și prin blândețea care vine din înțelepciune. Dar dacă aveți în inimile voastre o gelozie amară și duh de ceartă, atunci nu aveți niciun motiv să vă lăudați, ca și cum ați fi înțelepți și pricepuți. Vă mințiți singuri, pentru că viața voastră este opusul.

Această înțelepciune, care vă hotărăște și vă conduce viața, nu vine de sus, de la Dumnezeu și Tatăl nostru. Aceasta este o înțelepciune **de jos**, de pe pământ. Una sufletească – și, mai rău – una drăcească. Orice duh de ceartă și orice gelozie vine de jos și distruge. Unde se răspândesc ele, acolo este dezordine și trebuie să te aștepți la orice faptă rea.

Înțelepciunea de sus, din cer, de la Dumnezeu, este cu totul altfel. Mai întâi, ea este cu totul curată, ca Dumnezeu Însuși. Apoi este pașnică. Prietenoasă. Ușor de înduplecat. Plină de îndurare și de multe lucruri bune pentru oameni, fără părtinire și fără fățărnicie. Toate acestea vin de la Dumnezeu. El este pilda noastră.

Cine seamănă pace și face pace va secera pace, pentru că aceasta este potrivit cu neprihănirea.

Capitolul 4

Ce credeți: De unde vin războaiele și certurile dintre voi? Nu vin de oriunde. Sau mereu de la alții, în loc să vină de la voi. Motivul și cauza sunteți voi înșivă. Căci ele vin din poftele voastre după avere și bogăție. Aceste pofte se luptă în voi și izbucnesc iar și iar. Dar: Pofțiți și nu primiți nimic. Ucideți și sunteți geloși și tot nu puteți dobândi nimic. Vă certați fără încetare, puneți la cale și duceți război împotriva semenilor voștri. Împotriva săracilor și a bogaților. Și totuși nu primiți nici acum ce vreți. N-aveți nimic, pentru că nu vă încredeți în Dăătorul tuturor darurilor. Vreți să luați totul singuri în mână. Și când Îi cereți lui Dumnezeu, pur și simplu nu primiți nimic. Pentru că vă rugați cu gânduri egoiste, ca să primiți ceva ce vreți să păstrați egoist pentru voi în plăcerile voastre și să vă bucurați singuri de el.

Voi, preacurvari și preacurve: Nu știți că prietenia cu lumea, adică cu o societate care Îl respinge pe Dumnezeu și poruncile Lui, este dușmănie față de Dumnezeu? Cine vrea să fie prieten cu lumea, în orice privință ar fi, se poartă în clipa aceea ca un dușman al lui Dumnezeu. Este ca și cum ar fi schimbat tabăra. Cine se leagă de oameni și de păreri îndreptate împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Lui bune se face prin aceasta prieten al lumii. Sau credeți cu adevărat că Scriptura vorbește degeaba, așa, pur și simplu, fără motiv? Duhul care locuiește în noi ne dorește cu gelozie toată inima. El ne vrea **cu totul**. Nu este dispus să ne împartă afecțiunea cu altceva. Așa cum voi, bărbații, nu sunteți niciodată dispuși să vă împărțiți soțiile cu alți bărbați, tot așa Dumnezeu nu este dispus să primească loialitatea noastră doar pe jumătate.

El cere o loialitate neîmpărțită. Dar cu atât mai mare este harul pe care îl dăruiește: Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

Supuneți-vă deci cu smerenie Dumnezeului nostru. Cu această atitudine a inimii, împotriviți-vă diavolului și ademenirilor lui. Atunci el va fugi de la voi. Căci: Ce poate să vă facă, dacă Dumnezeu este de partea voastră? **Apropiați-vă** de Dumnezeu. Întoarceți-vă la El. Cereți-I fără motive egoiste. Atunci Se va apropia și El de voi. Atunci sunteți în părtășie cu Dumnezeu.

Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor, cu care ați făcut nedreptate. Închinați-I din nou inimile voastre lui Dumnezeu. Încetați să trăiți cu inima împărțită și hotărâți-vă cu totul pentru Dumnezeu.

Luați lucrurile cu adevărat în serios. Trăiți o întoarcere temeinică la Dumnezeu. Tânguiți-vă, jeliți-vă și plângeți pentru voi înșivă. Râsul vostru să se prefacă în jale și bucuria voastră în mahnire. Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța! Începeți cu totul din nou și lăsați în urmă ce este vechi. Schimbați-vă gândirea. Pocăința și întoarcerea sunt o privire înăuntru cu cea mai bună perspectivă înainte.

Frați și surori, nu vorbiți unii împotriva altora. Nu vă vorbiți de rău unii pe alții prin bârfă și clewetire. Oricine vorbește de rău pe aproapele său vorbește de fapt și împotriva legii împărătești a dragostei și chiar o judecă. Atunci nu mai ești un împlinitor al Legii, ci te ridici ca judecător deasupra acestei legi dumnezeiești. Nu tu dai legile și nu tu hotărăști ce este voie să faci și ce nu. Unul singur este Dătătorul Legii, care poate să mântuiască și să piardă. Cu El aveți de-a face când vă ridicați deasupra legii dragostei. Cine sunteți voi, ca să-l judecați și să-l osândiți pe aproapele vostru? Judecata este doar treaba Dătătorului Legii.

Acum un cuvânt pentru voi, care sunteți plini de **spirit antreprenorial** și vreți să faceți profit. Spuneți plini de încredere în voi: „Azi sau mâine vom merge în cutare cetate, vom face afaceri bune și vom câștiga bani.” De fapt, nici nu știți ce va fi mâine. Căci ce este viața noastră? Este ca un abur sau ca o ceață, care se vede puțină vreme și apoi piere. Mai mult nu este viața noastră. Ar trebui să fiți conștienți o dată de această nesiguranță. Nu aveți viața în mâna voastră. Puneți-vă planurile sub acest motto: Dacă va vrea Domnul și vom trăi, vom face cutare sau cutare lucru. Dar acum vă lăudați peste tot cu succesele voastre. Această lăudăroșie și exagerare este rea. Vă purtați ca și cum fără Domnul v-ar reuși totul. Dar El este Cel care vă dă și vă dăruiește.

Dacă cineva își dă seama că ar trebui să facă binele, dar nu-l face, păcătuiește. Săvârșește un păcat prin neîmplinirea binelui.

Capitolul 5

Încă un cuvânt pentru voi, **bogaților**, care vă înmulțiți fără scrupule bogăția – și vă puneți astfel încrederea în avere: Plângeți și văitați-vă pentru nenorocirile care vor veni peste voi. Bogăția voastră va putrezi, iar hainele voastre făloase vor fi roase de molii. Aurul și argintul vostru vor rugini. Rugina va fi o mărturie împotriva voastră și vă va mânca trupul ca focul.

N-aveți altceva mai bun de făcut în aceste zile din urmă decât să vă înmulțiți mereu bogăția. Și asta pe spinarea altora.

Iată! Plata lucrătorilor și a zilerilor voștri, pe care ați oprit-o pentru voi și n-ați plătit-o, strigă tare către Domnul. Strigătele de ajutor ale secerătorilor deznădăjduiți au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Acolo sunt auzite și luate în serios.

Dar voi trăiți în lux și desfătări. Risipiți și prăpădiți ce le trebuie lor cu atâta nevoie. V-ați îngreșat singuri ca vitele pentru ziua tăierii. Vă purtați ca și cum fiecare zi ar fi o zi de ospăț.

Și în tot acest timp i-ați osândit pe lucrători și pe cei neprihăniți. I-ați ucis prin purtarea voastră. Iar ei, cei neprihăniți, nu vi se împotrivesc. Ca Isus, ei nu se apără. Ca El, rămân fără violență. În ciuda nedreptății voastre, care strigă la cer.

Voi, frați și surori, nedreptățiți și asupriți: Fiți răbdători până la **venirea** Domnului! Atunci, când va veni El, aceste rele și nedreptăți vor înceta.

Iată, plugarul așteaptă cu răbdare recolta roadelor prețioase. El așteaptă cu răbdare ploaia timpurie și ploaia târzie. Tot așa să aveți și voi răbdare și statornicie. Încurajați-vă și întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului, a lui Mesia al nostru, este aproape.

Nu vă plângeți unii împotriva altora, ca să nu fiți judecați. Dumnezeu Se va îngriji de cei care vă asupresc. **Judecătorul** stă la ușă. Aveți grijă ca nici purtarea voastră să nu cadă sub judecată.

Uitați-vă la cei care sunt pilde în felul în care au purtat și au răbdat suferințele. Prorocii, care au prorocit în Numele Domnului. Iată, noi îi cinstim pe cei care au răbdat și n-au renunțat. Și **Iov** a fost o pildă în privința aceasta, a felului în care poți răbda și nu renunți în ciuda celor mai mari pierderi, suferințe, dureri, boli, îndoieli și plângeri. Ați văzut cum Domnul a întors totul și i-a pus capăt suferinței. Da, Domnul este plin de milă și de îndurare. El este cu voi și suferă împreună cu voi în necazurile voastre. De aceea prindeți curaj și bizuiți-vă pe Domnul. Așteptați-L.

Dar mai presus de toate, frați și surori, nu jurați de bunăvoie, dacă nu sunteți chemați la aceasta de judecată. Nu jurați pur și simplu când vorbiți, dacă nu este deloc nevoie. Nici pe cer, nici pe pământ. Nici cu vreun alt jurământ. „Da”-ul vostru să fie pur și simplu un „da” pe care te poți bizui, și „nu”-ul vostru să fie pur și simplu un „nu” pe care te poți bizui. Așa nu veți cădea sub judecată din pricina jurămintelor făcute cu ușurință.

Trece cineva dintre voi prin greutateți sau necazuri? Să caute mângâiere și ajutor în rugăciune. Și să se roage pentru putere, ca să reziste în greutateți. Dacă cineva, în ciuda necazului, este cu inima bună, plin de bucurie, să cânte cântări de laudă.

Dacă este cineva printre voi greu **bolnav**, să cheme pe prezbiterii bisericii locale, ca să vină la el. Ca să se roage pentru el. Asupra lui, a celui greu bolnav – ca să se însănătoșească. Totodată să-l ungă cu untdelemn în Numele Domnului și să-l închine, în chip simbolic și din nou, lui Hristos, Unsului. **Rugăciunea** făcută cu încredere neclintită îl va face sănătos pe cel bolnav. Domnul îl va ridica. Dacă cel bolnav a săvârșit păcate care au dus la boală, atunci să le mărturisească deschis, ca să-i fie iertate. Nu orice boală este pricinuită de păcat. Dar a primi iertarea lucrează mai mult decât vindecarea trupească – mântuirea. Când păcătuim unii împotriva altora, este important să ne mărturisim unii altora greșelile și să ne rugăm unii pentru alții. Dacă boala a fost urmarea acestor călcări, atunci veți fi vindecați. Rugăciunea unui om neprihănit – nu doar a prezbiterilor – are mare putere și poate schimba totul spre bine!

Vechiul proroc **Ilie** era un om cu aceleași simțiri și percepții ca noi. El s-a rugat cu stăruință și cu toată inima să nu plouă. Și n-a plouat trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou. Și atunci a plouat, iar pământul și-a dat iarăși rodul.

Prietenii mei, dacă cineva se rătăcește de la adevăr și își duce viața departe de Dumnezeu, unul ca acesta este pe drumul spre moartea duhovnicească. Dar dacă cineva reușește să-l aducă pe un astfel de credincios rătăcit înapoi la înțelegere și la credință și să refacă părtășia lui cu Isus, atunci să știe că a scăpat un om de la moartea veșnică. Și va acoperi o mulțime de păcate, care s-au născut pe drumul departe de Dumnezeu.

Întâia epistolă a lui Petru

- Pe drum spre moștenirea cerească
- Dumnezeu ne curăță și ne schimbă – mereu
- Cuvântul lui Dumnezeu, adevăratul lapte al mamei
- Suferințe nedrepte – lucrul firesc pentru creștini
- Putem oare să le facem bine celor care ne prigonesc?
- Isus, Mielul lui Dumnezeu – Răscumpărător și pildă
- Biruința crucii asupra iadului, a morții și a diavolului
- Creștinii, străini aflați în trecere
- Credințioșia și purtarea de grijă a lui Dumnezeu

Întâia epistolă a lui Petru

Eu, Petru, apostol și trimis al Domnului nostru Isus Hristos, vă scriu. Vouă, tuturor celor care trăiți în diaspora, în împrăștiere. Pretutindeni în provinciile romane – în Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia. Acolo sunteți străini, fără drept de cetățenie. Și totuși aveți o patrie la Dumnezeu, Tatăl. El v-a cunoscut și v-a iubit deja înainte să fi trăit voi. El v-a ales. Ca odinioară pe poporul Său, Israel.

Duhul Sfânt v-a făcut sfinți. Luați afară din lume, ca să-I fiți acum ascultători lui Dumnezeu. Ați fost aduși sub sângele lui Isus Hristos, care sfințește și curăță. Acum sunteți cu totul ai lui Dumnezeu!

Mult har și multă pace de la Dumnezeu să vă poarte, să vă umple și să vă călăuzească viața pentru Dumnezeu!

Îl lăudăm pe Dumnezeul nostru, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos! I ne închinăm. Împreună. Prin cuvinte și cântări de laudă. Pentru marea Lui **îndurare**, care s-a întins după noi. Căci El ne-a născut din nou. Din moarte la viață. Din deznădejde și gol la o **nădejde** vie – prin învierea lui Isus din morți. Ea a schimbat totul. Pentru totdeauna.

Prin Cel înviat ni s-a dăruit un viitor minunat. O **moștenire** nepieritoare, care nu se poate pierde, și sfântă. Ea este păzită în siguranță pentru noi în cer. Păstrată la Dumnezeu Însuși. Ziua este aproape când o vom primi, ca să trăim în ea pentru totdeauna: un cer nou și un pământ nou. Aceasta este nădejdea noastră vie, încrederea noastră sigură.

Această mare zi a mântuirii, când se va împărți moștenirea, n-a venit încă. Suntem pe drum spre ea. Dumnezeu Însuși ne păzește, ne poartă și ne duce la țintă. Și pe această bucată de drum, uneori nu ușoară, ne întărește credința. În curând mântuirea va fi descoperită. Pentru noi – și pentru toți oamenii. Atunci când vom trece de la credință la vedere.

Atunci va fi o mare bucurie. Ca niciodată până atunci. Chiar dacă astăzi trăim în necazuri și încercări. Ele sunt necesare ca să ne întărească credința. Chiar dacă pentru puțină vreme pot aduce cu ele întristare și descurajare. Dar prin ele credința voastră este întărită, iar Isus este cinstit în ziua slăvită când va veni iarăși. Grea încercare și dovadă de statornicie, da, **curățirea** arzătoare și adâncă a credinței noastre, pe care o trăim prin prigonire și excludere, se poate asemăna cu topirea aurului. Din cuptorul încins iese aur

curat și strălucitor. Tot așa, în această zi slăvită, și credința voastră curățită va străluci și va fi sărbătorită împreună cu Isus.

Pe El Îl iubiți mai mult decât orice. Și aceasta, deși nu L-ați văzut niciodată. Spre deosebire de mine, care am umblat cu El trei ani și L-am văzut și pe Cel înviat. În El credeți și Lui Îi sunteți credincioși – deși nu-L vedeți. În aceasta primiți și simțiți o bucurie mare și adâncă. O bucurie atât de mare, încât nu poate veni decât din cer.

Da, privim înainte cu mare dor spre marea zi a mântuirii. Când ne va smulge din existența noastră pământească, încercată și încă muritoare. Când Isus va veni iarăși. Această mântuire i-a preocupat deja pe prorocii de demult. Ei au cercetat și au căutat cu grijă, când au vestit prorocește acest har al lui Dumnezeu pentru voi. Ei l-au vestit dinainte prin Duhul lui Hristos. Voiau să știe când și cum se vor întâmpla acestea. Ei au mărturisit despre suferințele lui Mesia. Dar și despre slava de după suferințele Lui de pe cruce.

Ei au recunoscut deja atunci: Noi nu vom trăi aceste întâmplări. Dar le scriem pentru generațiile viitoare. Vouă vi s-a vestit acum **Evangelhia**, vestea bună. Cei care v-au mărturisit-o au făcut-o, ca și prorocii de demult, prin Duhul Sfânt. El a fost trimis din cer pentru vestirea Evangheliei în toată lumea. O solie cerească pentru oamenii pierduți de pe pământ! Atât de mare și de slăvită este bogăția de mântuire și de har a acestei solii, încât chiar și îngerii – deși nu-i privește pe ei – sunt nespuse de interesați de ea. Ei încearcă să privească în taina aceasta, cum au făcut-o deja prorocii de demult. De aceea fiți conștienți în ce vreme însemnată a harului trăiți, când auziți și credeți lucruri atât de prețioase, care au venit abia odată cu Isus.

Treziți-vă și strângeți-vă gândurile, ca unii care aveți prețioasa Evanghelie a mântuirii! Cum s-a pregătit odinioară Israel să iasă din Egipt, așa fiți și voi gata pentru venirea lui Isus. Fiți treji. Stăpâni pe voi înșivă. Nu vă lăsați tulburați în gândurile și simțămintele voastre de apăsarea prigonirii și a dușmăniei. Puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus din cer când va veni Isus iarăși.

Acum sunteți copiii lui Dumnezeu. Ascultători de El. Poftele egoiste ale vieții de odinioară, fără Dumnezeu, nu vă mai hotărâsc acum viața. Atunci trăiați în neștiință. Dar acum Dumnezeu v-a chemat de acolo la Sine. Pentru că El este **sfânt**, deveniți și voi sfinți! Sfinți în tot ce gândiți, spuneți și faceți. În Leviticul 11 este scris, către poporul Său: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!” Acesta să fie motoul vieții voastre. Fiți pur și simplu altfel: imitatori ai lui Dumnezeu.

Trăiți ca niște străini fără drept de cetățenie, cu frică de Dumnezeu. Acela pe care avem voie să-L chemăm ca Tată al nostru este un Judecător care nu

poate fi mituit și care nu părtinește. El judecă fără să caute la fața omului. Robul și împăratul sunt la fel la judecata lui Dumnezeu. Faptele, și nu rangul nostru, vor fi cântărite și judecate odată de Dumnezeu după măsurile Lui.

Totodată avem voie și trebuie să știm că am fost **răscumpărați** din felul nostru de viață vechi și fără rost, pe care l-am moștenit de la părinții noștri. Răscumpărarea n-a fost plătită cu aur și argint trecătoare. Căci atunci și răscumpărarea însăși ar putea fi trecătoare. Nu, am fost răscumpărați cu sângele scump al lui Isus Hristos. El S-a dat la moarte ca un miel de jertfă curat și desăvârșit.

Încă înainte să existe pământul, Dumnezeu a plănuit ca El să vină ca om. Dar abia acum, la sfârșitul vremurilor, a venit pentru noi. Prin El credeți în Dumnezeu. Căci El ne-a adus la Dumnezeu, care L-a înviat din morți și I-a dat slava pe tronul Său, la dreapta Lui. De aceea ne punem credința și toată nădejdea în acest Dumnezeu. În nimeni altcineva.

Inimile voastre au fost curățite de Dumnezeu. Închinat Lui. Pentru că ascultați de adevărul Lui, de solia Lui către voi. Numai de aceea puteți și iubi. Fără prefăcătorie. Iubiți-vă unii pe alții cu înflăcărare. Cu stăruință. Cu dragostea care se întinde după celălalt și se apleacă spre el. Dintr-o inimă curată. Fără motive greșite. Și fără să așteptați ceva în schimb.

Voi ați fost născuți din nou. Așa v-am spus deja la început. Nu dintr-o sămânță putrezitoare, care n-ar aduce iarăși decât lucruri trecătoare. Nu, voi ați fost născuți din nou dintr-o sămânță neputrezitoare. Această sămânță este **Cuvântul lui Dumnezeu**, viu și nepieritor. În Isaia 40 se spune: „Toți oamenii sunt ca iarba. Slava lor este ca o floare. Iarba se usucă și se veștejește. Floarea cade și piere. Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac.” Tocmai acest Cuvânt viu al lui Dumnezeu vi s-a vestit în Evanghelie. Acest cuvânt rostit de Dumnezeu are puterea creatoare și autoritatea să nască în voi viață nouă și credință. Acest Cuvânt ne-a schimbat cu totul prin **nașterea din nou**. De aceea astăzi putem trăi cu totul altfel decât înainte: Acum trăim viața veșnică!

Capitolul 2

Totuși, gândurile, faptele și cuvintele rele ale existenței noastre vechi n-au dispărut de la sine. Suntem chemați să le scoatem din viața noastră ca pe buruieni, înainte să acopere totul. Printre ele sunt răutatea și vicleșugurile rele, fățarniciile și invidia care roade. Dar și vorbirea de rău și clewetirea pe la spatele altora.

Ci mai degrabă – ca niște copii nou-născuți – **doriți** laptele duhovnicesc și curat al mamei. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Numai așa puteți crește!

Spre țință, spre mântuire, când va veni Isus iarăși. Doar ați gustat că Domnul este bun. De aceea beți cu atât mai mult din Cuvânt.

El, Isus, Mesia, este **piatra** vie. La El venim. Mereu ne îndreptăm privirea spre El. De oameni a fost lepădat – până astăzi. Dar la Dumnezeu – și numai asta contează – este ales și scump.

Și noi suntem ca niște pietre vii. Suntem zidiți ca o **casă** duhovnicească, un templu al lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul lui Dumnezeu. Am fost puși **preoți** sfinți, ca să-I aducem lui Dumnezeu jertfe duhovnicești. Ele Îi pot plăcea lui Dumnezeu numai pentru că le aducem prin Isus. Mai întâi viața noastră să fie o jertfă: să facem bine aproapelui. Dar și să-L cinstim pe Dumnezeu împreună, cu cuvinte și cântări de mulțumire, de laudă și de închinare.

În Isaia 28 se spune: „Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă și scumpă. Cine se încrede în ea nu va pieri.” Toată această comoară vi s-a dăruit pentru că vă încredeți în El. Cu totul altfel este cu cei care Îl resping, care nu se încred în El. Isaia 8 spune: „Piatra aceasta, pe care au lepădat-o zidarii și au socotit-o nefolositoare, a ajuns cea mai însemnată piatră a casei. Cea care ține totul laolaltă. Dar o piatră de poticnire, o pricină de cădere și de supărare pentru toți cei care nu cred.” Ei se poticnesc și cad când vine judecata. Toți cei care se împotrivesc astfel lui Mesia nu vor putea sta în picioare.

Dar priviți la ce v-a ales Dumnezeu. Nu pe fiecare de unul singur, ci împreună. Ca o comunitate. Am primit privilegiu mari, pe care le avem și le trăim numai împreună. Căci voi sunteți **familia** Lui aleasă! Născuți de El și născuți din nou. Voiți de Dumnezeu mai înainte de toate veacurile.

Ați devenit o familie de preoți **împărătească**. Deși nu sunteți nici de neam împărătesc, nici de neam preoțesc. Îi slujiți Împăratului împăraților.

Un neam sfânt. Cu Împăratul lui ceresc, Isus. Un popor duhovnicesc, din care nu faci parte prin naștere. Și care nu cunoaște nici granițe geografice.

Un popor care este numai al lui Dumnezeu. Nu este al nimănui altcuiva. Nicio putere a lumii, nici a lumii nevăzute nu i-l poate răpi, nu-l poate birui și nu-l poate lua în stăpânire.

Toate acestea ați devenit pentru ca Dumnezeu să fie cunoscut și recunoscut în lume prin voi. Vestind toate desăvârșirile și faptele mari ale lui Dumnezeu. Prin viața voastră. Prin cuvânt și faptă. Așa mijlociți ca niște preoți pentru lumea pierdută.

El v-a **chemat afară** din întunericul închinării la idoli și al vieții departe de Dumnezeu. La Sine – în lumina minunată a dragostei Lui. Odinioară nu erați un popor. Dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu. Odinioară nu

căpătaserăți îndurare. Dar acum ați căpătat îndurare. Așa a spus deja prorocul Osea. Minunat cum totul s-a întors spre binele vostru și de ce ați fost învredniciți!

Dragi prieteni, voi trăiți în diaspora ca străini. Dar sunteți străini și în sens duhovnicesc. Ca unii născuți din nou, sunteți străini și oaspeți printre neamuri. De aceea feriți-vă de **poftele** lumești și firești. Ele se luptă împotriva inimii noastre înnoite. Ca s-o ademenească și s-o recucerească.

Duceți o viață cinstită printre popoare. Plină de fapte bune. Ei știu și văd foarte bine ce este cinstit și bun. Chiar dacă ei înșiși nu trăiesc așa. Trăiți așa și atunci când, împotriva a ceea ce știu mai bine, vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele. Când vor ajunge odată în mari greutăți, când vor veni zile grele, atunci – pentru că v-au văzut viața cu Dumnezeu – vor amuți. Îi vor da slavă lui Dumnezeu și vor fi convinși de păcatul lor.

Supuneți-vă rânduielii omenești și de stat. Domnul vrea lucrul acesta, pentru că este o mărturie pentru El. Fie împăratului, ca autoritatea omenească cea mai înaltă. Fie dregătorilor lui, care sunt împuterniciți de el să pedepsească și să urmărească faptele rele. Și să-i laude și să-i prețuiască pe cei care fac binele.

Dumnezeu vrea ca prin **faptele voastre bune** să amuțească oamenii neștiutori, care nu-L cunosc. Ca să înceteze clevetirile lor. Nu prin violență, ci prin **fapte ale dragostei!** Gândiți-vă ce fapte de seamă trebuie să fie acelea care îi pot face să tacă. Voi sunteți oameni slobozi și nu faceți lucrul acesta de silă, ci din inimi înnoite. Libertatea voastră în Hristos n-o folosiți ca pretext sau ca acoperământ ca să faceți răul. Doar sunteți slujitori și robi ai lui Dumnezeu.

Cinstiți pe toți oamenii. Iubiți familia lui Dumnezeu, frații și surorile voastre în credință. Temeți-vă de Dumnezeu. Dați cinste împăratului.

Voi, slugilor, ascultați de stăpânii voștri. Nu numai de cei blânzi și buni. Ci și de cei care sunt suciți și neplăcuți și vă necăjesc. Aceasta este o jertfă plăcută lui Dumnezeu, când răbdați pe nedrept **suferință** și nedreptăți.

Doar nu este laudabil dacă suferiți și sunteți bătuti pentru că păcătuiți și vă împotriviți stăpânilor voștri. Dar dacă stăruți în facerea binelui și trebuie să răbdați umilințe, atunci Îl cinstiți pe Dumnezeu. Lucrul acesta Îi place. La o astfel de purtare suntem chemați cu toții. Nu numai voi, robii. Căci exact așa a trăit **Isus**. El este **pilda** noastră și ne-a lăsat cel mai mare exemplu pentru o astfel de purtare. El a suferit pentru noi. Noi călcăm pe urmele Lui. Îl urmăm pe Isus – chiar dacă voi nu-L vedeți, cum L-am văzut noi atunci – și vrem să ajungem ca El. El, care n-a făcut niciun păcat, nici măcar în ascuns. Ale cărui cuvinte au fost întotdeauna sincere, fără înșelăciune și fără viclenie. Care a

fost batjocorit în cel mai josnic fel – și n-a răspuns cu batjocură. Chinuit de suferință, n-a amenințat pe nimeni cu răzbunarea, deși ar fi putut s-o facă. El a lăsat totul în mâna Celui care va judeca drept, adică a Tatălui Său ceresc.

El Însuși a dus sus toate păcatele noastre fără număr, în trupul Său, pe **crucea** de pe Golgota, lemnul blestemului și al chinului. Așa cum odinioară **păcatele** erau trecute asupra animalului de jertfă prin punerea mâinilor, iar apoi acesta era înjunghiat, pus pe altar și ars acolo: așa a luat El asupra Sa păcatele noastre și le-a purtat. Odată cu iertarea păcatelor noastre, viața noastră veche s-a încheiat. Așa putem scăpa de viața în păcate. Suntem eliberați de puterea păcatului și trăim acum pentru neprihănire. Eliberați de povara păcatelor. Pe care le-a purtat El. Prin rănilor Lui de pe Golgota am fost vindecați și făcuți sănătoși, cum prorocul n-ar fi putut s-o spună mai potrivit în Isaia 53. Făcuți întregi la inimă și la cuget.

Căci rătăceam încoace și încolo ca niște oi neajutorate. Fără păstor. Dar acum ne-am întors la Păstorul nostru bun și credincios. Acum El veghează asupra noastră și ne duce pe calea vieții. La ape liniștite și la pășuni verzi.

Capitolul 3

Atitudinea de supunere este valabilă și pentru soție. Ea își va aduce soțul, care încă nu crede, la Isus prin faptul că îl iubește, îi face bine și îl prețuiește. Îi laudă faptele bune. Îl respectă. Nu prin multe cuvinte. Ci mai degrabă prin purtarea voastră plină de respect și printr-o viață sfântă, trăită de aproape. Adevărata podoabă a femeilor să nu stea în a ieși în evidență prin lucruri din afară. Podoaba voastră să stea în firea voastră blândă și liniștită. Care este ancorată în inimile voastre. Aceasta Îi place lui Dumnezeu și Îl bucură. Aceasta a fost și podoaba femeilor sfinte, care își puneau nădejdea în Dumnezeul cel viu și în același timp se supuneau bărbaților lor. Așa asculta Sara de Avraam și chiar îl numea domn. Voi ați devenit copiii duhovnicești ai acestor soți. Atunci faceți binele oriunde se poate. Pentru toți oamenii. Nu vă lăsați abătuți sau speriați de nimic să trăiți cu statornicie în felul acesta.

Voi, **bărbaților**, fiți înțelegători și iubitori față de soțiile voastre. Încercați neapărat să înțelegeți cum gândesc și ce simt soțiile voastre. Cercetați de ce au nevoie: de înțelegere, de pricepere și de atenție. Vorbiți cu ele. Împărtașiți-le ce este în voi. Deschideți-vă față de ele. Nu le cereți același lucru pe care vi-l cereți vouă înșivă. Ele sunt, în afară de unele excepții, mai ușor de rănit sufletește și adesea mai slabe trupește decât voi. De aceea au nevoie de tăria voastră. Ele vor moșteni viața veșnică exact ca voi și nu sunt cu nimic mai prejos decât voi, bărbații. Dacă trăiți așa în căsnicia voastră, atunci vă veți

ruga bucuroși împreună, veți fi una duhovnicește și veți trăi împreună îndurarea lui Dumnezeu la vremea potrivită.

Totul să ajute ca voi, ca ucenici ai lui Isus, să trăiți în armonie duhovnicească și să urmăriți împreună **o singură** țință. Aveți milă unii de alții și dragoste adevărată. Nu numai față de cei care vă plac. Fiți plini de dragoste față de toți frații și surorile. Fiți miloși. Așa cum este Dumnezeu față de voi. Fiți smeriți. Nu întoarceți rău pentru răul pe care l-ați suferit. Nici ocară pentru ocară. Dimpotrivă: binecuvântați-i, pe frații și surorile voastre în credință și pe oamenii care încă nu cred. Doriți-le binele – și lăsați-i să știe și să simtă lucrul acesta. Căci în curând veți moșteni binecuvântarea. Din această plinătate puteți binecuvânta și lucra încă de acum ca Isus.

Cine vrea să se bucure de viață și să vadă zile bune și nu vrea să se aștepte în orice clipă să fie prins, acela să nu spună nimic rău împotriva cuiva sau despre cineva. Acela să se întoarcă de la orice rău și să facă pur și simplu binele. Să caute pacea cu toată lumea și să alerge cu stăruință după această pace, ca și cum ea ar putea fugi și ar putea dispărea pentru totdeauna.

Este ca o lege a firii: **Ochii Domnului** privesc peste tot pământul și se uită la cel neprihănit. La cel care face binele. Și la rugăciunile lor. El le aude cererile. Dar nu Se bucură deloc de cei care fac răul. Cine face răul Îl are pe Dumnezeu împotriva lui și va trebui odată să-I simtă mânia.

Cine poate să vă facă rău, dacă faceți binele? Și nu încetați să-l faceți? Are un asemenea om vreo îndreptățire pentru aceasta înaintea lui Dumnezeu? Dacă totuși vi se face rău și suferiți pentru că faceți binele, atunci ferice de voi. Nu vă temeți de acești oameni. Nici să nu aveți aceeași frică și aceleași griji ca acești oameni, care nu cunosc credincioșia părintească a lui Dumnezeu. Ei nu-L cunosc pe Mesia al nostru. De aceea îndreptați-vă privirea și mai mult spre Domnul, spre Mesia! Nu vă temeți de oameni, ci numai de El. Cine se teme de El nu se va mai teme de nimeni.

Fiți gata bucuroși, chiar și în situații grele, când suferiți, să mărturisiți pe înțeles nădejdea voastră în Mesia. Când oamenii vă întreabă de ce sunteți atât de altfel și primiți să aveți neajunsuri și suferințe, atunci mărturisiți-vă nădejdea. Despre care v-am scris deja în această scrisoare. Străduiți-vă s-o explicați tuturor cât mai bine. Simplu și clar. Așa încât să poată înțelege și cel cu care vorbiți. În limba lui. Apărarea nădejzii voastre să nu fie niciodată îngâmfată. Respectați-i pe cei care întreabă și bucurați-vă când vă vorbesc despre ea. Dumnezeu lucrează în ei, așa cum a lucrat și în voi.

Aveți un cuget bun cu privire la viața voastră. Atunci, dacă oamenii vă învinuiesc de lucruri rele sau vă pun în cărcă lucruri rele, vor trebui odată să tacă rușinați și să recunoască că ei sunt cei care greșesc.

Oricum este mai bine, dacă Dumnezeu vrea așa și îngăduie să se întâmple, să suferiți pentru fapte bune decât pentru fapte rele. Lucrul acesta nici nu trebuie să vă fie greu, când ne uităm la marea noastră pildă: Căci și Hristos a **suferit** la fel. Pe nedrept. Pentru păcate pe care nu le-a făcut El. Ci pentru ale noastre. Pe cruce. Cel neprihănit pentru cei nelegiuți – pentru noi! Pentru ce? Ca să ne aducă la Dumnezeu. Ca să ne aducă din străinătate, din noaptea rece și singuratică a păcatului, la Dumnezeu și Tatăl Său. În prezența Lui sfântă și iubitoare. Acasă!

El a fost omorât pe cruce. În trupul Său zdrobit și chinuit. Așa plănuiseră ucigașii Lui și puterile nevăzute ale întunericului. Dar acesta n-a fost sfârșitul. Prin Duhul lui Dumnezeu a fost făcut **viu**. Duhul vieții și al învierii. Prin El a fost înviat la o existență nouă, nemuritoare. În acest Duh a intrat, ca Cel înviat, în lumea de jos. În închisoarea morții. La duhurile, fiii lui Dumnezeu căzuți din zilele lui Noe. Lor le-a vestit **biruința** Sa. Acești îngeri au venit în zilele lui Noe – încă înainte de potop – la femei omenești și au născut cu ele pe uriași. Un păcat mare în ochii Domnului. El a adus pe pământ o răutate de neînchipuit. De aceea a venit și marele potop. Acești fii ai lui Dumnezeu căzuți voiau să-i nimicească pe oameni și să zădărnicească planul de mântuire al lui Dumnezeu. Copiii lor, uriașii, au pierit în potop. Dar duhurile lor trăiesc mai departe. Aceștia sunt demonii, care le fac rău oamenilor. Dar Hristos le-a vestit fiilor lui Dumnezeu întemnițați biruința Sa. Sfârșitul lor și pierzarea lor. Solia Lui către ei a fost una bună pentru noi, oamenii: Planul vostru și al urmașilor voștri, demonii, nu reușește. Eu sunt **Biruitoarul** asupra iadului, a morții și a diavolului. Moartea Mea n-a fost sfârșitul, ci începutul noului exod. Oamenii vor fi slobozi. I-am adus la Dumnezeu.

Prin apele de moarte ale marelui **potop** au fost salvați puțini oameni, da, numai opt. Din lumea veche, dincolo, pe pământul curățit. Acesta este un semn care arată spre voi astăzi, care sunteți și voi puțini. În **botez**, în apă, se oglindește la voi ce s-a întâmplat în potop. Mântuire! Nu în afară, de pildă ca o curățire rituală de murdăria din afară. Nu, botezul este o declarație care te leagă: declarația credinței și a ascultării de Dumnezeu. O hotărâre a inimii, da, un legământ, de a-I sluji cu un cuget curat. De ce? Pentru că Isus a înviat din moarte. A intrat în cer. S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Unde Lui, Fiului omului, Îi sunt supuși toți îngerii, stăpânirile și puterile lumii cerești nevăzute. Lui Îi jurăm **credincioșie**. Pecetluită și vestită prin botez. Nu numai înaintea oamenilor care au fost de față. Ci și înaintea lumii nevăzute și a stăpânitorului ei, diavolul, și a îngerilor lui. Fiecare botez întărește și vestește **înfrângerea** lor definitivă. Chiar dacă acum, pentru puțină vreme, încă le mai

pot face rău credincioșilor. Noi am schimbat tabăra și suntem pentru totdeauna ai Biruitorului, Isus.

Capitolul 4

Pentru că Hristos a suferit în locul nostru, ca înlocuitor pentru păcatele noastre, în trupul Lui, simțit și dureros, fiți și voi gata pentru astfel de suferințe. Căci cine ajunge în astfel de suferințe pentru că Îl urmează pe Isus și Îl mărturisește n-are timp să se dea păcatelor. Deși suferințele îl aduc în greutate, ademenirile păcătoase s-au potolit. Ele nu-l mai preocupă atunci. Nu vrem să mai petrecem timpul care ne mai rămâne pe acest pământ în interesele și poftelile oamenilor care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu. Nu, vrem să facem **ce vrea Dumnezeu**. Nu ce găsesc grozav oamenii din jurul nostru. Am făcut destulă vreme ce vor să ne impună societatea și curentul general și ce socotesc ele bun. Printre acestea sunt destrăbălările fără frâu de tot felul. Beții, chefuri cu mâncare și băutură fără măsură. Închinări rușinoase la idoli, cu prostituție rituală. Totul ca să te împlinești și să te mulțumești pe tine însuși. Și să iei tot ce se poate lua. Acum se miră că voi nu mai luați parte la această purtare fără rost și dăunătoare. Ei nu pot înțelege că în Isus există împlinirea și bucuria pe care ei le caută în viața lor fără opreliști. De aceea vă vorbesc de rău și se simt de partea cea bună a vieții. Dar toți vor trebui să dea socoteală pentru acest fel de viață și pentru vorbirea lor de rău. Vine ziua când Dumnezeu le va cere socoteală. Tuturor celor care vor trăi atunci și tuturor celor care au murit deja. Atât celor morți, cât și vouă, celor vii, vi L-a vestit pe Hristos, Răscumpărătorul. Pentru ca toți să primească darul vieții veșnice – prin Duhul Sfânt. Cu această nădejde a vieții veșnice, chiar și o viață și o moarte pline de suferință nu sunt o înfrângere, ci o biruință. Spre deosebire de cei care au lepădat vestea bună și au murit fără nădejdea vieții veșnice și trebuie să aștepte ziua judecății.

Sfârșitul tuturor lucrurilor este la ușă! Tot ce este vechi, trecător și păcătos se va sfârși. Toți cei care L-au urmat pe Isus așteaptă un nou început în slava lui Dumnezeu.

Fiți cu mintea limpede. Nu vă lăsați purtați de nicio beție religioasă sau lumească. Fiți harnici în **rugăciune**. Nu scăpați nicio ocazie pentru ea – fie că sunteți singuri, fie împreună cu alții. Mai presus de toate, aveți unii față de alții o **dragoste** adevărată și statornică, care se dăruiește celuiilalt gata să ajute, fără egoism și fără interes. Această dragoste, care vine de la Dumnezeu, acoperă o mulțime de păcate. Ea iartă! Și nu scoate iarăși și iarăși la iveală, ca o acuzație, păcatele altora. Dovediți-vă dragostea prin ospitalitate deschisă și primitoare. Fără să vă plângeți de osteneală și de cheltuieli.

În toate slujiți-vă unii pe alții cu **darurile harului** pe care le-a primit fiecare dintre voi. Și anume așa cum le-a împărțit Duhul Sfânt fiecăruia. Ați primit în dar harul bogat, cuprinzător și felurit al lui Dumnezeu. Purtați-vă cu el ca niște ispravnici credincioși, cu simț de răspundere și spre zidire. Dați harul mai departe. Când cineva din comunitatea voastră vă vorbește, cuvintele lui să fie recunoscute și ascultate ca niște cuvinte de la Dumnezeu. Când cineva slujește altora cu fapta, să facă lucrul acesta prin puterea lui Dumnezeu. Numai atunci când totul este lucrat de Dumnezeu, El este preamărit și cinstit. Căci aceasta este întotdeauna ținta. Niciodată nu este vorba de succesul nostru, ci de slava lui Dumnezeu. Prin Isus Hristos, care ne-a adus la Dumnezeu, dar și unii la alții. El a făcut abia posibil lucrul acesta. Nu avem voie să pierdem niciodată din vedere aceasta. De aceea a Lui să fie toată cinstea, puterea și slava în vecii vecilor. Amin.

Copii iubiți de Dumnezeu: Nu vă mirați și nu vă speriați când **suferințele nedrepte** pentru Isus vi se par ca o văpaie de foc. Ele slujesc la curățirea credinței voastre, cum v-am scris deja la început. Bucurați-vă și când trebuie să treceți acum prin aceleași suferințe prin care a trecut atunci Mesia. Căci atunci vă veți bucura cu veselie mare, când Isus va veni iarăși, văzut de toată lumea, în putere și slavă, și vă va desăvârși mântuirea.

Da, ferece de voi când sunteți batjocoriți pentru că purtați și mărturisiți Numele lui Hristos. La ei Numele lui Hristos este hulit. La noi este cinstit și ținut sus. De aceea Duhul slavei lui Dumnezeu se odihnește peste voi toți. Prezența sfântă, iubitoare și ocrotitoare a lui Dumnezeu vă înconjoară în orice suferință. Ca odinioară pe Israel în norul slavei, Șechina. Zi și noapte era acolo, văzută de toți.

Niciunul dintre noi să nu fie pedepsit pe drept și să sufere din pricina aceasta. De pildă ca ucigaș, hoț sau făcător de rele. Sau ca unul care se amestecă fără rușine în treburile altora, care nu-l privesc. Dar dacă cineva suferă pentru că este al lui Hristos, pentru că este cunoscut drept creștin, atunci să nu se rușineze în niciun caz, ca în cazurile numite mai înainte.

A venit vremea ca **judecata lui Dumnezeu** să se arate. Ea a și început. Și începe într-adevăr mai întâi cu noi. Cu casa lui Dumnezeu însăși. Ca odinioară la poporul Său, unde judecata a început la Templul din Ierusalim. Pe noi judecata sfântă a lui Dumnezeu nu ne va osândi, ci ne va curăți și ne va îndrepta. Ne va arăta sfințenia Lui și va curăți din viața noastră ce nu se potrivește cu El. Din aceasta face parte și curățirea prin suferințe. Înaintea judecății lui Dumnezeu vrem să trăim sfânt, cum am spus deja la început. Dar unde duce sfârșitul celor care n-au crezut vestea bună a mântuirii și a harului? Care au rămas neascultători? Dacă noi, cei neprihăniți, suntem

mântuiți și aduși la țintă doar cu mare greutate, ce se va întâmpla atunci cu păcătoșii și cu nelegiuiții?

De aceea toți cei care suferă pe nedrept, dacă Dumnezeu vrea așa și îngăduie, să-și încredințeze Lui viața, cu toate slăbiciunile și greșelile ei. Credinciosul Ziditor Se ține de făgăduințele și de cuvântul Lui. Dar această cerere și această predare în mâna lui Dumnezeu să vină dintr-o viață în care facem bine altora și le dorim binele. Fără să ne pierdem curajul. Tocmai în suferința care ni se face, ne încredințăm lui Dumnezeu. Așa primim puterea să facem binele, în ciuda suferințelor nedrepte. Așa ceva numai Dumnezeu poate dărui.

Capitolul 5

Turma lui Dumnezeu, comunitatea credincioșilor, trebuie îngrijită, ocrotită și hrănită. Să purtați de grijă de ea este mai ales datorită și sarcina voastră, voi, **prezbiterilor**. Vouă, păstorilor și conducătorilor duhovnicești, vă spun că eu, ca prezbiter împreună cu voi, am aceeași datorie. Vă spun aceasta ca martor al suferințelor Domnului nostru Isus. Dar și ca unul care va avea parte de slava Lui strălucitoare, pe care o vor vedea toți când va veni iarăși. Voi, prezbiterilor, păstoriți turma lui Dumnezeu ca niște păstori buni. Grijă voastră să nu fie de silă, ci din inimă și de bunăvoie. Nici ca să câștigați prin ea vreun folos. Nu vă purtați ca niște stăpânitori! Cu viața voastră pildă trebuie să câștigați și să convingeți inimile. Și când Se va arăta în curând **Mai-marele păstorilor**, marele Păstor, Domnul nostru Isus, veți primi pentru osteneala voastră cununa biruinței, a slavei. Da, atunci vom avea toți parte de slava Lui.

Voi, cei mai tineri, respectați-i pe prezbiteri! Învățați de la ei. Doar ei au mai multă experiență decât voi. Primiți îndrumările lor. Dar cercetați-le și înaintea Domnului.

Respectați-vă toți unii pe alții și îmbrăcați-vă cu smerenie. Nu vă gândiți niciodată prea mult la voi înșivă. Căci Dumnezeu stă împotriva celui mândru. Dar celui smerit îi dă har – cum a spus deja Solomon în Proverbe 3.

Primiți situația vieții voastre, în care v-a pus mâna tare a lui Dumnezeu. Nu fiți nemulțumiți. Și nu vă plângeți nici de suferințele nedrepte. Sau de ce vă îngreunează viața. Încredeți-vă în credinciosul Ziditor și nu uitați niciodată: El vă va înălța la vremea potrivită și vă va lua poverile. În viața aceasta, dar cel târziu atunci când va veni Isus iarăși.

Aveți voie și trebuie să aruncați asupra Lui toate **îngrijorările** și poverile voastre! Căci nu este nimeni care să se îngrijească de voi – cum Se îngrijește

El! Ziditorul nostru vede totul. Nimeni nu se îngrijește de voi – ca El. De lucrul acesta țineți-vă întotdeauna. Chiar dacă la prima vedere nu pare așa.

Fiți întotdeauna în stare de alarmă duhovnicească. Căci cel mai mare dușman al nostru, diavolul, dă târcoale. Ca un leu care răcnește, vrea să-și arate puterea, să intimideze și să bage frica în oameni. Da, el pândește după pradă și va lovi când o găsește. Prin prigonire și prin frica de moarte vrea să-i silească pe cei care Îl urmează pe Isus să-și lepede credința. Dar împotriviți-vă lui tari în credință. Nu vă temeți. Nu lăsați loc fricii. Să știți: Nu sunteți singurii care trebuie să treacă prin așa ceva. Prigonirea celor care sunt ai lui Hristos are loc în toată lumea.

Cea mai mare siguranță și încurajare în orice situație este și rămâne această cunoaștere: **Dumnezeul oricărui har** este Dumnezeul nostru. El ne-a chemat la Sine Însuși, la slava Lui, în Isus Hristos. După o scurtă vreme de suferință, aceasta va fi casa noastră veșnică. Pe acest drum, chiar și prin suferințe, ne va ridica, ne va pregăti și ne va desăvârși. Așa cum Îi place Lui. Ne va întări și ne va înrădăcina credința în așa fel încât, în ciuda suferințelor, să răbdăm, să facem binele și să rămânem bine întemeiați. Orice ar veni: Nimic nu ne va abate din drum.

Această scrisoare v-o aduce credinciosul Silvan. V-am scris doar pe scurt lucrurile cele mai importante. Despre adevăratul har al lui Dumnezeu, în care stați și trăiți – în ciuda suferințelor.

Vă salută cea aleasă împreună cu voi, care este în Babilon. Și Marcu, fiul meu duhovnicesc în credință.

Salutați-vă unii pe alții cu o sărutare a dragostei.

Pace vouă, tuturor celor care sunteți uniți cu Hristos și înrădăcinați în El. Amin.

A doua epistolă a lui Petru

- Părtași ai firii dumnezeiești
- Creșterea în credință
- Cuvântul vrednic de încredere
- Cuvântul prorociei
- Învățători mincinoși
- Pământul cel vechi și pământul cel nou
- Judecata și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu

A doua epistolă a lui Petru

Vă scrie Simeon, numit și Petru. Domnul meu, Isus Hristos, m-a numit așa. Sunt cu totul al Lui – sunt numai robul Lui. Sunt și trimisul Lui, apostolul Lui. Vă scriu pentru că și voi ați primit de la Isus aceeași credință prețioasă ca și noi, ucenicii, la început. Această credință am primit-o toți numai de la El, Dumnezeuul nostru. Și de la Mântuitorul nostru Isus Hristos. Dumnezeu este drept. De aceea ne-a dăruit tuturor, apostolilor, nouă, iudeilor, și celorlalte neamuri, aceeași credință prețioasă. Această credință ne face părtași la tot ce ne-a dat Dumnezeu. El ne va dăruir lucruri și mai mari, pentru că în Hristos am fost declarați neprihăniți.

Fiți binecuvântați din belșug cu tot mai mult har și ajutor de la Dumnezeuul nostru. Pentru tot ce ne trebuie zilnic atât de mult. Mai ales în prigonire și dușmănie. Să vă binecuvânteze și cu pace în toate împrejurările vieții. În aceasta Îl cunoaștem pe Dumnezeuul nostru și pe Domnul nostru Isus. Căci El este izvorul nostru nesecat de har și de pace.

Dumnezeu Însuși ne-a înzestrat și ne-a făcut în stare de toate prin **puterea Lui dumnezeiască** – care se vede mai ales în creația Lui. Ca să putem trăi în sfârșit spre slava Lui. Mai ales în lucrarea Lui de răscumpărare, când Dumnezeu ne-a chemat și ni S-a descoperit pe neașteptate și fără să merităm. Atunci I-am cunoscut slava și puterea dumnezeiască – lucrătoare prin Cel care a murit și a înviat pentru noi: Hristos. Am cunoscut cu câtă hotărâre ne-a dăruit cele mai mari și mai prețioase **făgăduințe**: Mântuirea Lui cea mare. Viața veșnică. Darul Duhului Său. Și la vremea Lui un cer nou și un pământ nou. Prin aceste făgăduințe, pe care le împlinește față de noi, Dumnezeu a făcut ca ființa Lui, viața Lui, să devină a noastră. Nu ajungem dumnezei, cum visează unii. Nu primim ființa lui Dumnezeu în tot ce Îi este propriu numai Lui. Dar avem parte de firea Lui dumnezeiască. Așa Dumnezeu – dragostea, harul și îndurarea Lui, sfințenia și neprihănirea Lui – se vede prin viața noastră, în multe situații, la noi. Spre slava Lui, pentru că se vede ceva din El! Vizibil pentru toți oamenii cu care avem de-a face. Prin noi Îl vor cunoaște pe acest Dumnezeu fără seamăn. Doar am fugit, prin chemarea lui Dumnezeu, de prăbușirea și de pierzarea lumii. Am rupt-o cu lăcomia de viață care îi fascinează atât de mult pe oamenii fără Dumnezeu. Mai mult: Am lăsat în urma noastră acest fel de viață șubred și trecător. Așa am scăpat de pierzarea spre care merg acești oameni.

Tocmai de aceea trebuie să dăm dovadă, în credința pe care am primit-o, de toată **sârguința**, de toată dăruirea și de tot devotamentul. În această credință trebuie să mergem înainte convinși și hotărâți, cu hotărârea pe care Dumnezeu a arătat-o și față de noi. Merită!

Dar pentru hotărâre este neapărat nevoie de **cunoștință**. Toată hotărârea trebuie îndreptată în direcția cea bună. Trebuie să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu prin Cuvântul Lui și să le cunoaștem tot mai bine. Avem nevoie în toate de înțelepciune de la Dumnezeu.

Cunoștința, la rândul ei, trebuie însoțită de **înfrânare** și disciplină. De această stăpânire de sine și înfrânare avem nevoie întotdeauna, mai ales când trăim într-o societate în care oamenii își lasă frâu liber poftelor.

Înfrânarea trebuie să fie bine ancorată la tineri și la bătrâni, toată viața. În ea trebuie să răbdăm și să rămânem statornici.

În toată **răbdarea** și statornicia, să vă intereseze întotdeauna să-I plăceți lui Dumnezeu. Nu este vorba să urmărim porunci sau tradiții omenești, cu care ne-am putea mândri.

A-I plăcea lui Dumnezeu înseamnă în primul rând să căutăm și să trăim părtășia cu frații și surorile noastre în credință, pe care i-a chemat și pe ei Dumnezeu. Cu toți aceia alături de care ne-a pus El în locul nostru și în toată lumea. Pe ei vrem să-i **iubim** fără egoism.

Cel mai înalt lucru este întotdeauna dragostea lui Dumnezeu Însuși. Ea ne umple. Și prin ea suntem în stare să-L iubim pe Dumnezeu, pe frați și pe aproapele. Această dragoste trebuie să fie motivul pentru tot ce facem. Altfel totul este fără valoare!

Toate aceste însușiri importante pe care le-am numit sunt cu totul **firești** pentru ucenicii lui Isus. De aceea ar trebui să vă deosebească și să vă hotărască tot mai mult. Aceasta înseamnă adevărată **creștere** duhovnicească spre maturitatea în credință. Nu putem avea niciodată destule din aceste virtuți. Atunci nu veți fi nici leneși, nici trândavi, nici fără lucrare în credința voastră. Da, atunci aduceți rod din belșug pentru Dumnezeu. În felul acesta, cunoștința Domnului nostru Isus Hristos se adâncește în noi. Ea nu ajunge niciodată la capăt. Căci Isus este slăvit fără seamăn, ca să zicem așa, de nepătruns. El este începutul, mijlocul și sfârșitul tuturor lucrurilor – și al dăruirii noastre. Această cunoștință a inimii, care crește, face ca ființa lui Dumnezeu să se vadă tot mai mult, spre bucuria lui Dumnezeu – cum am scris deja.

Dar dacă din aceste însușiri nu se vede aproape niciodată nimic – nici măcar ca altădată –, atunci omul este **orb**. Nu mai vrea să vadă slava Mântuitorului nostru. Este scurt de vedere, doar mai clipește din ochi, da, a

ajuns să fugă de lumină. Este ca și cum ar vrea să uite că Dumnezeu slavei ne-a chemat la Sine. Un astfel de om a uitat curățirea de păcatele lui de altădată prin mărturisirea publică a botezului în apă. Dar nu-i mai folosește la nimic dacă trăiește acum ca înainte. Chiar dacă a fost curățit în botez de păcatele de mai înainte –, păcatele pe care le îngărmădește acum vor fi pierzarea lui.

De aceea, dragi frați și surori, întăriți-vă – atât cât depinde de voi – chemarea și alegerea lui Dumnezeu, ca să fie **sigure**. Întăriți în felul acesta lucrarea lui Dumnezeu în viața voastră. Cu aceeași hotărâre cu care v-a chemat și v-a apucat Dumnezeu, urmați-L pe Isus. Viața voastră să fie un răspuns limpede și bucuros la harul lui Dumnezeu. Așa nu vă veți poticni pe drumul spre slava lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim că nu vă veți abate de pe calea adevărului. Vă așteaptă o intrare biruitoare și plină de bucurie în viitoarea **Împărăție** a Domnului și Mântuitorului nostru. Va fi o întâmplare fără seamăn și de neuitat. Ușa spre această Împărăție, ținta credinței, este de pe acum larg deschisă! Aceasta este nădejdea noastră vie și sigură. Pentru ea merită orice osteneală și orice dăruire.

Cât voi trăi, voi purta de grijă și voi fi mereu gata să vă aduc aminte de această perspectivă minunată. Din ea fac parte și însușirile de căpătâi ale urmării lui Isus. Fac lucrul acesta, deși știu bine că voi le cunoașteți deja pe toate și sunteți întăriți în acest adevăr. Dar, cât timp mai sunt în acest trup șubred, vă voi ține treji aducându-vă aminte de aceste lucruri – și, dacă va fi nevoie, vă voi zgudui ca să vă treziți. Căci plecarea mea din lumea aceasta este aproape. În curând voi strânge acest trup pământesc și muritor ca pe un cort. Și apoi voi fi la Domnul meu. El mi-a descoperit această plecare apropiată de la voi. Ce vă scriu aici este foarte important. Voi face întotdeauna totul ca să păstrați aceste lucruri cunoscute în inimile și în gândurile voastre – tocmai și atunci când nu voi mai fi cu voi.

Din aceasta face parte mai ales o întâmplare de neuitat. Noi, ucenicii, n-am urmat nici mituri, nici idei istețe, nici visuri, nici porniri ale simțămintelor. Când v-am vorbit despre puterea cea mare și despre viitoarea arătare slăvită a Domnului nostru Isus Hristos, am făcut-o ca **martori oculari**. Am mărturisit numai ce am trăit și am văzut cu ochii noștri pe muntele cel sfânt, sus pe Hermonul acoperit de zăpadă. Am avut voie să vedem cum Isus a fost învăluit de Dumnezeu, Tatăl Său, într-o lumină strălucitoare și a fost schimbat la față. A strălucit ca soarele. Din strălucirea acestei slave mărețe s-a auzit un glas care zicea: Acesta este Fiul Meu, iubit mai presus de orice. În El îmi găsesc toată plăcerea. Numai El este bucuria inimii Mele.

Tocmai pe acest munte se coborâseră din cer, înainte de marele potop, fiii neascultători ai lui Dumnezeu, își luaseră femei și născuseră uriași. Așa voiau să strice omenirea. Despre aceasta voi vorbi îndată. Pe acest munte, Isus face cunoscut întregii lumi nevăzute că există un Mântuitor pentru omenirea pierdută. Puterea întunericului se apropie de sfârșit.

Noi, cei trei ucenici care am fost de față, abia puteam vorbi de frică sfântă. Nu trăiserăm niciodată așa ceva cu Isus. Dar ne-a fost limpede că aceasta era împlinirea **cuvintelor prorocști**: ale tuturor prorocilor, ca Isaia, Ezechiel, Daniel și ceilalți. Ei vorbesc despre faptul că Dumnezeu Se va arăta în slavă la sfârșitul vremurilor. Noi am văzut cu ochii noștri **împlinirea** acestor prorocii. Un fel de privire dinainte la ceea ce vor vedea într-o zi toți oamenii. Acest cuvânt prorocesc al lui Dumnezeu, a cărui împlinire am văzut-o și am auzit-o, este ca o lumină într-un loc întunecos și posomorât. Acesta este lumea care Îl respinge pe Isus și ne prigonește pe noi. Această noapte trece în curând, căci strălucitorul **Luceafăr de dimineață** a răsărit deja când L-am văzut pe Isus așa pe munte. Ziua Domnului nostru Isus Hristos vine și nimic n-o poate opri. Dimineața se ivește deja. Uitați-vă la acest Luceafăr de dimineață, pe care lumea nu-l vede. Ea iubește noaptea și se teme de lumină.

Prorocii n-au urmat propriile lor gânduri. Slava care vine, despre care au vorbit și au scris, le-a fost descoperită – călăuziți și mânați de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Primiți lucrul acesta în inimile voastre și țineți-vă de el! Ei ne-au dat mai departe Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-au primit. Lucrul acesta este valabil, de altfel, pentru tot cuvântul prorocesc. Îl găsim în scrierile Bibliei ebraice, pe care o numim Vechiul Testament.

Cuvântul prorocesc, totalitatea prorociilor, nu este o idee a oamenilor. Căci oameni chemați de Dumnezeu au fost mânați și **călăuziți** direct de Duhul Sfânt. Ce au primit de la Dumnezeu au mărturisit și au scris. Au fost mânați de Duhul, cum suflă vântul în pânza unei corăbii și o mână înainte. Dar acești oameni nu erau mașini de scris sau marionete ale lui Dumnezeu. Mai degrabă El i-a făcut în stare să scrie, ca persoane, cu propria lor minte și cu propriile lor cuvinte, ce voia El să spună.

Capitolul 2

Vreau să vă atrag limpede atenția că poți și să disprețuiești cuvântul prorocesc. Și mai rele sunt prorociile false, făcute de capul lor. Încă de atunci erau în Israel proroci mincinoși. Astăzi vor fi printre voi învățători care nu spun adevărul și nici nu sunt trimiși de Dumnezeu. Ei și **învățăturile lor mincinoase** vor duce la dezbinări și la grupări de sectă. Totul este o treabă aducătoare de pierzare pentru toți cei atinși și implicați. Căci învățătorii

mincinoși Îl tăgăduiesc prin aceasta pe Stăpânul lor, Isus Hristos, care i-a răscumpărat. Lui ar trebui să-I slujească. Și nu lor înșiși. Lucrul aducător de pierzare pe care îl fac, din păcate îl fac în Numele Lui. Cu această pretenție fără margini își atrag pierzarea. Fie încă în viața lor; dar cu siguranță la judecata de pe urmă, în ziua cea de apoi. Deși purtarea lor mincinoasă este atât de vădită, mulți îi urmează totuși. Prin aceasta calea adevărului este vorbită de rău. Căci ei pretind că merg pe calea adevărului, ceea ce însă nu este adevărat. Oamenii care sunt impresionați de aceasta cred că au găsit calea adevărului, deși adevărul este tocmai pe dos. Când își dau seama de aceasta, nu mai vor să aibă nimic de-a face cu ea. Pe bună dreptate simt că au fost înșelați cu privire la calea adevărului.

Acești învățători mincinoși sunt **lacomii** după averea și banii voștri. Vi-i scot din buzunar cu vorbe înșelătoare, în care cădeți. O astfel de purtare aduce întotdeauna după sine judecata lui Dumnezeu. Din perspectiva lui Dumnezeu n-a fost niciodată altfel. Pe unii ca aceștia îi va ajunge pierzarea, cum am spus deja.

Dumnezeu îl va trage pe fiecare la răspundere pentru păcatele lui. Lucrul acesta este valabil și pentru ființele lumii nevăzute. **Îngerii**, fiii lui Dumnezeu, Veghetorii, aveau gânduri rele cu privire la pământ. Au intrat în căsătorii și, prin urmare, au avut legături trupești cu femeii, din care au fost născuți uriașii. Așa i-a numit Moise pe copiii din aceste legături. Pe deasupra, i-au învățat pe oameni lucruri rele, ceea ce a dus la mare răutate și stricăciune pe pământ. Acești fii ai lui Dumnezeu au fost judecați. Dumnezeu nu i-a cruțat. Și cu mult înainte de judecata de pe urmă, au fost aruncați în întuneric și puși în lanțuri, ca să nu mai poată face și mai multe rele. Acolo sunt ținuți pentru ziua mării judecări.

Sunt multe exemple care arată că Dumnezeu nu poate suferi și nu poate îngădui păcatul. Dumnezeu n-a cruțat toată lumea veche. El a adus potopul aducător de moarte peste toți nelegiuții din zilele acelea. Și peste mulții uriași pe care fiii lui Dumnezeu îi născuseră cu gând rău. Numai Noe era neprihănit, el care a vestit neprihănirea lui Dumnezeu și judecata care venea. El a fost cruțat împreună cu familia lui, de toți opt oameni, și a fost salvat prin corabie.

Un alt exemplu de avertizare pentru toți nelegiuții este nimicirea și prefacerea în cenușă a **Sodomei** și a **Gomorei**. Acolo trăia neprihănitul Lot, care a fost salvat puțin înainte de pieirea cetății. Pentru el, violența și pornirea spre violență a acestor nelegiuți, închinarea la stelele cerului și legăturile lor cu puterile întunericului erau de nesuferit. Îl durea în sufletul lui să trebuiască să vadă și să trăiască aceasta zi de zi.

Aceste exemple trebuie să ne avertizeze. Dar și pe toți amăgitorii, ca și pe cei amăgiți. Și ne încurajează, arătându-ne cum Dumnezeu îi ocrotește pe oamenii Lui, care sunt neprihăniți și se tem de El, și îi salvează de judecată. Face lucrul acesta când ei trăiesc cu frică de Dumnezeu printre acești nelegiuți. Toți cei nedreți și nelegiuți nu vor scăpa. Cel târziu după moartea lor, în ziua judecății, își vor primi pedeapsa.

Judecata îi va ajunge cu siguranță pe cei care își trăiesc poftele fără frâu. Căci ei îl disprețuiesc pe Hristos ca Stăpânitorul de care ar trebui să asculte. Astfel de făpturi, care fac ce vor, nu se dau înapoi nici de la a huli puterile cerești. Spre deosebire de ei, îngerii, care după rang stau sub aceste puteri cerești, nu îndrăznesc să rostească înaintea lui Dumnezeu o judecată batjocoritoare împotriva lor. Și aceasta, deși ar avea destul motiv și destulă pricină pentru aceasta.

Ce hulesc acești învățători mincinoși și cu cine se pun, nu știu. Se poartă ca niște dobitoace fără minte, care sunt crescute numai ca să fie tăiate. În propria lor stricăciune vor pieri. Își primesc plata dreaptă pentru ce au făcut.

Le plac desfătărilor ziua în amiaza mare. În loc să muncească. Se tăvălesc în propriile lor înșelătorii. Vin la mesele voastre de părtășie, unde vă adunați. Și n-au în minte decât un singur lucru, și li se vede pe față: să găsească o femeie care să preacurvescă cu ei. Sunt robi ai păcatului. Sunt o mare primejdie pentru credincioșii care nu sunt încă întăriți. Tocmai pe aceștia îi caută. Cu scopul de a-i amăgi. Lăcomia li se citește în ochi. Să-l folosească pe celălalt și să abuzeze de el – asta știu ei să facă cu adevărat bine. Nu sunt decât niște copii ai blestemului. Au părăsit calea dreaptă a adevărului. Da, s-au rătăcit de la ea. Au ales calea lui Balaam: un proroc care voia să procească lucruri mincinoase pentru plata unui ghicitor. Dar a primit o mustrare usturătoare și în același timp minunată. Măgărița pe care călărea l-a mustrat cu cuvinte omenești și a oprit astfel nebunia prorocului. Măgărița l-a văzut pe Îngerul Domnului, dar prorocul nu.

Acești proroci mincinoși sunt ca niște izvoare fără apă. De aceea sunt nefolositori și o înșelătorie. Seamănă cu niște nori mânați încoace și încolo de vijelie. Pentru ei nu rămâne la sfârșit decât întunericul, în negura veșnică. Prin vorbe umflate promit și ascund în același timp că nu le pasă decât de împlinirea dorințelor lor egoiste. Cu ele îi ademenesc și îi amăgesc tocmai pe cei care abia au scăpat prin credință de rătăcirea lumii. Vorbesc despre o mare libertate și îi ademenesc cu ea pe cei care sunt încă foarte tineri în credință. Dar ei înșiși sunt **robi** ai propriei lor stricăciuni. Libertatea pe care o promit nu este libertate, ci robie. Sunt supuși propriei lor stricăciuni ca niște robi.

Cei pe care învățătorii mincinoși i-au pus la ochi ca să-i amăgească abia au scăpat de rătăcirea lumii și de poftele ei. Pentru că L-au cunoscut pe Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, au găsit la El ocrotire și sprijin. Dar dacă acum, prin această amăgire, aluneacă iarăși în lumea de care au fugit, atunci starea lor de acum este mai rea decât cea dinainte. Este atât de rău, încât ar fi fost mai bine ca ei, amăgitorii și cei amăgiți, să nu fi cunoscut deloc calea neprihănirii și a adevărului. Pentru că s-au întors iarăși, ei leapădă porunca sfântă a Domnului nostru Isus Hristos, pe care Îl cunoscuseră doar prin Evanghelie.

Din păcate, pentru astfel de cazuri triste se potrivește cuvântul din Proverbe: Câinele se întoarce la ce a vărsat, ca să mănânce iarăși. Tot așa se potrivește și proverbul: Scroafa care tocmai a fost spălată se tăvăleşte iarăși în propria ei murdărie. Trebuie să spun lucrul acesta atât de tăios!

Capitolul 3

Aceasta este acum deja a doua scrisoare către voi. Prin ea fac apel la aducerea voastră aminte. Totodată vreau să vă fac gândirea mai simțitoare: Țineți-vă de cuvântul prorocilor, la care v-am trimis deja. Gândiți-vă iarăși și iarăși la **porunca** Domnului nostru Isus Hristos, pe care v-au transmis-o trimișii Lui, apostolii voștri.

Mai presus de toate să știți un lucru: În zilele din urmă vor veni **batjocoritori**, care n-au nimic de-a face cu frica de Dumnezeu. Nu vă lăsați nici surprinși, nici intimidați de ei. Ei trăiesc numai după poftele lor. Vor zice: Unde este **venirea lui Hristos**, care doar a fost făgăduită? Nu se vede nimic din ea. Totul rămâne cum este. Ca de la început. Dar ei trec cu vederea înadins un lucru hotărâtor. De la început, cerurile și pământul au stat prin voia lui Dumnezeu. Din apă, Dumnezeu a făcut să iasă pământul prin Cuvântul Său. El a despărțit uscatul de ape, și apele de jos, de pe pământ, de cele de sus, din cer. Tot așa a hotărât Dumnezeu ca lumea veche de atunci să piară în apă. Prin ploaia din cer, ca și prin mulțimea de ape care au țâșnit din pământ și au acoperit totul. Deci, cu siguranță, **nu** totul a rămas cum a fost la început. Dumnezeu a intervenit ca din senin, deodată și cu putere, în mersul istoriei. Potopul a acoperit lumea veche de atunci și a curățit-o de toți nelegiuții.

Tot așa și cerurile de acum și pământul de astăzi sunt păstrate de Dumnezeu Însuși pentru foc, în ziua judecății care vine. Aceasta va însemna pierzarea tuturor nelegiuților și batjocoritorilor. Atunci a fost judecata lui Dumnezeu care curăță prin apă. Judecata viitoare va avea loc prin foc. Tot

atât de sigur cum a venit potopul, tot atât de sigur și de neașteptat va veni judecata mistuitoare a lui Dumnezeu.

Întrebarea când se vor întâmpla toate acestea și cât a durat deja și cât va mai dura nu trebuie să vă neliniștească, preaiubiților. Căci la Domnul nostru nu domnește măsura noastră pământească a timpului. O zi la El sunt o mie de ani la noi. Și o mie de ani la noi sunt la El ca o singură zi. Fiți siguri: Domnul **nu** își amână venirea. Așa ne-a făgăduit. Unii cred că ne lasă înadins să așteptăm atât de mult – sau că poate nu va veni deloc! Nu așa ar trebui să gândim. Dimpotrivă, El are o îndelungă răbdare față de toți. Căci nu vrea să piară nimeni. De aceea ne dă nouă, iudeilor, ca și neamurilor, da, tuturor oamenilor, mult timp ca să ne schimbăm gândirea și să ne întoarcem.

Făgăduința rămâne neschimbată și se va împlini: **Ziua Domnului nostru** va veni! Și anume ca un hoț noaptea. Pe neașteptate. Tocmai atunci când cei mai puțini se așteaptă. Ziua aceasta va fi grozavă și fără pereche. Puterile cerești răzvrătite vor fi judecate, iar cerul de deasupra pământului va trece cu trosnet și vuiet. Așa pământul și tot ce au făcut și au lucrat oamenii pe el vor sta, ca să zicem așa, descoperite și date pradă focului judecății lui Dumnezeu. Tot ce nu are trăinicie va fi nimic. Focul judecății, care curăță, va topi totul pe pământ. Numai cei neprihăniți în Hristos vor mai fi găsiți pe el. Numai ei vor rămâne pentru totdeauna.

Îngerii căzuți în păcat, întâmplările nefirești din Sodoma și Gomora, ca și răutatea unei generații întregi dinaintea marelui potop –, sunt vestitorii a ceea ce va veni negreșit și peste noi.

Au toate acestea însemnătate și pentru viața noastră de astăzi? Neapărat: Trăiți așa încât ce faceți și ce nu faceți să aibă trăinicie și **valoare veșnică**. Numai aceasta va trece prin judecata focului. Fiți sfinți și trăiți spre slava lui Dumnezeu! Așteptați cu dor fierbinte ziua lui Dumnezeu! Cine trăiește așa dorește ca această zi a lui Dumnezeu să vină cât mai repede. Atunci toată răzvrătirea de deasupra pământului a puterilor cerești va fi înlăturată, iar cerul va lua foc și se va topi în văpaie.

Noi nu suntem nefericiți din pricina acestei judecăți mistuitoare prin foc. Căci în schimb Dumnezeu va face dintr-un **cer nou** și dintr-un **pământ nou** casa noastră veșnică. Așa a vestit deja prorocul Isaia. Pământul cel vechi va fi curățit prin judecată – și anume de păcătoși, de păcat și de toate urmările lui. Ca odinioară la potop. Dar acum se va face prin foc. Asemenea unui cuptor fierbinte în care se topește aurul. Pământul va fi curățit, prefăcut și creat din nou. Va fi un loc unde – spre deosebire de astăzi – **neprihănirea** desăvârșită va locui pentru totdeauna. Pământul cel nou va fi cu totul altfel decât cel pe care îl cunoaștem acum. Va fi cu totul slobod. De moarte, de orice fel de

blestem, de nedreptate, de boală, de război, de ură, de foamete, de sărăcie, de frică și de lupta pentru supraviețuire. Dar slobod și de lipsa de bucurie, de singurătate, de deprimare și de golul lăuntric. Totuși, acest pământ nou va fi locuit numai de cei care Îl caută pe Dumnezeu și Îl cinstesc.

Tocmai această perspectivă, și nimic mai puțin decât ea, este **ținta** călătoriei noastre în credință. De aceea primiți provocarea de a sta în ziua făgăduinței lui Dumnezeu fără vină și fără pată înaintea Lui, în lumină. Pe acest Dumnezeu sfânt Îl întâlnim în pace – fără nicio frică. Trebuie să fim găsiți neprihăniți. Trecem prin judecata care lovește lumea aceasta, ca să ajungem în lumea cea nouă, în **Împărăția** veșnică a lui Isus Hristos.

Și o spun încă o dată: Faptul că revenirea lui Isus pare să întârzie înseamnă mântuire pentru lume. Căci El are o îndelungă răbdare. Prin aceasta le mai dă oamenilor timp și loc pentru pocăință și întoarcere.

Așa a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, plin de înțelepciune, în epistolele lui. E drept că uneori ele nu sunt prea ușor de înțeles. Și, din păcate, cei care nu stau tari în credință sau sunt neștiutori le răstălmăcesc și le înțeleg greșit. Dar fac la fel cu toate celelalte Scripturi și își aduc astfel pierzarea.

Dar voi, preaiubiții mei frați și surori, care știți acum dinainte toate acestea prin scrisoarea mea, fiți cu băgare de seamă! Păziți-vă să nu fiți luați de vântul potrivnic și de purtarea acestor nelegiuiri și să nu cădeți din tăria credinței voastre.

Pe voi vă încurajez mai degrabă: **Creșteți** în har! **Cunoașteți** tot mai mult harul nemărginit al Dumnezeului nostru. Puneți-vă viața pe harul lui Dumnezeu în Hristos. Faceți progrese în credință. Creșteți mai ales în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Gândiți-vă cine este El și ce a făcut pentru noi. Aduceți-vă aminte și de cuvintele și poruncile Lui. Mărturisiți-L. Iubiți-L. Cinstiți-L. Închinați-vă Lui și faceți ce a spus.

A Lui să fie slava! A cui altcuiva? Încă de astăzi Îl iubim și Îl cinstim. Și cu atât mai mult în ziua lui Dumnezeu, când Împărăția lui Isus va străluci definitiv și pentru totdeauna, când cerul cel nou și pământul cel nou vor fi pline de cunoștința și de slava Domnului! Amin.

Epistola lui Iuda

- Credința noastră preasfântă
- Amăgitorii
- Amăgirea
- Judecata lui Dumnezeu
- Ocrotirea dragostei lui Dumnezeu
- Purtarea unii față de alții
- Ținta noastră

Epistola lui Iuda

Vă scriu eu, Iuda, care sunt cu trup și suflet al lui Isus Hristos și Îi slujesc. Sunt fratele după trup al lui Iacov – și al Domnului Isus. Vă scriu vouă, care ați fost chemați de Dumnezeu prin Evanghelie. Să-L urmați. Vouă, care sunteți iubiți de Dumnezeu și Tatăl nostru ca niște copii ai Lui. Sunteți la adăpost în Dumnezeu. Comoara și proprietatea Lui. Păziți de Hristos, care vă ține strâns în tot ce se întâmplă. Îndurarea lui Dumnezeu, pacea Lui și dragostea Lui vă vor fi date tot mai din belșug. Așa vi se umple viața. Și se vede ce v-a dăruit El.

Mă bucurasem atât de mult să vă scriu despre mântuirea noastră cea mare, pe care o avem împreună. Să vă pun înaintea ochilor marea îndurare a lui Dumnezeu. Dar și cât de fără ieșire era starea noastră de pierzare. Însă, dintr-un motiv anume, trebuie să mă opresc la ceva și mai important. M-am simțit de-a dreptul silit să vă îndemn și să vă chem să luptați pentru credința care a fost dată o dată pentru totdeauna. Credința pe care apostolii au primit-o de la Domnul nostru Isus și ne-au adus-o nouă. Această credință, care ne-a dăruit mântuirea, este în primejdie! Căci s-au strecurat în comunitatea credincioșilor unii oameni. Cu viclenie și cu meșteșug de amăgire. Ei iau harul lui Dumnezeu ca pe o îndreptățire să trăiască în destrăbălare și în păcat. Ei zic: Putem face ce vrem, Dumnezeu ne va ierta întotdeauna. Așa Îl tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos. De El trebuie să ascultăm – și nu să alergăm după poftă păcătoasă. Dar judecata și sfârșitul lor sunt hotărâte încă de pe acum. Așa a fost deja vestit. Cunoaștem din vechile istorisiri judecata lui Dumnezeu asupra celor care fac astfel de lucruri.

Doar cunoașteți aceste istorisiri din Biblia ebraică și din tradițiile iudaice. Vă aduc aminte doar de trei întâmplări care se potrivesc bine cu situația voastră de astăzi. Ca avertizare împotriva acestor amăgitori fără scrupule.

Domnul l-a izbăvit pe Israel, poporul Său, într-un chip uimitor, din robia Egiptului. Totuși i-a pedepsit pe cei din popor care n-au crezut și i-a lăsat pe toți să piară în pustie.

Chiar și îngerii, fiii lui Dumnezeu, au fost puși în lanțuri veșnice, în întuneric. Până la ziua cea mare a judecății. Pentru că și-au părăsit chemarea și starea de îngeri și s-au unit cu femeile omenești în zilele lui Noe. De necrezut: Au născut uriași și au adus cu bună știință haosul în lumea dinaintea marelui potop.

Sodoma și Gomora și cetățile dimprejur au trăit în curvie. Bărbații au umblat după alt trup decât cel al femeilor. Au cerut legături trupești cu solii cerești pe care Dumnezeu i-a trimis la Lot. Așa istorisește Geneza 19. Aceste cetăți, peste care a căzut focul judecății, slujesc ca pildă că ele trebuie să sufere pedeapsa veșnică în foc. Lăsate pe veci în voia lor, pierdute și singure.

Judecata lui Dumnezeu nu lipsește: moartea trupească, ca la Israel în pustie. Legați în lumea de jos, ca fiii lui Dumnezeu căzuți. Judecata veșnică prin foc, ca la Sodoma și Gomora.

Toate aceste păcate, sau unele foarte asemănătoare, le găsiți la acești oameni de care vă avertizez. Ei își închipuie că primesc prin vedenii confirmarea faptelor lor. Pentru curvia lor. Pentru lepădarea autorității lui Dumnezeu și a lui Hristos. Și pentru vorbirea lor hulitoare despre stăpânirile întunecate ale îngerilor, fără să aibă pentru aceasta în vreun fel puterea și autoritatea lui Dumnezeu.

Chiar și Mihail, unul dintre cei mai puternici îngeri care există, care s-a certat pentru trupul lui Moise cu diavolul, o stăpânire puternică și întunecată de îngeri, potrivnicul lui Dumnezeu, n-a îndrăznit nici măcar să rostească o judecată batjocoritoare împotriva lui și a gândurilor lui rele. Din respect! Mihail a zis doar: Domnul să te mustre!

Acești oameni hulesc ceva despre care habar n-au. Nu știu cu cine se pun. Dar în ceea ce pricep, ce înțeleg și fac din instinct, ca dobitoacele, în aceea pier, în pornirile lor de dobitoc. N-au nicio busolă morală și nicio pricepere duhovnicească.

Vai de ei! Acești amăgitori trebuie să se teamă. Ei fac ce a făcut deja ucigașul și invidiosul Cain. Sunt religioși! Dar se depărtează de prezența lui Dumnezeu și Îi resping autoritatea.

Ca Balaam, fac lucruri pentru bani. Din lăcomie și din dorința de câștig. Se lasă mituiți și cad în rătăcirea de a crede că ar putea face ceva în lumea duhovnicească.

Vor pieri în judecata lui Dumnezeu ca răzvrătitul Core. Își iau ce nu li se cuvine.

Este o rușine că acești oameni sunt de față la mesele voastre de părtășie. Se îndoapă și se prefac că totul este în regulă.

Sunt ca niște nori care vestesc ploaie, dar n-o aduc. Mint. Sunt mânați de vânt încoace și încolo. Fără sprijin.

Sunt ca niște pomi la sfârșitul toamnei. Dar n-au niciun rod. Sunt goi, de două ori morți. Dezrădăcinați.

Valuri înfuriate ale mării. Rușinea lor face spumă peste margini. Vorbe goale și spumă.

Stele răătăcitoare, scoase de pe drumul lor, care nu dau nicio călăuzire.

Ca îngerii căzuți, ei merg în cel mai negru întuneric. Pentru totdeauna.

Știți că încă Enoh, al șaptelea urmaș de la Adam, a rostit deja Cuvântul Domnului despre unii ca aceștia: „Domnul a venit împreună cu sfinții Lui îngerii. În mijlocul lor stă El. Ca să facă judecată. Din pricina faptelor lor nelegiuite. Din pricina vorbelor lor obraznice și nelegiuite. Împotriva Lui, singurul Domn și Stăpân.”

Ei cârtesc mereu și nu sunt niciodată mulțumiți de situația lor.

Ei își caută doar poftele și nu întreabă de voia lui Dumnezeu.

Ei spun vorbe mari și îngâmfate despre ei înșiși.

Ei se târăsc înaintea oamenilor și se lingușesc, când pot obține vreun folos.

Când întâlniți acești oameni sau când s-au strecurat deja la voi, aduceți-vă aminte de cuvintele apostolilor Domnului nostru Isus Hristos. Iubiți de Dumnezeu, ei au vestit deja dinainte că la sfârșitul vremurilor vor veni batjocoritori. Oameni care își urmează fără Dumnezeu pornirile. Toată viața lor își bate joc de sfințenia lui Dumnezeu. Acești oameni vă otrăvesc comunitățile și stârnesc dezbinări. Sunt oameni cu gânduri pământești, care nu-L au pe Duhul lui Dumnezeu locuind în ei. Ei nu cunosc adevărata viață a lui Dumnezeu.

Dar voi, preaiubiților, aveți credința noastră preasfântă ca temelie a părtășiei voastre. Zidiți biserica pe ea și n-o dărâmați ca acești oameni mincinoși. Această credință, pe care ne-au vestit-o Domnul și apostolii Lui, nu poate fi înlocuită cu nimic. De aceea trebuie să luptăm pentru ea, cum am spus la început. Nu stați nepăsători față de acești oameni mincinoși. Ridicați-vă!

Găsiți putere pentru aceasta în rugăciune. Rugați-vă din Duhul Sfânt! Fiți conștienți de prezența Lui și de călăuzirea Lui. Lăsați-vă purtați de El lăuntric, în inimă. El ne duce în prezența lui Dumnezeu. Nu vă rugați niciodată doar ca să vă împliniți o datorie evlavioasă, ci veniți cu bucurie la tronul lui Dumnezeu. Mereu din nou!

Rămâneți sub ocrotirea dragostei lui Dumnezeu, care rămâne la fel de mare, fără schimbare. Rămâneți în dragostea lui Isus și păziți-I poruncile. Cu totul altfel decât acești oameni mincinoși, care Îl tăgăduiesc pe Stăpân.

Nădăjduiți în îndurarea Domnului Isus Hristos, care vine. El ne va întâlni în ziua Lui și ne va duce, mântuiți, dincolo, în viața veșnică.

Fiți miloși cu cei care se îndoiesc de această nădejde. Stați alături de ei și nu-i judecați aspru și nu-i ocărâți.

Pe alții mântuiți-i ca din foc. Pe cei care aproape că și-au lepădat credința. Faceți tot ce puteți, ca și cum ați scoate pe cineva dintr-o casă care arde.

De alții, care au fost deja amăgiți de acești oameni și le imită felul de viață, fie-vă milă. Dar aveți grijă să nu le îngăduiți în tăcere felul de viață. Urâți aceste păcate și dați-le pe față. Dar nu-i urâți niciodată pe acești oameni amăgiți.

Prindeți curaj! Dumnezeuul nostru, Mântuitorul, poate să ne păzească să nu ne poticnim în îndoieli și să nu fim amăgiți. El ne poate păzi până ajungem la țintă. El ne va strânge pe toți înaintea feței Lui. Nicio pată nu va fi pe noi. Nu groaza ne va umple în prezența Lui, ci bucuria și veselia cerului. Atunci începe sărbătoarea. Și nu se mai sfârșește niciodată.

Așa este Dumnezeuul nostru. Mântuitorul nostru fără seamăn. Prin Isus Hristos, Domnul nostru, Dumnezeu a devenit Mântuitorul nostru.

A Lui este și Lui I se cuvine toată cinstea, măreția, puterea și stăpânirea. Mai înainte de toate veacurile, acum și în veci.

Amin.

Epistola către Evrei

- Isus – așa este Dumnezeu
- Isus, marele nostru Apostol și Mare Preot
- Rugăciune și închinare la tronul lui Dumnezeu
- Viața în Locul sfânt
- Legământul cel nou
- S-a isprăvit
- Sfințiți și făcuți desăvârșiți pentru totdeauna!
- Marea zi a ispășirii, împlinită în Isus Hristos
- Credința
- Împărăția care nu se poate clătina

Epistola către Evrei

Priviți înapoi, voi, evreilor! În istoria voastră. De la început a vorbit Iahve-Dumnezeu. Adesea. În feluri felurite și pătrunzătoare. S-a făcut cunoscut prin proroci. I-a trimis. Ei I-au adus cuvintele. Dar vremea aceasta a trecut pentru totdeauna. Căci Dumnezeu Fiul a venit și a vorbit lumii. Da, Dumnezeu a vorbit prin Fiul cum n-a mai vorbit niciodată. A fost ultimul cuvânt prorocesc, dar cel desăvârșit – și de aceea cuvântul hotărâtor. A fost cea mai mare solie, care întrece totul. Da, **Fiul** Însuși a fost solia. El a fost marea mântuire pentru toți.

Acest Fiu este pus moștenitor al tuturor lucrurilor. Totul va fi al Lui. Totul a fost creat prin Fiul. Tatăl L-a însărcinat cu aceasta. Totul s-a făcut așa cum a vrut Iahve-Dumnezeu. Căci Fiul este și rămâne, în ce este El în ființa Lui, și în toată lucrarea Lui, oglindirea desăvârșită și strălucirea slavei lui Dumnezeu. Ea hotărăște ființa, realitatea pământească și trupească și prezența lui Isus. În Fiul, în Isus, slava lui Dumnezeu se descoperă și se arată. Vizibilă, de trăit, de pipăit. Ce se putea cunoaște până atunci despre Dumnezeu doar în frânturi, puțin câte puțin, prin proroci, aceea devine acum desăvârșit de limpede în Isus. Dumnezeul cel veșnic este exact Cel care a venit în Isus. Așa cum L-am cunoscut pe Isus, așa a fost și este Dumnezeu dintotdeauna. Și așa va fi întotdeauna.

Tot ce a creat Fiul trăiește din El. Ca printr-un cordon ombilical. Totul există numai prin El – prin Cuvântul Lui puternic, care dă viață și este atotputernic. Totul este în mâna Lui.

Fiul, Isus, a luptat El Însuși pentru curățirea de păcatele noastre, de care era atâtă nevoie. Pentru aceasta a plătit cu viața Lui. El a **făcut posibil** ce era **cu neputință**. Despre aceasta voi mai vorbi de multe ori. Pentru că este atât de important. De aceea a luat cel mai înalt loc de cinste. Acesta este la dreapta Măririi lui Dumnezeu. Pe tronul Lui veșnic, în locurile prea înalte.

Îngerii stau, în rânduiala creației, deasupra oamenilor. Dar acum **Om**ul Isus a ajuns mai mare și mai puternic decât ei. A primit un Nume mai minunat. Ca om. Acest Nume Îl înfățișează pe El Însuși. Pe Fiul. Cu acest Nume îi întrece pe toți îngerii.

Voi dovedi aceasta cu șapte citate din Sfintele Scripturi. El a primit de la Dumnezeu un rang și un Nume mai minunate. Căci a zis Dumnezeu vreodată unui înger, cum se spune despre Împăratul-Mesia în Psalmul 2: „Tu

ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut”? Nu! El, Fiul, n-a avut început și nici n-a fost creat, ci a fost adus în lume într-un chip fără seamăn. Ca întruparea de neînțeles, ca facerea lui Iahve om.

Sau poate în 2 Samuel 7, unde se spune despre urmașul lui David: „Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi Fiu”? Amândouă cuvintele se împlinesc, în largă și adâncă lor bătaie prorocească, numai în Isus. Aceste cuvinte sunt adevărate în afara timpului. Ele arată mai ales spre întruparea Lui. Dar și spre învierea Lui și spre înălțarea Lui ca Împărat al universului!

Dumnezeu Își va aduce iarăși pe Fiul Său fără seamăn, Isus, de pe tronul ceresc în lumea văzută, pe pământul locuit. Toți oamenii vor vedea aceasta. Și toți îngerii lui Dumnezeu vor cădea în genunchi înaintea Lui, I se vor închina și Îi vor aduce cinste și închinare. Exact așa a fost deja la prima Lui venire – când Isus, Dumnezeu Fiul, S-a făcut om.

Despre îngeri, Dumnezeu zice în Psalmul 104: „Îi fac pe îngeri vânturi și îi trimit. Ei sunt slujitorii Mei, pe care îi fac flăcări de foc.” Dar despre Fiul Său spune ceva cu totul altceva. Căci El, Cel întâi născut, nu este creat și n-a avut niciodată un început. Cu cuvintele din Psalmul 45 se spune despre Fiul, Isus: „Tronul Tău, Dumnezeule, stă tare și mai presus de toate, fără început și fără sfârșit, din veșnicie în veșnicie. Scepтрul, toiaгul domniei Tale, este dreptate. Domnia Ta împărătească este dreaptă.” Căci Isus, în viața Lui pământească, a iubit mai presus de orice neprihănirea lui Dumnezeu și a urât fărădelegea. De aceea Dumnezeu L-a uns pe El cu untdelemnul bucuriei și al veseliei. L-a chemat să fie Împărat, pe El și pe nimeni altcineva. Nici pe vreun înger. El este Unsul, Mesia, Hristosul. Și **noi** suntem tovarășii Lui, nu îngerii!

Despre Fiul, Dumnezeu zice cu cuvintele Psalmului 102: „Tu ai făcut la început universul, el este lucrarea mâinilor Tale puternice. Dar el va pieri, Tu însă vei rămâne. Totul se învechește și putrezește, ca o haină purtată, care este făcută sul și schimbată. Universul va fi prefăcut și schimbat, ca să nu se destrame. Va deveni nou prin Fiul. Dar Tu, Fiul, Tu ești Același, Cel neschimbător, ai cărui ani nu se sfârșesc niciodată și care nu are niciodată nevoie de înnoire.”

A spus Dumnezeu vreodată unui înger cuvintele din Psalmul 110: „Șezi lângă Mine pe tron și fii sigur că vine ziua în care Îți vei pune picioarele pe toți vrăjmașii Tăi, ca pe un așternut al picioarelor”? El primește locul de cinste. El va domni. Nu îngerii.

Îngerii sunt și rămân ființe duhovnicești. Create ca să slujească. Da, ei sunt ca să le ajute și să le stea alături celor care așteaptă mântuirea deplină. Îi ajută pe cei care sunt pe drum, pe calea grea spre Împărăția veșnică a Fiului. Și

spre odihna veșnică a lui Dumnezeu. Îngerii le-au slujit deja de multe ori credincioșilor. Așa cum I-au slujit și lui Isus.

Capitolul 2

Pentru că suntem pe drum spre această țintă mare, trebuie să luăm bine seama la ce am auzit în Evanghelie. Altfel nu vom ajunge în port, ca o corabie. Vom trece pe lângă țintă. Vom face naufragiu în credință.

Prin îngeri ne-a fost dată nouă, evreilor, Legea lui Moise pe muntele Sinai. Înaintea sfatului ceresc al îngerilor. Și aceste cuvinte erau limpezi: Cine le împlinește va trăi. Cine nu le împlinește va muri. Există o răsplătire dreaptă pentru tot ce facem – pe temeiul Legii, care ne-a fost dată prin îngeri. Dar dacă trecem cu ușurință peste mântuirea cea mare, peste salvarea prin **Fiul**, sau o punem în joc, da, o disprețuim, ce urmează atunci? Cum mai putem scăpa atunci de judecata dreaptă a lui Dumnezeu? Unde mai putem fugi atunci?

Această mântuire a venit și a început prin Domnul nostru Isus. El a vestit Evanghelia Împărăției. După moartea și învierea Lui, El i-a însărcinat pe ucenicii Lui să vestească pretutindeni mântuirea cea mare, care a fost împlinită. Ei ne-au întărit și nouă vestea bună a Împărăției și a mântuirii, cu care începuse Isus. Dumnezeu Însuși a întărit această solie până astăzi prin semne și minuni mai presus de fire. Și o face încă. O face prin turnarea Duhului Sfânt, dar și prin fapte neobișnuite de putere. Oriunde a fost și este vestit și crezut acest Cuvânt, puterea Împărăției lui Dumnezeu este lucrătoare. Aceste întâmplări nu lasă altă concluzie decât că această solie vine de la Dumnezeu Însuși. La acest Cuvânt al **Fiului** să luați aminte! El a fost ultimul, dar în același timp cel mai mare Proroc, căci El este Fiul.

Dumnezeu a pus atunci pământul sub stăpânirea omului – și nu a îngerilor. Nici lumea viitoare n-a încredințat-o îngerilor și nici nu le-a dat-o de moștenire. În Psalmul 8 se spune: „Ce este omul, ca să Te gândești la el, sau fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii – decât Elohim, fiii lui Dumnezeu creați –, dar cu slavă și cu cinste l-ai încununat; toate le-ai pus sub picioarele lui.” Dacă Dumnezeu l-a încredințat și l-a supus Fiului, lui Mesia Isus, totul, nu rămâne nimic care să nu-l fie supus. Nici îngerii. Totul înseamnă totul. Omul fără seamăn, fără asemănare și uns, Isus, va domni peste lumea viitoare împreună cu oamenii, cu noi, tovarășii Lui, pe care i-a răscumpărat și i-a chemat. Chiar și peste îngeri.

E drept că nu putem încă să vedem și să trăim această domnie împărătească a lui Isus peste tot universul, în măsura ei de neînchipuit. Dar într-o zi va veni vremea. Când va sosi ceasul Lui. Dar ce cunoaștem de pe

acum prin credință și cu ochii inimii este aceasta: Isus, care în timpul vieții Lui pământești ca om a fost mai prejos decât îngerii. Care a suferit moartea pentru toți și a gustat toată amărăciunea unei morți violente. Pentru noi toți. Pentru ca harul lui Dumnezeu să fie astfel spre folosul întregii creații. Și de aceea, pentru că a făcut ce era cu neputință, S-a lăsat răstignit și a murit, acum este îmbrăcat cu slava și cinstea lui Dumnezeu, da, încununat cu cununa biruinței, a slavei.

Este cu totul potrivit și cu voia lui Dumnezeu – prin care și pentru care au fost create toate lucrurile – ca pe El, pe Mesia Isus, să-L facă desăvârșit prin suferințele Lui de pe pământ. Desăvârșit pentru slujba și lucrarea Lui de Mare Preot, despre care voi mai vorbi pe larg. El, Isus, este Începătorul, Căpetenia, da, Căpitanul mântuirii noastre. Ca atare, ne duce pe noi, mulții fii și fiice, fără oprire și biruitori, la slava cerească, care mai înainte ne era închisă.

Hristos ne-a sfințit și ne-a scos afară, la Dumnezeu. Totul vine de la Dumnezeu, care L-a născut pe Fiul Său ca om pe pământ. Tot așa și pe noi, fiii și fiicele Lui. De aceea Mesia, **ca om**, nu Se rușinează înaintea îngerilor, care, ce-i drept, stau în rânduială deasupra oamenilor, să ne numească pe noi, **oamenii**, frații și surorile Lui. În sfatul ceresc al îngerilor, al lui Elohim, mărturisește fără sfială, cum spune Psalmul 22: „Voi vesti fraților și surorilor Mele Numele Tău slăvit, Dumnezeule; în mijlocul sfatului ceresc al îngerilor Îți voi cânta lauda.” Și în alt loc se spune: „Îmi voi pune încrederea în El, în Dumnezeul care a vrut să aibă această familie nouă.” La cruce Îl batjocoreau, zicând să Se încreadă în Dumnezeu ca să fie salvat: S-a încrezut în Dumnezeul Lui, dar a murit totuși. Dar acesta este rezultatul minunat, cum spune Isaia 8: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu ca frați și surori.” Mesia ne înfățișează pe noi toți, marea Lui familie omenească, da, fără număr, sfatului ceresc, și vestește și sărbătorește că S-a legat de noi pentru totdeauna.

Cum s-a ajuns aici? Cum a fost cu putință? El, Isus din Nazaret, S-a făcut într-un om. Și-a însușit pe deplin existența noastră omenească și muritoare, așa încât a fost ce suntem noi. Afară de păcat.

Noi, oamenii, eram supuși zi de zi morții și fricii de moarte. Dar El a venit ca să-l biruiască pe diavolul, care are puterea morții. A venit să zdrobească puterea morții și a fricii. Prin păcat și prin călcarea Legii stăm sub osânda la moarte a Legii. Iar diavolul, pârâșul, se ține de această osândă. Dar Hristos ne-a eliberat prin propria Lui moarte de jertfă, plătind prețul de răscumpărare pentru păcatele noastre cu propria Lui moarte. Așa i-a putut elibera pe toți cei care, toată viața lor, erau în chinul cugetului și în frica de

moarte sub Lege, pe care nu o pot împlini niciodată. Acum puterea morții este zdrobită și fără efect pentru toți cei care Îl urmează pe Căpetenia mântuirii noastre, Isus Hristos. Căpitanul mântuirii noastre l-a biruit pe diavol și i-a luat puterea și arma: În El este libertatea de păcat și de moarte!

Nu era vorba pentru El de mântuirea îngerilor. Doar nu este înger, ci S-a făcut om. El Se îngrijește de sămânța, de urmașii lui Avraam, voi, evreilor. Este vorba de voi și de toți cei care cred. Căci în Avraam binecuvântarea a fost făgăduită și neamurilor. Și toți cei care cred sunt copiii lui Avraam.

Așa că spun încă o dată că Isus a trebuit să Se facă asemenea fraților și surorilor Lui în toate – afară, bineînțeles, de păcat. Numai așa a putut să devină pentru noi, la Dumnezeu, un Mare Preot milos, plin de înțelegere și credincios. Ce a făcut El pentru noi? A îndepărtat păcatele noastre. Le-a înlăturat și le-a pus capăt. Așa s-a întâmplat – ca preînchipuire a lui Isus – în Templul din Ierusalim, pentru poporul Israel. Dar El este împlinirea. El a câștigat iertarea păcatelor noastre. Desăvârșit, o dată pentru totdeauna.

El n-a devenit **Mare Preot** numai pentru problema păcatelor noastre. Nu, El rămâne Mare Preot până ajungem la țintă. Ne ajută pe drumul credinței. Mijlocește pentru noi la Dumnezeu. Se roagă pentru noi. Căci suntem slabi, înconjurați de ispite și prigoniri care vor să ne abată din drum. Aceste suferințe, prigoniri și necazuri le-a trăit și le-a răbdat El Însuși. Mai adânc decât le vom trăi noi vreodată. Aceasta L-a făcut în stare, cum am spus deja, pentru această slujbă de Mare Preot, ca să poată simți împreună cu noi, să ne ajute și să stea alături de noi. Dacă nu S-ar fi făcut om, dacă n-ar fi trăit și n-ar fi răbdat ce s-a întâmplat, n-ar fi putut deveni niciodată un astfel de Mare Preot.

Capitolul 3

De aceea, voi, sfinților, voi, frați și surori în credință, răscumparați, priviți prin credință la Isus. Îndreptați-vă privirea spre El. El este Marele nostru Preot și Apostolul lui Dumnezeu. Ca Mare Preot, este pentru noi la Dumnezeu. Ca Apostol, este pentru Dumnezeu la noi. Voi toți sunteți tovarăși și părtași ai chemării lui Dumnezeu prin Evanghelie. Chemarea lui Dumnezeu a venit la voi din cer. Și acolo vă cheamă El – în Locul Său sfânt cereșc.

Isus a fost și este credincios Celui care L-a pus în această slujbă și lucrare – cum a fost și Moise în toată casa lui Israel, vechiul popor al lui Dumnezeu. Dar Isus are o cinste mai mare decât Moise. Tot așa cum ziditorul unei case are mai multă cinste decât casa pe care a zidit-o. Fiecare casă este zidită,

bineînțeles, de cineva; dar Cel care a zidit totul este Dumnezeu Însuși. Isus este Dumnezeu, care a creat totul, deci și pe Moise și casa lui.

Moise a fost credincios în slujba lui în această casă. Aceasta a fost o preînchipuire și o mărturie a ceea ce vi s-a vestit. Adică Hristos, Fiul. El stă **peste** această casă. Nu ca Moise. El a fost doar un slujitor **în** această casă. Casa pe care a făcut-o Hristos și care este a Lui, aceea suntem noi: familia Lui, fiicele și fiii lui Dumnezeu!

Dar luați seama! Sunteți aceasta numai dacă vă **țineți** de încrederea plină de bucurie și de nădejdea cu care ne putem mândri – și dacă în același timp rămâneți statornici până la sfârșitul vieții voastre sau până la venirea slăvită a lui Mesia.

Duhul Sfânt spune în Psalmul 95: „Astăzi, când răsună glasul lui Dumnezeu, ascultați cu luare-aminte și faceți ce spune El. În loc să vă împietriți inima. Căci așa a fost la răzvrătire, în zilele ispitirii, în pustie. Atunci părinții voștri M-au ispitit, provocându-Mă și punându-Mă la încercare cu îndoială, deși văzuseră credincioșia și purtarea Mea de grijă 40 de ani. De aceea M-am mâniat pe generația aceasta. Am zis: Totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut niciodată căile Mele cele bune și nici n-au vrut. Atunci am jurat în mânia Mea sfântă: Generația aceasta, care a ieșit din Egipt – afară de Iosua și Caleb – nu va intra în odihna Mea, în țara făgăduită, Canaan.”

Tocmai de aceea luați seama la voi înșivă, ca nimeni să nu aibă o inimă atât de rea. O inimă plină de necredință, gata să se lepede de Dumnezeul cel viu și de Mesia. Pe acest Dumnezeu și bunătatea Lui le-ați cunoscut și le-ați trăit prin Mesia Isus. De aceea îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, în această vreme grea și plină de încercări. Faceți lucrul acesta neîncetat, ca niciunul dintre voi să nu fie orbit de înșelăciunea păcatului, ademenit la necredință și împietrit. Este o înșelăciune să crezi că găsești odihnă dacă îți lepezi credința. Aduceți-vă aminte: Noi am devenit pentru totdeauna tovarășii, ca niște frați și surori adevărați, ai lui Mesia Isus. Poate fi ceva mai mult decât atât? Nu merită atunci să mergem înaintea hotărâți în credință? Numai atunci trăim totul ca adevărat și real, dacă ne ținem cu statornicie până la sfârșit încrederea credinței pe care o aveam la început. Și nu ne lepădăm credința. Nu există scurtătură în călătoria spre odihna lui Dumnezeu.

Îndemnul lui Dumnezeu este: „Astăzi, da, oricând auziți glasul Meu, nu vă împietriți inima, ca atunci, la răzvrătire.” Cine a fost acela care și-a împietrit atunci inima și L-a provocat pe Dumnezeu? N-au fost oare toți cei care ieșiseră din Egipt după Moise? Pe cine S-a mâniat Dumnezeu? Timp de 40 de ani? N-au fost oare toți cei care păcătuiseră și ale căror trupuri moarte au

rămas în pustie? Căror israeliți le-a jurat El că nu vor intra în odihna Lui? Tocmai celor care fuseseră neascultători și își împietriseră inima împotriva Lui. Vedem limpede că n-au putut intra în țara făgăduită din pricina necredinței lor.

Capitolul 4

Voi, evreilor, și toți ascultătorii și cititorii scrisorii mele: Să avem o grijă serioasă să ajungem cu adevărat la odihna lui Dumnezeu, pe care ne-a făgăduit-o! Să nu rămâneți în urmă pe drumul spre ea. Și mai ales: să nu ratați ținta la sfârșit. Nouă ni s-a vestit vestea bună despre odihna viitoare a lui Dumnezeu. Așa cum li s-a vestit și celor de atunci, prin iscoade, despre țara bogată a Canaanului. Dar lor nu le-a folosit vestea despre slava Canaanului. Căci n-au crezut-o. Noi, toți cei care cred solia despre Mesia, vom intra în odihna cerească. Dar atunci a fost cu totul altfel. Ei n-au intrat în odihna pe care le-o făgăduise Dumnezeu. Căci iarăși și iarăși și-au împietrit inimile și nu s-au încrezut în Dumnezeu.

De la început Dumnezeu arată că mai este o odihnă. Deși lucrările creației Lui erau deja isprăvite la început. De aceea ar fi trebuit să creadă. Moise a zis: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Lui.” Aici însă se spune: „Ei, generația care a ieșit din Egipt, nu vor intra nicidecum în odihna Mea.” Dar nouă ne este făgăduit să intrăm în odihnă, dacă ne încredem. Dar acei ascultători ai vestii bune de atunci n-au ajuns la odihnă din pricina neascultării lor. Însă Dumnezeu a hotărât acum din nou, mult timp după exodul din Egipt, o nouă zi a harului – un nou „Astăzi”. Prin David făgăduiește în Psalmul 95, cum am citat deja mai înainte: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Căci dacă Iosua, urmașul lui Moise și conducătorul lui Israel, ar fi dus generația aceea în odihna cea de pe urmă, n-ar mai vorbi acum de o altă odihnă. Așadar mai rămâne și acum o odihnă de Sabat viitoare pentru poporul lui Dumnezeu. Nici ziua a șaptea a creației, ziua Sabatului, nici țara Canaanului n-au adus odihna definitivă a lui Dumnezeu. Abia prin Mesia Isus, care vine iarăși, prin jertfa Lui și prin domnia Lui, odihna de Sabat definitivă și veșnică a lui Dumnezeu devine realitate. Căci cine a intrat odată în această odihnă de Sabat, în această pace a lui Dumnezeu, acela s-a odihnit, așa – ca Dumnezeu Însuși – de lucrările lui. Așa cum se putea vedea la început.

Deci să facem totul cu încredere ca să intrăm în odihna Lui. Nimeni dintre noi să nu cadă pe drumul spre ea, ca aceia de atunci. Nu este vorba de păcatele pe care, din păcate, le facem zilnic. Este vorba ca voi să credeți în Hristos, în Mesia, și să vă țineți de El. Nu-L lăsați din mână. El vă ține strâns!

Dumnezeu ne cercetează pe fiecare în parte dacă avem o credință adevărată. Ne cercetează prin Cuvântul Său scris. Acest Cuvânt este viu și de aceea lucrător. Ne vorbește ca și cum Dumnezeu Însuși ne-ar vorbi direct, personal. Iar Cuvântul Lui este tăietor, da, mai tăietor decât lama unei săbii cu două tăișuri. Căci pătrunde în viața cea mai lăuntrică a sufletului nostru. Judecă și dă pe față lumea cea mai adâncă a gândurilor și a atitudinilor noastre. Această sabie reușește, ca să zicem așa, să despartă sufletul și duhul, ca și încheieturile și măduva. Așa ne putem înțelege și cântări pe noi înșine mult mai bine. Dar putem și să recunoaștem primejdiile și să le nimicim în puterea acestui Cuvânt – sau pur și simplu să le ocolim.

Nu există nimic în marea creație pe care Ziditorul să nu-l vadă. Nicio faptură, niciun singur om nu se poate ascunde de Dumnezeu sau fugi de El. Toți sunt ca goi înaintea Lui. Nu-L putem păcăli. El vede totul. Lui Îi suntem răspunzători ca făpturi și într-o zi Îi vom datora socoteală.

Așa este ființa și realitatea lui Dumnezeu. Și deși din pricina aceasta am putea să avem acum o mare frică, avem voie să mergem mai departe liniștiți și cu curaj. Căci avem – ca Israel – un Mare Preot. Dar nu în felul cel vechi. Marele nostru Preot S-a suit prin ceruri. Da, până la tronul ceresc al lui Dumnezeu! În Locul sfânt ceresc și veșnic. El a făcut ispășire pentru toate păcatele noastre. Tocmai de aceea ne ținem de mărturisirea noastră despre Isus! Marele nostru Preot poate înțelege slăbiciunile noastre, fricile și grijile noastre, oboseala și sleirea noastră, dar și îndoiala și descurajarea. El suferă și simte împreună cu noi. Poate face lucrul acesta ca nimeni altul. Căci a fost ispitit în toate, toată viața Lui ca om, ca și noi. Până la moartea pe cruce. A fost încercat și pus la probă. A fost ispitit să lepede crucea și durerile cumplite și să apuce pe calea ușoară, fără cruce. Dar a rezistat. Altfel decât noi. Căci n-a cedat niciodată păcatului și necredinței. A rămas fără păcat și n-a păcătuît!

De aceea să ne apropiem de Dumnezeu cu curaj și cu încredere. Oriunde ne-am afla. Căci Fiul lui Dumnezeu, care ne numește frații și surorile Lui, este întotdeauna *pentru noi* la tronul lui Dumnezeu. El ne invită să venim fără sfială la **scaunul harului**. Să întindem la acest tron ceresc toate grijile, fricile, temerile și îndoielile. Să mulțumim. Să ne închinăm. Să petrecem timp acolo, la scaunul harului – prin credință și în Duhul Sfânt. Să ne liniștim – și să găsim pacea Lui. Să-L ascultăm.

Tronul Lui *nu* este pentru noi un loc al acuzării. Ci al harului. Acolo suntem bineveniți. Suntem așteptați. De acolo primim îndurare și har. Și anume tocmai atunci când avem nevoie de ele. Dumnezeu va răspunde întotdeauna la cererile și rugăciunile noastre. Așa cum este bine pentru noi.

Dar la vremea Lui. La vremea potrivită! Niciodată prea târziu! Ajutorul nostru vine de la Dumnezeu, care a făcut cerurile și pământul.

Capitolul 5

Un mare preot este ales dintre oameni ca să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru oameni. El aduce pentru ei la altar daruri și jertfe de animale. Pentru păcatele poporului Israel. El însuși are îngăduință și îi înțelege pe cei neștiutori și rătăciți, adică pe cei care au păcătuit. Căci și el este tot un om slab. Unul care păcătuiește ca toți ceilalți. Aceasta înseamnă: Trebuie să aducă jertfă și pentru sine însuși.

La **Isus** este cu totul altfel: El n-a fost pus Mare Preot de oameni. El este chemat la aceasta de Dumnezeu. Ca Aaron la început. Despre Hristos se spune în Psalmul 2: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut.” În Psalmul 110 spune despre El: „Tu ești preot în veac. Nu ca Aaron, ci ca Melhisedec.”

Cum a arătat viața Lui pământească? Ce L-a făcut potrivit să fie Mare Preot? Ce avea El și nu avea Aaron? Viața Lui era plină de rugăciune. Cu cereri și rugăminți către Singurul care Îl putea izbăvi de la moarte. Isus S-a rugat chiar cu strigăte și cu lacrimi la Dumnezeul Lui. Atât de adânc și de greu L-a lovit suferința. A fost ascultat. Pentru că Se încredea numai în Dumnezeu și asculta numai de El. Și Se temea de El și Îl respecta mai mult decât orice. Și aceasta, deși era Fiul cel veșnic, da, Dumnezeu – deopotrivă cu Tatăl. Înainte să Se facă om, nu cunoscuse această ascultare. Era ceva nou pentru El. Ca om a învățat ascultarea. A fost ascultător în ciuda tuturor suferințelor, împotrivirilor și contrazicerilor. Aceste încercări n-au fost zadarnice. Căci acum este la țintă. Desăvârșit pe tronul lui Dumnezeu. Ceva fără seamăn a ieșit din această viață și moarte sfântă. Misiunea Lui este împlinită. Pentru potrivnicii Lui, El a fost pricina răstignirii. Pentru noi, El este pricina și temeiul mântuirii veșnice. În felul acesta a adus o salvare definitivă, veșnică și atotcuprinzătoare. Pentru **toți** cei care Îl urmează și ascultă de El.

Tocmai un astfel de preot căuta Dumnezeu! Isus este acum preot în felul lui Melhisedec. Ce înseamnă aceasta, voi mai spune. Când S-a înălțat la cer, în Locul sfânt ceresc, a fost primit și cinstit de Dumnezeu cu sărbătoare. Dumnezeu L-a întâmpinat cu cuvintele: „Tu ești Mare Preot ca Melhisedec”. Așa le-a făcut Dumnezeu tuturor cunoscut că are acum, în sfârșit, preotul pe care voise dintotdeauna să-l aibă. Și cu acest preot și o mântuire veșnică, pe care a câștigat-o El!

Despre aceasta ar fi multe de spus. Dar nici nu este prea ușor de explicat. Căci, din păcate, ai ajuns leneși și tari de urechi. Și aceasta, deși Îl cunoașteți

de mult pe Mesia. *Voi* ați putea și ar trebui să fiți de mult învățători. Dar aveți nevoie să învățați iarăși abecedarul cuvintelor lui Dumnezeu. Și anume de la temelie, ca și cum le-ați auzi pentru prima dată. Trebuie să vi se dea lapte, ca la niște bebeluși, în loc de hrană adevărată. Oricine – ca să vorbim în pilde – mai primește lapte este fără experiență. Nu cunoaște cu adevărat cuvântul despre neprihănirea lui Dumnezeu, care este dăruită numai prin Hristos. Nici nu-l poate da mai departe pe înțeles. Este ca un copil mic, nevârstnic.

Mesele adevărate sunt pentru cei mari în credință, pentru cei maturi duhovnicește. Ei sunt obișnuiți cu ele și de aceea sunt deprinși să deosebească binele de rău, ce este greșit de ce este drept. Ei știu cum și de ce se țin de Isus Hristos și de Evanghelia Lui chiar și în prigonire și când sunt respinși.

Capitolul 6

Totuși nu voi începe acum iarăși de la capăt – ca la tabla înmulțirii. La aceasta v-ați fi așteptat acum. Nu. Trebuie să mergem înainte și să creștem mari. Amintesc doar câteva lucruri care sunt corecte și importante. Vă erau cunoscute încă înainte să-L fi cunoscut pe Mesia. Dar prin Mesia ați primit mult mai mult. **Apucați** toată bogăția Celui care S-a înălțat la cer și șade pe tronul lui Dumnezeu. El a împlinit totul și în același timp ne-a dăruit nespus de mult. Deci nu vă ascundeți față de cei din poporul vostru în spatele acestor lucruri vechi și cunoscute, pe care le cred și ei. Ca să nu fiți contrașiși.

Anumite învățături de început trebuie să le lăsăm acum odată în urmă și să nu începem iarăși de la capăt: cu pocăința de faptele și ritualurile moarte și nefolositoare, care nu pot mântui; cu credința în Dumnezeu; cu învățătura despre spălări sau punerea mâinilor; sau cu învățătura despre învierea morților și judecata veșnică. Dacă Dumnezeu ne va da timp și prilej, vom vorbi iarăși și despre ele. Dar acum este vorba să recunoaștem și să ne ținem de mărimea Marelui nostru Preot ceresc și de ce a împlinit și face pentru noi.

Din păcate sunt unii care cad iarăși din credința în Mesia și se întorc la iudaism. Și aceasta, deși au fost odată luminați, L-au cunoscut pe Mesia, au trăit concret, da, au gustat darul ceresc al Duhului Sfânt. Deși au auzit Cuvântul lui Dumnezeu și l-au înțeles. Au putut chiar să vadă și să trăiască minunile lumii noi și viitoare a lui Dumnezeu. Totuși au căzut de la Hristos. Este ca și cum L-ar fi răstignit iarăși pentru ei înșiși pe Mesia – ca atunci. Și ca și cum ar fi făcut cunoscut lucrul acesta celor din poporul lor care Îl resping pe Isus. Pentru astfel de oameni, care își leapădă credința și se întorc la viața sub Lege și la fapte moarte, este de-a dreptul cu neputință să regăsească libertatea și harul lui Hristos.

O pildă care arată bine o viață de credință, dar și căderea de la Hristos: Ogorul primește adesea ploaie și binecuvântarea lui Dumnezeu și, datorită soarelui și ploii, rodește legume folositoare, bune de mâncat. Dar același ogor poate, în ciuda ploii, să nu crească decât spini și pălămidă. Nimeni n-are nevoie de așa ceva. Ba pot chiar să rănească. Deci spinii și pălămida nu sunt un semn bun. Mai degrabă un fel de blestem. La sfârșit totul este ars. Cine cade de la Hristos seamănă, ca să zicem așa, cu acest pământ. În ciuda binecuvântării pe care a trăit-o, în ciuda rodului bun pe care poate l-a adus odată, acum nu mai rodește decât buruieni.

Frați și surori în credință, iubiți de Dumnezeu: Vorbesc acum înadins atât de limpede și de aspru. Dar la voi vedem roadele bune. Vouă vă este dată mântuirea Domnului. Cum ar putea Dumnezeu să fie nedrept și să uite ce ați făcut pentru El și pentru sfinți? Numele Lui, pe Mesia, Îl iubiți. Aceasta se vede din faptele voastre, din slujba voastră pentru El și pentru sfinți. Doresc ca fiecare dintre voi să pună o astfel de sânguință. După aceasta se cunoaște siguranța credinței și faptul că vă țineți de nădejde până la sfârșit. Așa nu veți ajunge leneși. Călcați deci pe urmele celor care, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduința lui Dumnezeu.

Așa a fost și cu Avraam. Dumnezeu i-a dăruit făgăduința și a jurat pe Sine Însuși: „Cu adevărat te voi binecuvânta din belșug și te voi înmulți foarte mult.” Și pentru că Avraam a răbdat, a primit făgăduința – deși totul părea împotriva și a durat atât de mult până s-a împlinit. Oamenii jură pe cineva mai mare, Dumnezeu pe Sine Însuși. Un jurământ pune capăt oricărei împotriviri.

Așa le-a dovedit și le-a garantat Dumnezeu moștenitorilor făgăduinței – care sunteți voi – neschimbarea hotărârii Lui, printr-un jurământ pe Sine Însuși. Așa avem, prin două lucruri care nu se pot clinti – adică jurământul Lui și făgăduința –, o mângâiere puternică, că vom ajunge la țintă. Dumnezeu nu poate minți. Noi ne-am căutat scăparea la El, la Mesia al nostru. El ne-a dăruit o nădejde nouă. Ea ne îndreaptă credința spre ce este înaintea noastră și se va împlini negreșit. Această nădejde nu este un vis, nicio iluzie. Ea este pentru noi ca o ancoră sigură și tare. Ființa noastră cea mai lăuntrică este legată de cer. **Ancora nădejdi** nu este prinsă în noi, ci în Locul sfânt ceresc cel mai dinăuntru. La tronul lui Dumnezeu. Căci acolo a intrat Isus pentru noi. Ca Înaintemergătorul nostru. Acolo Îl vom urma într-o zi. Aceasta este făgăduința noastră. Aceasta este nădejdea noastră. Așa a jurat El. Da, El a devenit Marele nostru Preot după felul lui Melhisedec.

Capitolul 7

Cine este, deci, acest **Melhisedec**? El era împăratul Ierusalimului. Pe vremea lui Avraam. Era și preot al lui Dumnezeu, Cel Preaînalt. Era un împărat-preot. El i-a ieșit înaintea lui Avraam și l-a binecuvântat, când se întorcea de la biruința asupra împăraților care îl luaseră pe nepotul lui, Lot. Așa este descris în Geneza 14.

Avraam i-a dat a zecea parte din prada de război. Melhisedec înseamnă tradus „Împărat al neprihănirii”. Cetatea Salem înseamnă și pace. Deci el este împărat al neprihănirii și al păcii. Despre el nu cunoaștem nici tatăl, nici mama. Nici vreo spiță de neam care să-i dea dreptul la preoție. Pe el îl asemănăm cu Fiul lui Dumnezeu. El este o minunată preînchipuire a lui Mesia. Despre Melhisedec nu cunoaștem nici începutul, nici sfârșitul vieții lui. Tot așa este și cu Fiul lui Dumnezeu, cu Mesia. Ca Melhisedec, El este preot pentru totdeauna.

Cât de mare trebuie să fi fost acest împărat, căruia Avraam, strămoșul nostru, i-a dăruit chiar 10 la sută din prada de război. Și fiii lui Levi, preoții, au după Lege dreptul și datoria să ia 10 la sută pentru întreținerea lor de la frații lor, cei din poporul lor. Și aceasta, deși aceia se trag din Avraam la fel ca ei înșiși și de aceea stau toți pe aceeași treaptă. Melhisedec nici nu este rudă cu Avraam și a primit de la el cei 10 la sută. Apoi l-a binecuvântat pe Avraam, care primise făgăduința – cum am spus deja. Ce trebuie să luăm în seamă aici: Întotdeauna cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare! Deci Avraam l-a cinstit pe Melhisedec!

Leviții, adică oameni care sunt muritori, primesc cei 10 la sută. În acest sens, chiar și Levi – care primește zeciuiala – i-a dat-o lui Melhisedec. Căci Levi a făcut lucrul acesta în mod indirect, prin strămoșul lui, când acesta l-a întâlnit pe Melhisedec, deși el încă nu se născuse.

De ce mai este atunci nevoie de un alt preot, așa ca Melhisedec? Dacă iertarea păcatelor, desăvârșirea și intrarea slobodă în Locul sfânt pentru toți ar fi trebuit să fie asigurate prin preoția leviților! Pe temeiul Legii lui Moise. Dacă Dumnezeu schimbă preoția, nu trebuie oare să fie schimbată și această Lege?

Tocmai aceasta spunem cu privire la Isus, care nu vine din seminția lui Levi. El vine din seminția lui Iuda. Despre aceasta Moise n-a spus nimic care să aibă vreo legătură cu slujba preoțească. Totul devine și mai limpede dacă acum este pus într-adevăr un preot ca Melhisedec. Preotul levit este chemat după legea unor rânduiri omenești de neam. Dar Isus este chemat prin puterea unei vieți neperitoare! Despre Hristos, Fiul, Dumnezeu mărturisește

într-un chip fără seamăn: Tu – și nimeni altcineva – ești preot după rânduiala lui Melhisedec.

Așa, porunca lui Moise despre preoție este declarată fără putere din pricina slăbiciunii și a nefolosinței ei. Legea n-a dus la desăvârșire. În schimb, acum – prin acest preot nou – este adusă o nădejde mai bună. Prin această nădejde ne apropiem acum toți de Dumnezeu.

Așezarea Lui ca preot s-a făcut cu jurământul lui Dumnezeu. La cei din seminția lui Levi, nu. La Isus Îl auzim pe Dumnezeu zicând: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău niciodată. Tu ești preot pentru totdeauna, în felul lui Melhisedec.” În această poziție și lucrare, Isus a devenit și Chezașul, da, garanția și siguranța unui legământ mai bun. Despre aceasta voi vorbi îndată pe larg.

În preoția levitică, un preot urma după altul, pentru că toți mureau la un moment dat. Dar El rămâne în veac. Preoția Lui nu se schimbă. Și nici nu mai poate fi trecută asupra altcuiva. Pentru că slujba Lui preoțească nu se întrerupe niciodată și nu încetează, El îi poate mântui pe deplin pe toți și îi poate aduce la țintă. Pe toți cei care se apropie prin El de Dumnezeu în rugăciune și închinare. El trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei la tronul lui Dumnezeu și să Se roage pentru ei.

Tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia. Unul care să ne poată reprezenta cum se cuvine. Care să fie atât de sfânt, atât de nevinovat și atât de fără pată ca El. Care, despărțit de păcătoși, a ajuns acum mai înalt decât cerurile. Și șade pe tronul lui Dumnezeu. Unul care n-are nevoie, ca toți cei dinainte, să aducă jertfe mai întâi pentru păcatele Lui și apoi pentru ale poporului. Nu, nu pentru Sine a adus jertfă. Pentru popor S-a adus jertfă pe Sine Însuși pe cruce, o dată pentru totdeauna.

Legea lui Moise pune ca mari preoți oameni care au slăbiciuni. Oameni care păcătuiesc. Și mor! Cuvântul jurământului lui Dumnezeu, care a venit abia după darea Legii, Îl pune pe **Fiul**. El a fost făcut desăvârșit pentru această slujbă. Prin viața Lui, prin moartea Lui și prin încununarea Lui în slavă. Pentru toată veșnicia.

Capitolul 8

Lucrul cel mai important din ce spunem este acesta: Avem un Mare Preot care S-a așezat în sala tronului ceresc. La dreapta Măririi lui Dumnezeu. El este slujitorul adevăratului Loc sfânt. Nu al celui pe care l-au zidit odinioară oamenii, ci al celui pe care l-a făcut Domnul Însuși.

Orice mare preot este pus ca să aducă daruri și jertfe. Trebuie să le aibă ca să-și facă slujba. Dacă Hristos ar fi pe pământ, n-ar putea fi deloc preot,

pentru că preoții leviți aduc deja daruri după Lege. Această slujbă levitică și cortul lor sfânt înfățișează realități cerești. Toată închinarea pământească și Locul sfânt sunt o umbră a lucrurilor cerești. Când Moise a ridicat acest cort, porunca lui Dumnezeu către el a fost: „La seama să faci totul cum ți-am arătat pe munte”.

Cât de înaltă este slujba Marelui nostru Preot! Pe deasupra, El a devenit și Mijlocitorul unui legământ nou. Acesta a fost așezat pentru noi pe temeiul unor făgăduințe mult mai bune. Dacă primul legământ, al Legii, ar fi fost fără cusur, n-ar fi fost căutat niciodată un al doilea. Căci atunci, în Ieremia 31, Domnul a vorbit, muștrându-Și poporul: „Iată, vin zile când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un **legământ nou**. El va fi altfel decât legământul pe care l-am făcut cu părinții voștri în ziua când v-am apucat de mână și v-am scos din Egipt. Voi n-ați trăit în legământul Meu. Atunci nu M-am mai îngrijit de voi.”

Dar acesta este legământul cel nou pe care îl voi așeza din nou cu casa lui Israel, după aceste zile întunecate ale călcării legământului: Voi întipări Legea Mea desăvârșită în gândirea lor. Da, o voi scrie în inima lor. Voi fi iarăși Dumnezeu lor, pe care Îl cunosc. Ei vor fi poporul Meu. Atunci nu vor mai trebui să-și învețe aproapele: Cunoaște pe Domnul, Dumnezeul nostru! Căci atunci toți, de la cei mai mici până la cei mai mari, Mă vor cunoaște cu adevărat. Voi avea milă de ei în ciuda greșelilor lor. Nu-Mi voi mai aduce aminte niciodată de păcatele lor.

Pentru că vorbește de un legământ *nou*, l-a făcut vechi pe cel dintâi. Ce se învechește îmbătrânește. Curând dispare pentru totdeauna.

Capitolul 9

Primul legământ avea rânduieli precise pentru slujba lui Dumnezeu în Locul sfânt pământesc. Acest cort sfânt arăta așa: În prima parte se aflau sfeșnicul cu șapte brațe și masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului. Aceasta era Locul sfânt. Al doilea cort, adică a doua parte, după a doua perdea, se numește Locul preasfânt. Chiar înaintea lui se afla altarul de aur pentru tămâiere. Iar în Locul preasfânt se afla chivotul legământului. O ladă de lemn, îmbrăcată toată cu aur. În ea era un vas de aur cu mana din pustie. Și toiagul lui Aaron, care înmugurise. În sfârșit, tablele Legii ale primului legământ. Deasupra lăzii erau heruvimii slavei, cei doi îngeri de aur, care privesc în jos spre capacul ispășirii. Toate aceste amănunte vă sunt cunoscute. De aceea nu trebuie să le mai descriu.

Pentru că acest cort sfânt este întocmit și împărțit așa, preotul intră zilnic în prima parte ca să-și facă slujba. În a doua parte intră numai marele preot. O

singură dată pe an. Intră cu sângele jertfei. Pe acesta îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele poporului. Prin aceasta, Duhul Sfânt arată limpede că drumul spre Locul preasfânt nu este deschis și nici cunoscut, câtă vreme prima parte nu îngăduie intrarea directă. Așadar vremea în care se face toată această slujbă este fără folos în ce privește mântuirea și iertarea. Căci toate darurile și jertfele nu pot ușura cugetele, ca să nu mai vorbim că nu-i pot face desăvârșiți pe cei care aduc jertfele. Căci mâncărurile, băuturile și spălările sunt lucruri din afară, care nu pot face inima desăvârșită, nu o pot curăți și nu o pot schimba. Dar acum a venit vremea când poți avea un cuget desăvârșit, curățit, da, eliberat.

Căci a venit Mesia. Marele Preot al lucrurilor desăvârșite. A cărui slujbă aduce desăvârșirea. Așa fusese vestit dinainte. El a venit pentru un Loc sfânt mai mare, da, desăvârșit. Nu zidit de mâini. Nu este deloc din lumea aceasta. Nu mai are nimic de-a face nici cu sângele țăpilor și al vițelilor. Căci aici lucrează sângele lui Hristos. După ce propriul Lui sânge a curs pe cruce și a câștigat o răscumpărare veșnică, El a intrat în Locul sfânt ceresc prin înălțarea Lui la cer. A intrat în puterea și în valabilitatea care rămâne a propriului Său sânge vărsat. Sângele Lui îl întrece pe cel al animalelor. Valorează nespus mai mult.

Și nu iese iarăși din Locul sfânt ca marele preot din Locul sfânt pământesc. Nici nu trebuie să iasă iarăși. Căci El a câștigat pentru noi o răscumpărare veșnică și desăvârșită. Nu este nimic de repetat.

Dacă sângele țăpilor și al taurilor și cenușa unei vițele, stropită cu apă peste cei care atinseseră un mort, sfințește pe dinafară – cu cât mai mult sângele lui Hristos va aduce o sfințire adevărată. Căci El S-a dat de bunăvoie lui Dumnezeu prin puterea și călăuzirea Duhului cel veșnic al lui Dumnezeu, S-a adus jertfă pe cruce. Și anume fără nicio pată și fără nimic vrednic de muștrare. Sângele Lui nu curăță și nu sfințește pe dinafară, ca acela al jertfelor de animale. Nu. El vă curăță cugetul! Și anume de faptele moarte și nefolositoare ale Legii, despre care știți că nu vă vor mântui. Cu un cuget slobod și curățit puteți în sfârșit să-I slujiți Dumnezeului celui viu.

El a devenit Mijlocitorul unui legământ nou, al doilea, cu Dumnezeu. Pentru că a murit și S-a adus jertfă pentru răscumpărarea noastră din călcările de lege de sub primul legământ. Prin El, Mijlocitorul nostru, toți cei care au primit chemarea Evangheliei pot primi moștenirea făgăduită și veșnică. Încheierea unui legământ intră în vigoare abia după ce a avut loc moartea unei jertfe. Fără moartea și sângele unei jertfe, el este fără putere. De aceea și primul legământ, cel vechi, a fost sfințit cu sânge. Când Moise a citit poporului toate poruncile legământului, a stropit sângele jertfelor, cu apă și

lână stacojie, peste cartea legământului și peste tot poporul. El a zis, cum istorisește Exodul 24: „Acesta este sângele legământului, la care sunteți legați acum.” Dar n-au fost stropite numai cartea Legii și poporul. Și cortul sfânt și uneltele închinării, da, aproape toate lucrurile sunt curățite cu sânge. Așa poruncește Legea însăși. Prin urmare, nu există iertare sau curățire de păcate **sub Lege** – fără vărsare de sânge.

Era necesar ca cortul, care este o închipuire a Locului sfânt ceresc, să fie curățit prin sânge. Dar pentru Locul sfânt ceresc era nevoie de o jertfă mult mai bună. Căci, cum se știe, Hristos n-a intrat în Locul sfânt pământesc, ridicat de oameni, ci direct în cer, la tronul lui Dumnezeu. Acolo mijlocește ca Mare Preot pentru noi. Înaintea feței lui Dumnezeu.

El n-a intrat acolo ca să Se aducă jertfă iarăși și iarăși. Așa era cu marele preot sub legământul cel vechi, care intră iarăși și iarăși, nu cu propriul lui sânge, ci cu sângele unei jertfe de animale. După această rânduială a preoției și a jertfelor, Hristos ar fi trebuit să sufere de multe ori.

Nu, Mesia S-a arătat o singură dată pe pământ, la vremea hotărâtă de Dumnezeu. A venit ca, prin dăruirea Lui de Sine pe cruce, ca jertfa desăvârșită, să rezolve problema păcatului o dată și definitiv. Și anume la fel de o singură dată și de neîntors cum este rânduit omului să moară o singură dată, iar apoi să se înfățișeze la judecata lui Dumnezeu. Mesia a fost adus jertfă o dată, da, o dată pentru totdeauna, ca să poarte în locul multor oameni păcatele lor și să le șteargă.

Apoi va mai ieși o dată din Locul sfânt: nu ca să intre iarăși pentru iertarea păcatelor. Nu, va ieși și Se va arăta tuturor celor care Îl așteaptă. Încă o dată: Nu ca să rezolve problema păcatului, ci ca să-i mântuiască pe deplin pe cei care se încred în El și să-i ducă în Locul sfânt ceresc, în odihna veșnică a lui Dumnezeu.

Capitolul 10

Legea, cu rânduielile ei despre jertfe și cu planul de zidire al cortului sfânt, este ca o umbră a ceva mai mare. Adică a lucrurilor desăvârșite, care acum s-au descoperit și au venit în Hristos. De aceea jertfele aduse iarăși și iarăși, în fiecare an, în marea zi a ispășirii, nu pot face niciodată desăvârșit. Tot poporul vine în ziua aceea la cortul sfânt, așteptând iertarea. Dacă acolo ar fi existat iertarea și desăvârșirea, atunci toată slujba jertfelor s-ar fi putut încheia. Atunci poporul și preoții n-ar mai fi trebuit să-și facă muștrări de cuget pentru păcate neiertate. În marea zi a ispășirii – și la alte prilejuri – este **cu neputință** ca sângele ȋapilor și al taurilor să îndepărteze păcatele. Chiar dacă ziua ispășirii, care venea în fiecare an cu ritualurile ei de jertfă, aducea

iarăși și iarăși aminte de păcate! Dar o siguranță trainică a iertării n-a putut aduce. Poate liniștea cugetului pentru un an.

Când a venit Isus în lume, a arătat spre cuvintele din Psalmul 40 și a făcut cunoscut că ele se împlinesc prin El Însuși: „Jertfe de animale și jertfe de mâncare n-ai vrut de fapt niciodată, Dumnezeuule. Dar Mie Mi-ai dat un trup. Arderile-de-tot și jertfele pentru păcat nu Ți-au plăcut cu adevărat. Atunci am zis: Privește la Mine. Vin să împlinesc voia Ta de mântuire. Aceasta este scris deja despre Mine în sulul cărții Vechiului Testament.” Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu vin mult mai târziu decât Legea lui Moise cu rânduielile ei despre jertfe și vestesc ceva nou și mult mai bun.

Când a zis: „N-ai găsit plăcere în nicio jertfă, da, nici n-ai vrut-o” (deși ele sunt aduse după Legea lui Dumnezeu) –, Fiul, care înțelegea inima și voia lui Dumnezeu, a zis atunci: „Iată, **Eu** vin să împlinesc voia Ta de mântuire”.

Așa înlătură El primul legământ și slujba lui de jertfe, ca să-l așeze pe al doilea, legământul cel nou și veșnic. Căci prin voia de mântuire a lui Dumnezeu, pe care a dus-o la îndeplinire și a împlinit-o Mesia, suntem sfințiți. Curățiți de păcate. Prin jertfa trupului lui Isus, adusă o singură dată, pe crucea de pe Golgota.

Fiecare preot al Vechiului Legământ *stă în picioare* zilnic și își face slujba. Aduce iarăși și iarăși aceleași jertfe, care însă nu pot îndepărta niciodată păcatele. Cum ar putea? Căci animalele aduse jertfă nu știu nimic despre păcat. Dar Hristos, Preotul desăvârșit, a adus o singură jertfă pentru păcate. Pe Sine Însuși, Cel fără păcat. Jertfa Lui a îndreptat **totul**. Nu trebuie repetată. De aceea S-a **așezat** pentru totdeauna. Pe tronul lui Dumnezeu. La dreapta lui Dumnezeu, care sărbătorește jertfa Fiului Său. Acolo așteaptă până când toți vrăjmașii Lui Îi vor fi supuși pe deplin. Căci printr-o singură jertfă desăvârșită ne-a făcut pe noi – care credem – sfinți pentru totdeauna. Așa ne-a adus la ținta Lui. Trebuia să ajungem așa cum voia El să fim. Pe noi, care suntem sfințiți de Dumnezeu Însuși, ca să fim împreună cu El, în Locul Său sfânt.

Tocmai aceasta o mărturisește Duhul Sfânt în cuvintele vechiului proroc Ieremia: „Acesta este legământul pe care îl voi face cu ei, zice Domnul. Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor.” Și: „Nu-Mi voi mai aduce aminte niciodată de păcatele și fărădelegile lor. Sunt iertate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu vi le voi mai scoate niciodată în față și nu vi le voi mai pune în seamă.” Deci, dacă iertarea a avut loc, dacă a fost rostită și dăruită, atunci nu mai este nevoie niciodată de o altă jertfă pentru păcat. Toată slujba jertfelor a devenit astfel de prisos, da, fără rost.

Acum marea țintă este atinsă. Ceva ce a fost dintotdeauna dorința inimii lui Dumnezeu. Cerul este deschis. Pentru toți. Avem voie să venim la El. Acum avem toată încrederea și avem voie să venim cu îndrăzneală, fără frică, în Locul sfânt ceresc cel mai dinăuntru, înaintea tronului lui Dumnezeu. Prin credință. Încă nu în chip văzut. Prin sângele lui Isus. Pe o **cale nouă**, care nu exista înainte. Care este vie. Ea nu duce la moarte, ci la viață. În prezența lui Dumnezeu. Pe calea cea nouă și vie avem voie să mergem înainte neîncetat. El Însuși, Isus, ne-a deschis-o și ne-a făcut-o slobodă. Prin perdeaua care, ca să zicem așa, închide Locul sfânt. De aceea perdeaua a trebuit să fie ruptă. Un Isus viu ne-a arătat cine este Dumnezeu. În viața Lui, El era ca perdeaua care încă nu fusese ruptă. Abia jertfa Lui, moartea Lui pentru noi, a făcut calea slobodă. Prin aceasta, vechea închinare cu preoți și jertfe s-a încheiat pentru totdeauna.

Și El este și Marele *nostru* Preot peste casa lui Dumnezeu. El este pentru noi la Dumnezeu. Ne ia de mână și ne duce în prezența lui Dumnezeu. Ne călăuzește și în prezența lui Dumnezeu, în ciuda tuturor slăbiciunilor, greșelilor și păcatelor pe care le mai trăim. El ia asupra Lui toată răspunderea pentru ele, ca să ne putem ruga cu încredere, să ne închinăm, să ne odihnim și să-L ascultăm pe Dumnezeu în Locul sfânt ceresc.

Atunci să mergem acum cu adevărat și neîncetat la Dumnezeu! La tronul Lui. Cu o inimă sinceră, care Îl caută pe Dumnezeu. Cu deplina siguranță pe care numai credința ne-o dăruiește. Doar inimile noastre sunt curățite cu sângele Lui. Un cuget care să ne acuze neîncetat din pricina păcatului nostru nu mai există. Și cu apa curată a Cuvântului lui Dumnezeu am fost spălați – în sens figurat, bineînțeles – de murdăria păcatului.

Ce altceva am putea face, noi, cei dăruiți atât de bogat, decât să ne mărturisim nădejdea și să ne ținem de ea? O nădejde care este Mesia Însuși, pe tronul lui Dumnezeu, de unde este cârmuit universul. O nădejde că într-o zi va deveni adevărat și văzut ce avem astăzi deja prin credință. Căci nimeni nu este atât de credincios ca Acela care ne-a dăruit această făgăduință.

Da, să veghem unii asupra altora cu dragoste și grijă. Nu ca să ne controlăm. Ci ca să ne îndemnăm unii pe alții: să facem binele din dragoste și recunoștință. Ca să-i încurajăm pe semenii noștri. Să ne strângem iarăși și iarăși laolaltă și să avem părtășie, să ne rugăm și să ne închinăm. Nimic n-ar trebui să ne poată opri de la a face aceasta cât mai regulat. Așa mergem înainte în credință. Unii au renunțat cu totul la aceasta, au obosit și sunt în primejdie să-și lepede și credința și nădejdea. Să ne încurajăm unii pe alții cu hotărâre la părtășie și în nădejde. Căci ziua cea mare a Domnului nostru Isus și a lui Dumnezeu se apropie tot mai mult. Zi după zi.

Cine își leapădă credința și nădejdea, cu bună știință și înadins, acela are o problemă serioasă. Căci a avut voie odată să cunoască adevărul, dar apoi îl aruncă iarăși. Dacă a cunoscut odată jertfa lui Isus și apoi o leapădă iarăși – pentru acela nu există altă jertfă pe care să se poată sprijini. Ce jertfă îl mai poate mântui atunci? Pentru el nu rămâne decât o așteptare înfricoșată a judecății dumnezeiești. Căci vechiul sistem al jertfelor nu-i poate elibera cugetul. Nu rămâne decât așteptarea unui foc al judecății de neoprit, care îi va lovi pe vrăjmașii lui Mesia. Încă acela care a lepădat Legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia martorilor. Ce credeți, cât de cumplită va fi pedeapsa pentru acela care acum Îl calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, pe Isus, Mesia – ca și cum ar fi gunoi? Și socotește necurat sângele legământului celui nou și veșnic, care sfințește și desăvârșește? Și Îl batjocorește acum pe Duhul care i-a adus odată acest har și l-a luminat cu privire la el, ca și cum ar fi cel mai rău lucru care i s-a întâmplat? Spunem aceasta pentru că Îl cunoaștem pe Acela despre care a spus Moise în Deuteronomul 32: „A Mea este răzbunarea și răsplătirea”, zice Domnul. Și: „Domnul Își va judeca poporul.” Despre aceasta nu poate fi nicio îndoială. Groaznic lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu cu păcatele tale, cu lepădarea lui Mesia și a jertfei Lui. Nimeni nu va putea ocoli întâlnirea cu Cel viu. Un lucru este cu totul sigur: moartea. Și după ea judecata. Toți Îl vor întâlni pe Dumnezeul cel viu.

Uitați-vă doar câte ați răbdad deja pentru Hristos pe drumul credinței voastre. La început, cu multe zile în urmă, când ați fost luminați prin Duhul harului, ați luat asupra voastră neobișnuit de multă luptă și suferință. Ați rămas statornici în credință. Ați fost batjocoriți cu vorbe rele, ca ultimul gunoi, și chinuiți. Așa ați fost dați în priverileștea tuturor. Când nu v-a lovit direct pe voi, v-ați alăturat cu credincioșie celor cărora li se întâmpla așa ceva. Pe cei întemnițați pentru credință i-ați sprijinit ca și cum ați fi fost voi înșivă în închisoare. Ați răbdad chiar cu bucurie să vi se jefuiască averile. Știați că toți aveți o avere care este mult mai bună și mai ales rămâne în veac.

Nu vă lepădați acum încrederea, nădejdea și îndrăzneala, ca aceia care își leapădă credința. Stați de partea lui Mesia în fața tuturor! Căci vă așteaptă o mare răsplată. Ar trebui să răbdați! Doar ați făcut voia lui Dumnezeu. L-ați primit pe Mesia Isus. Acum urmați-L! Rămâneți așa – ca să se împlinească făgăduința lui Dumnezeu în viața voastră. Până atunci nu mai este decât foarte puțină vreme, cum spune prorocul Habacuc. Hristos, Cel care vine, va veni și – va fi acolo pentru totdeauna. Are motivul lui faptul că încă n-a venit vremea.

Dar „cel neprihănit va trăi **prin credință**! Dar dacă dă înapoi și își aruncă credința, nu-Mi găsesc plăcerea în el.” Noi însă nu suntem dintre aceia care dau înapoi, renunță la ținuta credinței și sfârșesc în pierzare. Nu! Noi suntem dintre aceia care cred spre mântuirea deplină, care se țin de credința care mântuiește – până va veni Hristos iarăși.

Capitolul 11

Credința este lucrul hotărâtor. Dar ce este, de fapt, credința? Credința este o convingere fermă, o încredere statornică, da, ca să zicem așa, o luare dinainte a ceea ce nădăjduiești – și a ceea ce va veni. Pentru credință, viitorul a devenit deja adevărat.

Credința este o încredințare, o convingere despre ce nu se vede. Ce nu se vede încă. Vă voi arăta lucrul acesta prin pilde încurajatoare ale înaintașilor noștri, oameni ca noi. La ei credința era vie. Și nu s-a stins când a devenit foarte greu – așa cum trăiți și voi.

Numai credința înțelege că lumea a luat ființă prin cuvintele lui Dumnezeu. Niciunul dintre noi, oamenii, n-a fost de față și n-a văzut. Din nimic a făcut El lumea. Așa spune Cuvântul Lui.

Prin credință a adus Abel, la începutul istoriei omenirii, o jertfă de animal plăcută lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, aceasta a fost o jertfă mai mare decât aceea a fratelui lui, Cain. Acesta a adus roade care crescuseră din pământ. Primind jertfa de animal, Dumnezeu a mărturisit că Abel era neprihănit, iar Cain nu. Abel și jertfa lui au și astăzi – deși a trecut atâta vreme – o solie de viață și de moarte: Ca păcătoși, avem nevoie de Cineva care să ne țină locul. Faptele noastre bune nu ajung ca să fim primiți de Dumnezeu.

Prin credință a fost mutat Enoh la cer, la Dumnezeu. Fără să moară. Ca om viu a intrat în cer. De ce? Pentru că Dumnezeu găsea o mare plăcere în viața lui și voia să-l aibă la Sine – spre deosebire de mulți dintre cei care trăiau pe vremea lui Enoh. Fără credință este cu neputință să-l fii plăcut lui Dumnezeu. Cine vine la Dumnezeu, ca să-I fie aproape, trebuie, bineînțeles, să creadă că El există. Dar nu numai atât. Trebuie să creadă și că Dumnezeu îi răsplătește pe cei care Îl caută sincer și cu stăruință și le răspunde.

Noe a primit de la Dumnezeu porunca să zidească o corabie mare, o arcă. Pe uscat. Nicio mare prin apropiere. Numai credința putea face așa ceva. Avertizat de Dumnezeu, a zidit multe zeci de ani, așteptând cu teamă ce avea să vină peste el. Nici în închipuirile lui cele mai îndrăznețe nu și-ar fi putut zugrăvi așa ceva. Ascultând de Dumnezeu, s-a pus de partea Lui. Totodată –

zidind arca din ascultare – a osândit nelegiuirea oamenilor care nu ascultau de Dumnezeu. Așa a devenit un om neprihănit. Prin credință.

Și Avraam a putut asculta numai prin credință. După ce a auzit porunca lui Dumnezeu, și-a părăsit patria. A plecat fără să știe care este ținta. Spre un loc pe care avea să-l primească de moștenire de la Dumnezeu.

Prin credință a umblat prin țara care îi fusese făgăduită ca moștenire. Ca oaspete a locuit într-un ținut necunoscut, în corturi. Cu fiul lui, Isaac, și cu nepotul lui, Iacov. Toți erau moștenitorii aceleiași făgăduințe pe care o primise Avraam.

Au trăit ca niște nomazi într-o țară străină. Dar priveau mai departe. Așteptau o cetate care are temelii tari și veșnice. O cetate pe care n-au zidit-o oamenii, ci Dumnezeu Însuși.

Prin credință a putut Sara, deși era prea bătrână, să mai aibă un copil. Numai pentru că a crezut că Dumnezeu este credincios și Își împlinește întotdeauna făgăduința. Aceasta înseamnă, la rândul ei, că dintr-un Avraam prea bătrân, care de fapt nu mai putea avea copii, s-au născut totuși oameni fără număr. Așa cum a făgăduit și a vestit Dumnezeu dinainte.

Acești patriarhi au murit în credință. E drept că au trăit din puterea făgăduinței moștenirii. Dar n-au putut încă s-o ia în stăpânire. Au văzut moștenirea, ca să zicem așa, de departe. Viața lor de nomazi mărturisea că erau străini în țară, fără drept de cetățenie. Cine trăiește așa arată limpede că își caută o altă patrie, da, una mai bună. Nu cea de unde veniseră. Acolo s-ar fi putut întoarce oricând. Dar ca străini în Canaan priveau mai departe. În sus. Căutau cu privirea o patrie cerească. Unde locuiește Dumnezeu. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul acestor trei patriarhi ai lui Israel. El este numit Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov. Spre El erau ei pe drum, prin credință. De aceea Dumnezeu le-a pregătit în patria cerească o cetate. O casă veșnică.

Numai prin credință a trecut Avraam prin cea mai mare încercare a credinței din viața lui: când l-a adus jertfă pe singurul lui fiu, Isaac, purtătorul făgăduinței. Dumnezeu îi spusese că prin el îi va fi asigurată sămânța. Avraam a pășit cu inima tremurând spre jertfire. Căci știa că Dumnezeu poate învia și morții. Deși jertfirea lui Isaac a fost oprită în ultima clipă de Dumnezeu Însuși, a fost ca și cum ar fi dus-o la capăt. În acest sens, Avraam și-a putut strânge fiul, pe Isaac, în brațe, ca și cum ar fi înviat din morți.

Prin credință i-a binecuvântat Isaac pe fiii lui, Iacov și Esau, cu privire la lucrurile viitoare. Tot prin credință i-a binecuvântat Iacov pe cei 12 fii ai lui. Pe fiecare în parte. Și I s-a închinat lui Dumnezeu pentru aceasta. Iosif a văzut

dinainte prin credință, pe patul de moarte, cum toți israeliții aveau să iasă din Egipt. De aceea a poruncit ca oasele lui să fie luate atunci cu ei.

Prin credință, părinții lui Moise și-au ascuns copilul mai bine de trei luni. Au văzut că Dumnezeu avea gânduri deosebite cu el. De aceea nu s-au temut de Faraon, care poruncise să fie omorâți toți băieții nou-născuți. Prin credință, Moise, ajuns mare, a renunțat, da, chiar a refuzat să rămână fiul fiicei lui Faraon. A schimbat tabăra, trecând de partea poporului său. A vrut să poarte și el ocară și suferința lor. Așa a lepădat plăcerea vremelnică și trecătoare a păcatului de la curtea lui Faraon. A socotit ocară lui Hristos – dacă înțelegem lucrul acesta din perspectiva de astăzi – ca o bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Moise privea înainte, la răsplata din Canaan. Nu s-a temut de furia și de prigonirea lui Faraon, după ce omorâse un egiptean. A rămas statornic, așteptând ca poporul lui să trăiască izbăvirea. Chiar și atunci când a fugit din Egipt și a petrecut 40 de ani într-un ținut pustiu. A privit așa la Dumnezeu, pe care nu-L vedea, ca și cum L-ar fi văzut chiar înaintea ochilor lui. Prin credință a prăznuit Paștele. A uns cu sângele mielului ușorii ușilor – ca toți întâii născuți să fie ocrotiți de îngerul morții.

Prin credință au trecut prin Marea Roșie, care se despărțise. Ca pe uscat. Egiptenii, care îi urmăreau, au încercat și ei. Pentru ei credința nu juca, bineînțeles, niciun rol. De aceea au pierit în valurile care s-au prăbușit peste ei.

Prin credință s-au prăbușit zidurile primei cetăți din Canaan, Ierihonul. După ce înconjuraseră cetatea șapte zile.

O prostituată, Rahav, care locuia în zidul acestei cetăți, n-a pierit în ea ca ceilalți. Căci prin credință le dăduse adăpost celor două iscoade ai lui Israel.

Aș mai putea spune atât de multe. Să vă povestesc despre Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David și Samuel și despre proroci. Cum prin credință au biruit împărății. Au răspândit și au făcut dreptate. Au căpătat făgăduințe. Au biruit lei. Au stins focul. Au scăpat de prigonirea prin sabie. Și din slăbiciune deplină și-au venit iarăși în puteri. În luptă și în război au devenit tari. Au pus pe fugă cete de năvălitori. Și femei și-au primit înapoi morții prin înviere.

Alții au fost chinuiți și n-au primit izbăvirea. Ca să nu-și tăgăduiască credința. Căci credeau într-o înviere mai bună – cea spre viața veșnică. Alții au fost batjocoriți și biciuiți. Au fost în lanțuri și în închisoare. Alții au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, li s-a tăiat capul. Au umblat încoace și încolo îmbrăcați în piei de oi și de capre. Au dus mare lipsă. Strâmtorați. Chinuiți. Pentru lume n-aveau nicio valoare, nicio însemnătate, nicio vază. Au rătăcit prin pustii și prin munți. S-au ascuns în peșteri și în gropi.

Toți aceștia pe care i-am numit aici, a căror credință a fost mărturisită, n-au primit ce le fusese făgăduit. De ce? Pentru că Dumnezeu a rânduit ceva mai bun. Pentru noi! Pe aceasta au trebuit să o aștepte. Ca să moștenim și noi și să facem parte și noi. Acum, deci, ei și noi suntem aduși împreună la țintă. În legământul cel nou. Noi toți primim acum împreună ceva mult mai bun decât ce fusese făgăduit atunci.

Capitolul 12

Ca într-o arenă, suntem înconjurați de atât de mulți martori și martiri ai credinței. Toți sunt pilde pentru noi. Dovada că se merită să crezi și să răbzi. Deși nu mai trăiesc în lumea noastră, suntem legați de ei prin credință. De aceea să nu renunțăm la alergarea credinței și să preluăm ștafeta de la ei. Să alergăm mai departe. Aruncați ce vă stă în cale. Lepădați orice greutate nefolositoare și împiedicătoare care ne frânează. Nu dați atenție niciunei abateri și niciunei ademeniri. Mai ales păcatului, care ne înfășoară atât de ușor și ne face să ne poticnim.

Priviți înainte, la Isus! Nu vă uitați nici la stânga, nici la dreapta. Numai la El. El este cel mai mare. El stă în fruntea tuturor celor care cred. El a alergat prin credință. Până la țintă. El este Căpetenia și Desăvârșitorul credinței. În viața noastră El a lucrat credința și ne duce la țintă. Nimic nu L-a putut abate de la ea. Rușinea a socotit-o un nimic. Crucea cea cumplită a răbdat-o. Căci privea la bucuria cea mare care Îi stătea înainte: să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu. Și să ducă mulți fii și fiice la slavă. Gândiți-vă doar la Acela care a trebuit să rabde din partea oamenilor răi o împotrivire și o contradicere atât de mare. Și totuși a ajuns la țintă. Dacă El este pilda voastră, nu veți obosi și nu veți slăbi.

Voi încă nu v-ați împotrivit până la sânge, ca Isus, și n-ați răbdat împotrivirea până într-acolo. Împotriva păcatului de a cădea de la Isus, de la Mesia. Ați uitat îndemnul care vă vorbește ca unor fii și fiice: „Fiule, primește ca pe o binecuvântare faptul că Domnul nu te lasă așa cum ești. Nu-ți pierde puterile când Domnul trebuie uneori să te ia mai aspru. Aceasta se întâmplă din dragoste, pentru că El Își iubește fiii și fiicele fără condiții. Dacă nu trăiți deloc mustrare și creștere, atunci nu sunteți deloc fii și fiice ale Tatălui ceresc.”

Doar și părinții noștri trupești ne-au crescut. Când trebuia, cu asprime. Și de ei am ascultat. N-ar trebui atunci să ne supunem Tatălui nostru ceresc și să-I primim creșterea? El este Tatăl duhurilor. Îi stau la îndemână toți îngerii care ne slujesc. Chiar dacă noi nu vedem aceasta. Creșterea noastră este importantă pentru El și Se îngrijește de ea cu tot ce are la îndemână. Să

spunem din inimă Da mâinii Lui celei bune. Chiar dacă uneori e greu. Atunci vom trăi. Pentru totdeauna.

Părinții noștri trupești ne-au crescut și ne-au pedepsit după puterile lor omenesti și supuse greșelii. Numai câțiva ani. Dumnezeu ne crește fără greșală, până ajungem la țintă. Nu numai în copilăria duhovnicească. Ci și atunci când ești de mult pe drumul credinței. De ce? Ca să ne asemănăm tot mai mult cu El. Cu ființa Lui dumnezeiască fără seamăn și cu sfințenia Lui. Pedepsa lui Dumnezeu este o pregătire pentru viitor și niciodată o pedepsire pentru trecut.

O astfel de creștere, când treci prin vremuri grele, nu este un motiv de bucurie. Mai degrabă un motiv de întristare, dacă suntem sinceri. Dar în ea crește fără oprire în viața noastră un rod scump, care Îi place lui Dumnezeu. Atâta vreme cât nu fugim de creșterea Lui. Căci, dacă primim greutățile din mâna Lui și ne deprindem cu răbdare în ele, suntem schimbați. Spre bine. Chiar dacă noi înșine nu ne dăm seama sau nu vrem să recunoaștem.

În Isaia 35 se spune: „De aceea întăriți mâinile slăbite și genunchii care se clatină și mergeți pe o cale dreaptă”. Altfel cei oboșiți și fricoși se vor abate și ei de pe drum, în loc să fie vindecați cei care au ajuns șchiopi.

Țineți-vă laolaltă! Luptați hotărât, împreună cu toți ucenicii lui Isus, pentru pacea dintre voi. La fel pentru sfințenie, urând orice păcat și depărtându-vă de tot ce nu-I place lui Dumnezeu. Dacă nu urâm păcatul, **nu** Îl vom vedea pe Dumnezeu ca Tatăl nostru în acea zi mare.

Și vegheați unii asupra altora, ca niciunul dintre voi să nu trăiască în afara harului lui Dumnezeu și să-și facă mântuirea și viața atârând de el însuși și de faptele lui. Sau să cadă iarăși sub Lege, în legământul cel vechi.

Vegheați ca la niciunul dintre voi să nu răsără o rădăcină otrăvitoare de amarăciune și de răutate. Mai întâi ascunsă în inimă. Dar apoi, când crește mai departe, tulbură comunitatea credincioșilor și îi influențează rău și îi otrăvește pe mulți.

Nimeni dintre voi să nu fie curvar. Fiecare să-i fie credincios soțului sau soției lui.

Niciunul dintre voi să nu fie unul pentru care nimic nu este sfânt. Nici măcar Dumnezeu. Ca Esau, care și-a vândut pe nimic dreptul de întâi născut pentru o simplă mâncare de linte. Puțin după aceea și-a dat seama ce faptă ușuratică săvârșise. În ciuda lacrimilor și a luptei înfocate, n-a ajuns la o întoarcere de la purtarea lui și la o adevărată schimbare a gândirii.

Prețuiți-vă starea de mântuire așa cum o vede Dumnezeu. Ca ucenici ai lui Mesia, nu ați venit la legământul cel vechi, care a început atunci în frică și groază. La un munte care se vedea, Sinaiul:

- Care nu putea fi atins.
- Pe care ardea focul.
- Un nor mare era acolo.
- Pe care îl învăluiau negura și întunericul.
- În jurul căruia vuia o furtună înfricoșătoare.
- La care se auzea sunet puternic de trâmbiță.
- Și un glas puternic, care se auzea limpede.

Ascultătorii n-au mai putut suporta cuvintele și au cerut să nu li se mai vorbească. Dacă un animal doar atingea muntele, trebuia omorât. Toată drama de la muntele Sinai, după păcatul vițelului de aur, a fost atât de înfricoșătoare, încât chiar și Moise a mărturisit: Tremur de frica mâniei Domnului.

Voi, ucenici ai lui Mesia Isus: Dumnezeu v-a dăruit un legământ nou, copleșitor. Vi s-a deschis ceva cu totul nou, un orizont larg. O realitate duhovnicească, încă nevăzută, dar care întrece tot ce ne-am putea închipui vreodată. Noi am venit la muntele Sionului, unde locuiește Dumnezeu:

- La cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc.
- La zecile de mii de soli cerești, îngeri ai lui Dumnezeu, într-o mare adunare de sărbătoare, veselă și plină de măreție.
- La adunarea celor întâi născuți dintre toți cei răscumparați, care sunt scriși în ceruri.
- Și la Dumnezeu Însuși, Judecătorul tuturor oamenilor, înaintea căruia suntem acum sfinți.
- La cei neprihăniți care au murit și au ajuns deja la ținta cerească.
- La Isus, Mesia. Mijlocitorul legământului celui nou.
- Și la sângele Lui. Acesta vorbește mult mai bine decât acela al lui Abel, care striga după răzbunare. Sângele lui Hristos ne face cu totul curați și sfinți.

Luați seama să nu-L respingeți pe Cel care v-a vorbit din cer în Isus. Cei care atunci, la muntele Sinai și în pustie, au auzit glasul dumnezeiesc de pe pământ, dar l-au respins, n-au putut scăpa. Dacă auzim glasul dumnezeiesc din cer prin Isus și îl respingem, cu atât mai mult vom fi trași la răspundere.

Glasul acesta a cutremurat atunci pământul. După aceea, El a vestit dinainte prin prorocul Hagai: „Încă o dată voi cutremura pământul, dar nu numai pământul, ci și cerul.” Prin această cutremurare, tot ce este creat va trece. Dar în acest cutremur se va vedea atunci ce rezistă cutremurării și nu trece. Prin Mesia primim o împărăție care nu se poate clătina, care rămâne

pentru totdeauna. Pentru aceasta Îi mulțumim lui Dumnezeu în fiecare zi! Prin har Îi slujim acestui Dumnezeu. Să facem lucrul acesta așa cum Îi place **Lui**, și nu nouă înșine. Cu evlavie și cu respectul care I se cuvine lui Dumnezeu. Nu cu frică, ci cu o anumită sfială. Căci în Deuteronomul 4:24 se spune deja: „Și pentru noi, Dumnezeu, al cărui suntem, este ca un foc mistuitor. Un Dumnezeu gelos.” Dar focul mistuitor nu vrea să ne nimicească – doar trăim în Noul Legământ –, ci să ne primească jertfa de mulțumire.

Capitolul 13

Trăiți dragostea față de toți frații și surorile în credință. Arătați-o prin ospitalitate. Invitați-vă unii pe alții cu dărnicie. Așa unii dintre voi au găzduit – fără să știe – îngeri. Ei sunt, cum am spus deja, în slujbă pentru noi oriunde îi trimite Tatăl nostru ceresc. Ați putea deci să pierdeți vizita unor îngeri, dacă nu sunteți primitivi de oaspeți.

Gândiți-vă la cei întemnițați. Și anume ca și cum ați fi împreună cu ei în închisoare. Și la cei care sunt chinuiți și trebuie să simtă aceasta în trupul lor.

Legământul căsătoriei și viața de căsnicie trebuie să fie respectate și prețuite. În toate laturile vieții împreună. Patul căsniciei și bucuriile vieții sexuale sunt numai ale soților. Aceasta întărește legământul căsătoriei. Pe curvari și pe preacurvari, care își calcă legământul căsătoriei prin legături trupești cu alte femei sau cu alți bărbați sau care își îngăduie legături trupești la întâmplare, fără legământ de căsătorie – pe aceștia îi va judeca Dumnezeu fără să închidă ochii.

Trăiți fără iubire de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți. N-are niciun rost să vrei să ai tot mai multe lucruri trecătoare. În ciuda lipsurilor, a sărăciei și a foamei, un lucru rămâne în picioare – făgăduința dumnezeiască: „Nu te voi uita și nu te voi părăsi. De aceea putem spune cu curaj și hotărâre: Domnul este ajutorul nostru. Nu trebuie să ne temem. Ce ne pot face oamenii?”

Lăsați-vă încurajați de dăruirea, credința și credincioșia celor care v-au vestit Cuvântul, Evanghelia lui Dumnezeu. Uitați-vă cum au rămas în credință până la sfârșitul vieții lor.

Isus Hristos, Mesia al nostru, rămâne întotdeauna Același: în ce este, în ce vestește și în ce a făgăduit. El este ieri, adică în vremea Lui pământească, ca și astăzi, în viața noastră de zi cu zi, și în toată veșnicia, la ținuta istoriei mântuirii, același Domn credincios și adevărat.

Nu vă lăsați abătuți și ocupați de tot felul de învățături străine. N-are niciun rost să vreți să creșteți în credință prin anumite mâncăruri, pentru că un asemenea lucru din afară și văzut ținea de firea legământului celui vechi. Era pur și simplu fără folos. Inima noastră este întărită și făcută tare prin har.

Căci avem un altar nevăzut, mai bun în sens duhovnicesc. Din el mâncăm. Mâncăm, în sens figurat, din harul lui Mesia și din prezența Lui. Aceasta n-o cunosc aceia – și nici n-au dreptul la ea – care își fac încă slujba în templul văzut.

Animalele de jertfă, al căror sânge este adus de marele preot în Locul sfânt, sunt arse afară din tabără. Tot așa și Isus a suferit și a răbdat crucea afară din cetatea Ierusalimului. Când ne-a sfințit prin sângele Lui vărsat.

De aceea să ieșim la El. Să lăsăm cu totul în urmă vechiul sistem al primului legământ. Chiar dacă aduce ocară și ne va costa destul. Să-I porți ocară nu este niciodată în zadar.

Să privim înainte, da, în sus. Căci n-avem nicăieri pe pământ o cetate care să rămână, în care să fim acasă. Suntem străini. În trecere, spre cetatea viitoare. Ierusalimul ceresc, cetatea marelui nostru Împărat, ne așteaptă deja.

Dacă trăim în această nădejde, să-I aducem lui Dumnezeu jertfe de laudă și de mulțumire. În orice vreme. În orice loc. Singuri și împreună. Nu jertfe de animale pe un altar văzut. Nu. Cuvinte rostite și cântate de mulțumire, de laudă și de închinare. Gândiți-vă: Dumnezeu locuiește în laudele poporului Său.

Când aduceți astfel de jertfe, cu cuvinte, nu uitați în niciun caz jertfele materiale – prin care le faceți bine celor nevoiași sau îi ajutați cu bani. În astfel de jertfe, care vă costă ceva – timp, bani, putere – și poate înseamnă să vă lipsiți de ceva, Dumnezeul nostru găsește o plăcere deosebită.

Urmați-i pe conducătorii voștri duhovnicești și nu-i criticați fără încetare. Ei nu vor decât să vă ferească de primejdii, ca să rămâneți sănătoși și statornici în credință. Ei vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu cât de bine și cu câtă râvnă și-au împlinit această însărcinare. Prețuiți-le deci și cinstiți-le slujba. Atunci o pot face cu bucurie. Lucrul acesta v-ar fi de mare folos. Mult mai bine decât dacă o fac oftând sau numai din datorie.

Rugați-vă pentru noi! Vrem să facem totul și să trăim așa cum Îi place lui Dumnezeu. Rugați-vă și mai mult pentru mine! Atunci voi putea fi în curând iarăși la voi.

Dumnezeul păcii L-a scos din moarte pe Domnul nostru Isus. Sângele Lui a întemeiat un legământ nou, mai bun, da, veșnic. El este marele Păstor al oilor. Pe câți îi va scoate în curând El Însuși din moarte, în patria veșnică, și îi va paște la izvorul vieții. Atunci, când va veni iarăși.

Dacă Dumnezeu L-a scos pe Isus din moarte, atunci poate și vrea să lucreze și în viața voastră. El poate – și pentru aceasta ne rugăm – să ne îndemne și să ne înzestreze pentru fapte bune. Și pentru a face voia Lui.

Toate acestea prin Isus Hristos. A Lui, a Răscumpărătorului nostru, să fie slava și cinstea în veci.

Primiți cu răbdare îndemnurile din scrisoarea mea! Doar v-am scris în puține cuvinte și am fost scurt.

Fratele nostru Timotei a fost pus în libertate. Împreună vom fi în curând la voi și vă vom vedea, în sfârșit, iarăși.

Salutați-i pe toți conducătorii voștri duhovnicești. Pur și simplu pe toți sfinții în Hristos. Vă salută sfinții din Italia.

Harul să fie cu voi toți! Amin.

Apocalipsa

Ce vă așteaptă ÎN CARTEA Apocalipsei

Apocalypse Now! Așa se numește un film împotriva războiului, cunoscut în toată lumea și foarte sumbru, din anii '80. Cartea din Biblie care urmează acum se numește și ea Apocalipsă. Și ea plină de scene sumbre. Dar, spre deosebire de film, există multă lumină, nădejde și biruința binelui la sfârșitul istoriei. Apocalipsă nu înseamnă „scenariu al sfârșitului lumii sau al vremurilor de pe urmă” – ci „descoperire”. Se dă la iveală cum biruiește Dumnezeu răul și suferința. Istoria lui Dumnezeu cu lumea Lui se încheie în Noul Ierusalim, pe un pământ nou. Plecarea spre o lume nouă, spre o creație nouă, este punctul culminant. Un punct care devine o linie ce nu se mai sfârșește niciodată. Pentru aceasta merită să-L urmați pe Isus, ca să trăiți și voi aceasta.

Dar trebuie să vă avertizez. Această ultimă carte a Bibliei este cu totul altfel decât tot ce ați citit până acum. Ioan, un ucenic al lui Isus, a scris la adânci bătrâneți ce a văzut. I s-a îngăduit să intre în sala tronului ceresc al lui Dumnezeu. A văzut deschiderea cărții cu cele șapte peceti, după care urmează un șir de scene dramatice.

Ioan vede și descrie o lume de o putere uriașă a închipuirii și a imaginilor. Ne invită de-a dreptul să luăm parte la această dramă în cinematograful din propriul nostru cap. De obicei, cartea era citită cu glas tare înaintea bisericii adunate. Oamenii ascultau. Nu fiecare citea odată cu ceilalți în Biblia lui, ca astăzi. Ascultătorului i se deschide o lume plină de simboluri, semne și imagini supranaturaliste, care nouă, în secolul al XXI-lea, ne sunt străine. Adesea tulburătoare, ciudate, dramatice, da, crude și exagerate. Aparent contradictorii sau fără logică. Dar și imagini minunate, copleșitoare, mângâietoare și pline de făgăduință.

Pe vremea lui Ioan, acest stil literar era cât se poate de popular. El se numește **literatura apocaliptică** iudaică. Acest fel de a scrie nu mai există de mult. Foarte puțin s-ar putea compara astăzi cu un amestec de „Jurassic Park”, „Stăpânul inelelor” și „Războiul stelelor”. Vă așteaptă o călătorie cu montagne russe. În cer și înapoi pe pământ. Totul de mai multe ori. În viitor. Da, puneți-vă centura!

Literatura apocaliptică vorbește despre criza de credință în care e vorba de viață și de moarte. Criză, pentru că totul pare să arate că Dumnezeu tace în fața nedreptății. De ce se dezlănțuie răul și atinge o măsură atât de

nebănuită? Literatura apocaliptică subliniază cu curaj, în felul ei deosebit, că Dumnezeu **nu** a întors spatele lumii și poporului Său. Dimpotrivă. Nimic nu I-a scăpat din mână. El va interveni pe neașteptate și cu putere. Va aduce negreșit salvarea. Răul va fi biruit, iar poporul Lui va fi salvat.

Încercați să cuprindeți **tabloul cel mare**, întregul. Nu este vorba în primul rând de amănunte și de subtilități ale textului. Nu vă apropiați cu gândul prea mult de tablou. Faceți un pas sau doi înapoi, ca să aveți tot tabloul înaintea ochilor. Este ca un tablou impresionist, la care nu contează amănuntele. Contează impresia de ansamblu pe care vrea s-o redea pictorul. Literatura apocaliptică nu pune preț pe amănunte mici, ci pe solia întregului tablou. Amănuntele slujesc uneori doar ca să întărească întregul. Dacă încercați să păstrați întregul înaintea ochilor, veți fi de nu puține ori umpluți de uimire și de evlavie, da, aduși la închinare.

În viziunile apocaliptice există elemente diferite: simbolice, care vestesc dinainte, care sugerează sau fac aluzie la ceva, literale sau figurate. Și combinații ale acestor elemente. Lucrul acesta nu ne face lucrurile tocmai ușoare. **Important** aici este: Nu tot ce este în Apocalipsa, nici tot ce este de la capitolul 4 încolo, este neapărat o vestire dinainte în sensul unei prorocii despre viitor. Dacă ceva trebuie înțeles ca viitor, aceasta trebuie bine întemeiat, căci cartea a fost adresată unor creștini din Antichitate, de acum aproape 2.000 de ani. Și, dacă este așa, nu putem ști niciodată cum anume se va împlini. Literatura apocaliptică nu este un reportaj despre viitor.

Este vorba, cu siguranță, și de lucruri care se vor mai întâmpla. Și de ce s-a întâmplat deja. Dar este important să acceptați că această carte nu vrea să fie un orar al viitorului. Nu există **nicio axă a timpului**. Și nici nu putem construi una în ea. Porniți de la faptul că cele 7 pecetei, 7 trâmbițe și 7 potire despre care veți citi nu urmează toate unele după altele, ci au loc în paralel, unele lângă altele, pentru că descriu laturi diferite ale acelorași întâmplări.

Ca s-o spun limpede: Apocalipsa **nu este un glob de cristal** în care să putem vedea amănunte ale viitorului. Nu este vorba de informații. Este o chemare la credințioșie.

Realități duhovnicești, ca și întâmplări istorice, sunt făcute vii prin simboluri și prin limbaj figurat. De aceea cele mai multe lucruri nu pot fi și nu au voie să fie înțelese **în sens literal**.

Este descrisă lupta dintre lumină și întuneric, dintre Dumnezeu și diavolul, în limbajul războiului și al violenței. Așa nădărdau iudeii venirea lui Mesia, ca un luptător al lui Dumnezeu care îi nimicește pe vrăjmași în sens literal. Dar cum arată Izbăvitorul la Ioan? El aude despre Leul din seminția lui Iuda, care a biruit. Când vrea să vadă leul, nu găsește niciunul.

Dar vede un Miel. În mijlocul tronului lui Dumnezeu. Un Miel cu o rană de moarte. Aceasta ar putea fi numită scena-cheie a cărții.

Războiul din Apocalipsa **trebuie înțeles duhovnicește**. Și nu este îndreptat literal împotriva oamenilor. Mielul nu folosește nici violența, nici constrângerea, ci biruiește fără violență, prin propria Lui moarte. Hristos și ucenicii Lui fac parte dintr-un conflict cosmic, care nu se câștigă prin putere, ci prin adevăr și credincioșie. Împotrivirea celor care Îl urmează pe Isus se orientează după pilda lui Isus – **fără violență**. Cu hotărârea de a-și pierde viața. Căci aceasta este biruința lor. Limbajul războiului este întotdeauna figurat. Luptătorii principali nu sunt, în sens literal, un miel sau un balaur cu șapte capete. Totuși, războiul duhovnicesc dintre minciună și adevăr, dintre credincioșie și amăgire, nu este mai puțin real decât un război literal. Este atât de real, încât cei care Îl urmează pe Isus își pot pierde viața la propriu. Ei sunt o adevărată „armată a mântuirii”, care nu se luptă împotriva cărnii și sângelui.

Când încercați să înțelegeți limbajul și imaginile acestui război, este bine să nu uitați niciodată: Isus din Apocalipsa este Același ca în Evanghelii. Isus din Apocalipsa este Isus de pe cruce – adică Mielul jertfit. La prima vedere, în Apocalipsa se va naște impresia că El ar fi un luptător care folosește violența. Atât de altfel decât Îl cunoaștem și Îl iubim. Nu, El este și rămâne **Același**. Ioan ia bine seama cum Îl descrie pe Isus. Sabia din gura Lui este adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, mărturia credincioasă, și **nu** arma care ucide. Cu acest Isus înaintea ochilor citim Apocalipsa. Atunci recunoaștem că Ioan tocmai nu-l descrie pe luptătorul mănios care se răzbună. Acesta este felul de a gândi al lumii, al zeilor și al miturilor. Totuși, Lui I-a fost dată toată autoritatea, în cer și pe pământ. Venirea Lui nu trebuie însoțită de săbii – cum voia odinioară Petru să-L apere pe Isus. Prezența Lui văzută va ajunge într-o zi ca să-i facă pe toți să tacă.

Pentru sfârșitul istoriei acestei lumi a primit de la Tatăl însărcinarea să facă judecata. Iar acolo unde El și ucenicii Lui sunt dușmăniți neîncetat, unde li se face violență și unde oamenii rămân, și altfel, cu încăpățănare răi față de oameni și față de creație –, acolo El va pune capăt. Fiecare va da socoteală înaintea Lui. **Dreptatea** va birui și va avea ultimul cuvânt!

Atunci, literatura apocaliptică era mai mult sau mai puțin de înțeles în ce voia să spună și în ce nu. Astăzi nu mai este așa pentru noi. Totuși, cu puțină cunoaștere a vechilor istorisiri și a istoriei lumii de la începutul erei noastre, se poate ajunge deja departe. Aproape tot ce vede Ioan are corespondențe sau rădăcini în Biblia ebraică, Vechiul Testament. În Apocalipsa se adună firele din Vechiul Testament. Căci ea descrie împlinirea, desăvârșirea lumii. Deci,

când încercați să tâlcuiți imaginile din Apocalipsa, **nu** vă bizuiți pe logica voastră apuseană. Aici scrie un iudeu, în lumea de gândire ebraică și ca un copil al vremii lui. Tâlcuirile sunt adesea posibile numai în lumina Vechiului Testament. În redarea mea lămuritoare am pus ici și colo urmele pe care le puteți urmări mai departe.

Ioan reflectă și lumea în care trăia. De pildă Imperiul Roman, în care împărații erau venerați ca dumnezei. Da, el **critică**, fără să numească pe nimeni, prin aluzii și imagini, închinarea la idoli și felul de viață al vremii lui. În împărățiile și cetățile lumii, locul celor care Îl urmează pe Isus este încercat, nu biruitor. Ei suferă pentru că sunt credincioși Cuvântului lui Dumnezeu, Îl mărturisesc pe Isus ca adevăratul Domn al lumii și nu se lasă ademeniți. Mulți își pierd din pricina aceasta viața. Dar moartea lor este biruința lor.

Multe lucruri din Apocalipsa par să fie altfel decât arată la suprafață. Ca un fir roșu trece prin carte această convingere a Mielului jertfit. Moartea pentru Isus este o biruință, care însă se vede abia la desăvârșire. La fel trebuie privită pieirea celor care s-au făcut vinovați față de cei care Îl urmează pe Isus. Păreau biruitori. Dar nu sunt! Marea pildă este Mielul lui Dumnezeu, care a biruit prin moartea Lui pe cruce. Nu prin putere și violență, ci prin dăruirea Lui până la moarte. Prin nonviolență. Numai așa a devenit cu puțință creația cea nouă – încă de pe acum.

De aceea cartea este astăzi mai actuală ca oricând. O adevărată **carte de mângâiere**. O încurajare de cel mai adânc fel, căci planul și biruința lui Dumnezeu stau neclintite, chiar dacă ne costă viața.

Această carte are ca țință să-L facă mare pe Dumnezeu și pe Isus. Este o chemare să rămânem în El, cu El și la El. Chiar și atunci când toată lumea face dimpotrivă. Ascultătorii și cititorii sunt încurajați să nu renunțe la credință și la urmarea lui Isus.

Apocalipsa vrea, prin lucrarea ei proorocească, să ajungă și la inimile împietrite. Este ca o furtună care vrea să trezească.

O altă țință este închinarea. Adesea este descris cum li se aduce închinare lui Dumnezeu și Mielului. **Uniți-vă glasul cu închinarea lor**. Lăsați-vă luați de măreția lui Dumnezeu.

Cartea aceasta este scrisă concret către șapte biserici din Asia Mică, în Turcia de astăzi. Dar li se adresează tuturor oamenilor. Ea vrea să ne înrăurească inima și să ne schimbe. Dar și să ne îndemne, dacă e nevoie, să apucăm pe un drum nou. Ca să fie cu puțință aceasta, trebuie să lăsăm Apocalipsa să ne vorbească pur și simplu. Cu ajutorul acestor imagini dramatice. Limbajul plin de simțire trebuie simțit cu adevărat.

Pe Ioan îl cunoaștem deja din Evanghelia lui, istorisirea despre viața și cuvintele lui Isus. Nu uitați, când citiți Apocalipsa: Și ea este Evanghelie, vestea bună. Este cea mai din urmă și cea mai stăruitoare chemare dintre toate să primiți fără plată ce vrea Dumnezeu să-i dea în har fiecăruia – dar nu impune nimănui. Este o invitație care nu poate fi trecută cu vederea, să fiți și voi acolo în lumea cea nouă și veșnică a lui Dumnezeu!

Încă un ultim lucru. Literatura apocaliptică **rămâne** în unele locuri tainică. Rămân întrebări. Dar nu încetați din pricina aceasta să citiți. Citiți această carte. Iarăși și iarăși!

Apocalipsa

- Mielușelul, Leul din seminția lui Iuda – și balaurul
- Cartea care aduce fericire
- Cine este vrednic de închinare?
- Cine este împăratul lumii?
- Domnul care vine iarăși
- Nădejde pentru Biserică
- Biruința Mielului
- Martirii și biruitorii care merg după Miel
- Întoarcerea Împăratului
- Mângâiere pentru biserică
- Ținta tuturor lucrurilor
- Apocalipsa înseamnă descoperire!

Apocalipsa

Aceasta este Apocalipsa Domnului Isus Hristos. Descoperirea. Dezvăluirea. Despre El, Mesia, Împăratul împăraților, și despre țința istoriei.

Dumnezeu I-a dat-o Lui, Fiului omului, ca s-o dea mai departe. Robilor și ucenicilor Lui. Ca să le arate și să-i facă părtași la ce trebuie să se întâmple în curând. În planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru lumea aceasta.

Un înger a fost trimis ca să-i arate lui Ioan, cunoscutul ucenic și rob al lui Isus, tot ce se va întâmpla prin semne dramatice. El a pus totul în scris. Și a mărturisit astfel ce a auzit și a văzut acum aproape 2.000 de ani: Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia despre Isus Hristos. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Toate le-a scris pentru noi!

Ferice de toți cei care citesc aceste cuvinte proorocești ale lui Dumnezeu sau le ascultă când sunt citite cu glas tare! Ferice de toți cei care păstrează ca pe o comoară dumnezeiască ce mărturisește Ioan în scris – și o împlinesc. Căci vremea împlinirii acestor cuvinte este aproape. Ea va veni negreșit. Poate fi în orice clipă.

Eu, Ioan, scriu celor șapte biserici din provincia romană Asia Mică, cărora Domnul le-a adresat cuvântul Său prorocesc.

Harul și pacea lui Dumnezeu să se înmulțească în mijlocul vostru! Prin Dumnezeul cel viu. Cel ce este, Cel ce a fost dintotdeauna și Cel ce vine! De la Iahve, Cel ce este veșnic, care este acolo pentru voi.

Și de la cele șapte duhuri, care sunt înaintea tronului Celui Atotputernic și Atotștiutor! Care cheazășuiesc prezența și lucrarea Duhului Sfânt în orice loc și în orice vreme. La poporul Lui. Și acolo unde domnește Dumnezeu. Și de la Isus Hristos, martorul credincios și martirul. El a fost credincios până la moarte. Dar S-a întors din morți. Ca Cel întâi născut: ca primul și cel mai înalt al lumii noi a învierii; al creației noi, a cerului și a pământului. Ca primul dintre toți cei care vor învia. El este Domnul tuturor împăraților pământului. Cei care voiau să-L scoată din lume Îi vor fi acum supuși. Nimeni nu va putea sta în picioare înaintea Lui.

El este: Isus, care ne iubește! Întotdeauna. Ca nimeni altul. Care este de partea noastră! Care ne primește!

El ne-a iertat și ne-a îndepărtat păcatele, fărădelegile, încăpățânarea noastră. Prin sângele Lui, prin moartea Lui de jertfă pe crucea de pe Golgota.

El ne-a făcut pe noi, păcătoșii pierduți, **împărați**, ca să domnim cu El. Fără să fim de neam împărătesc.

El ne-a făcut pe noi, cei fără nădejde și fără însemnătate, **preoți** ai lui Dumnezeu, care au voie să trăiască în prezența lui Dumnezeu. Și să ducă slava Lui în lume.

Noi suntem un dar al lui Isus pentru Tatăl Său! Ca împărați și preoți. Nu pentru noi înșine. Ca la început, în Paradis. Și Adam și Eva au fost preoți și împărați pentru Dumnezeu. Dar au pierdut totul. Însă acum vine vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor. Prin Isus: un Paradis nou și mai bun!

Acestui Dumnezeu, care în dragostea Lui înnoiește toată creația și nu-Și părăsește făpturile: A Lui să fie slava și puterea peste toate, în vecii vecilor!

Amin.

Acest Domn, Împăratul împăraților, vine! Văzut de toți oamenii – pe norii cerului! Această întâmplare – prezența văzută a lui Isus Hristos – răstoarnă totul, așa încât popoare întregi vor fi cuprinse de frică și groază. Chiar și cei care L-au bătut în cuie pe cruce și L-au străpuns Îi vor vedea venirea. Chiar dacă au murit deja. Această întâmplare trebuie s-o vadă fiecare, când cerul și pământul se vor întâlni. Când vine Judecătorul și Mântuitorul, a doua oară.

Groaza și panica îi vor lovi mai ales pe cei care nici nu L-au așteptat, nici nu L-au cinstit. Cu vina, nepăsarea și disprețul lor, vor sta cutremurați înaintea Celui care vine în putere și slavă: Isus Hristos. Pentru noi, ziua aceasta este împlinirea oricărei nădejdi. Totul va fi schimbat pentru totdeauna. Ținta este atinsă. Și abia acum începe cu adevărat. Aleluia! Da, Amin!

Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul, Dumnezeu, Iahve. Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cel ce este veșnic: Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine. Cel care ține totul în viață, El-Shaddai. Care umple orice lipsă. Care domnește peste toate. Care știe totul. Care este întotdeauna acolo. Care nu întârzie niciodată. Care ajunge la țintă.

Eu, Ioan, fratele vostru, care, ca mulți dintre voi, sunt și eu în necaz și strămtorare pentru Numele Lui. Pentru că facem parte din Împărăția Lui. Prin suferințe, pe drumul spre slavă. Pe El Îl așteptăm cu răbdare, pe El, care va pune capăt și tuturor suferințelor noastre. La vremea Lui.

Eram în **surghiun** pe insula **Patmos**. Nu de bunăvoie. Am fost surghiunit pentru că mă țin de Cuvântul lui Dumnezeu și Îl mărturisesc pe Isus Hristos ca adevăratul Stăpânitor al lumii. Lucrul acesta nu le place deloc autorităților romane! De aceea m-au prins, ca apostol printre creștinii din provincia Asia Mică, ca să ne slăbească.

În ziua dintâi a săptămânii, în ziua Domnului, îmi aduc aminte bine, Duhul a venit peste mine. Am fost cuprins de Duhul lui Dumnezeu. M-am văzut mutat iarăși și iarăși într-o altă lume, cerească. Am auzit și am văzut lucruri mari!

Așa a început: Când eram în Duhul, un glas tare și puternic mi-a vorbit din spate. Ca o trâmbiță. „Ce vezi acum și tot ce vei mai vedea, scrie pe un sul de pergament. Trimite-l celor șapte biserici din Asia Mică. La Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.”

M-am întors spre glas, ca să văd cine îmi vorbea atât de puternic. Și atunci am văzut mai întâi șapte sfeșnice de aur și lumina lor. Și în mijlocul acestor șapte sfeșnice pe Acela care îmi vorbise. Arăta ca un om.

Cine este, m-am întrebat. Un înger? Nu. Dumnezeu Însuși? Era **Isus**. Dar nu Cel apropiat și familiar, așa cum Îl cunoșteam. Nu. Cu totul altfel. Ascultați voi înșivă.

Purta o haină lungă, ca o robă, care ajungea până la picioare. La înălțimea pieptului era încinsă cu un brâu de aur.

Mi-a fost limpede îndată că acest Fiu al omului, ca un preot, cercetează sfeșnicele, le curăță și le umple cu untdelemn. Cu demnitate preoțească. Și cu cinste împărătească. Și cu autoritate de judecător.

Părul capului Său era alb ca lâna. Ca zăpada. Numai El este sfânt și curat. Și este și Cel Îmbătrânit de zile, cum spune Daniel 7. Căci El este veșnic și nimeni nu se poate atinge de El. Mi-am adus aminte de ce văzuse și trăise vechiul proroc Daniel. Pentru că era atât de asemănător. Și în acele clipe trebuia să trăiesc același lucru ca el.

Ochii Lui erau ca niște flăcări de foc. Ei răspândeau slava lui Dumnezeu. Pătrundeau și luminau totul. Cu o sfințenie desăvârșită.

Picioarele Lui străluceau ca arama înroșită în cuptorul de topit. Mare este statornicia și tăria Lui. Încercată și dovedită în viața Lui pe pământ.

Glasul Lui era puternic. Ca vuietul unei cascade mari, care face pământul să se cutremure. Spre mângâierea alor Săi și spre groaza vrăjmașilor.

În mână dreaptă avea șapte stele.

Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri. Un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, al adevărului și al credincioșiei. El este Judecătorul care nu poate fi mituit. Neprihănirea desăvârșită are ultimul cuvânt.

Fața Lui era ca soarele care strălucește la amiază, la care nu te poți uita fără să orbești.

Această arătare a fost atât de înfricoșătoare, atât de tulburătoare, încât am căzut la picioarele Lui, ca odinioară Daniel. Ca mort. Nimic din mine nu

putea sta în fața Lui. Era pur și simplu copleșitor. O adevărată întâlnire cu Dumnezeu.

Apoi am simțit cum Își pune **mâna dreaptă** peste mine. Ca un prieten. Și mi-a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Am fost mai înainte de toate veacurile și voi fi întotdeauna. Și Cel viu. Fiul omului cel înviat. Căci am fost mort. Omorât cu ocară pe cruce. Dar acum sunt viu. Pentru totdeauna. În vecii vecilor. Am străpuns moartea și am biruit-o și am cheile morții și ale Locuinței morților. Puterile morții se vor da înapoi. Frica nu va mai fi.”

Scrie ce vei vedea. Ce se întâmplă în zilele din urmă – începând cu venirea Mea în Betleem până la revenirea Mea pe norii cerului.

Mi-a lămurit taina celor șapte sfeșnice și a celor șapte stele pe care le ținea în mână. Ce însemnau? Cele șapte stele sunt îngeri. Reprezentanții celor șapte biserici. Mi s-a părut ciudat și minunat în același timp. Ei le înfățișează pe aceste biserici, care se află pe pământ, în șapte cetăți ale Asiei Mici. Totodată, prin îngeri, ele sunt de pe acum prezente în cer, unde le este casa. La tronul lui Dumnezeu. Sunt ținute în mâna Lui cea tare. Aceste biserici sunt ale Lui, ale Fiului omului.

Capitolul 2

Acest Domn minunat, Kyrios-ul lui Dumnezeu, m-a însărcinat să-i scriu îngerului bisericii din **Efes** – și prin aceasta și Bisericii din toată lumea – o scrisoare cu o solie importantă. De la El, ale cărui sunt cele șapte biserici. De la Acela care le ține în mâna Lui puternică și face o slujbă preoțească în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Solia Lui sună așa:

Te cunosc până în cele mai mici amănunte. Și faptele tale bune și dragostea față de aproapele. Te ostenești mult. Pildă este și răbdarea ta statornică în orice slujire.

Și faptul că nu le faci loc oamenilor răi din mijlocul tău și nu-i suferi la tine. Pe cei care au venit și au zis că sunt apostoli i-ai cercetat și i-ai dat de gol. Căci erau apostoli mincinoși.

Și suferințele pentru Numele Meu le-ai răbdut cu răbdare. N-ai obosit.

Dar cu tot binele, este ceva de căpătâi pe care l-ai părăsit! **Dragostea ta dintâi**. Dragostea ta de la început – când te-am întâlnit prima dată și ți-am cucerit inima. Atunci dragostea ta față de Mine, față de frații și surorile în credință și față de oamenii din jurul tău era arzătoare și proaspătă. Ea era temeiul și motivul pentru tot ce făceai.

Adu-ți aminte de unde ai căzut. Întoarce-te, pocăiește-te. Fă faptele pe care le făceai la început. Din dragoste adevărată.

Dacă nu te întorci acolo, îți voi lua sfeșnicul. Atunci nu mai ești bun ca mărturie pentru Mine în Efes. Nu vei mai lumina pentru Mine, dacă nu-ți pare rău și nu te pocăiești. Căci dragostea este lucrul cel mai important și cel mai mare. Fără ea, totul nu este nimic.

Dar te laud pentru că urăști faptele nicolaiților, pe care le urăsc și Eu – adică ale celor care îngăduie desfrâul, îi amăgesc pe alții și îi îndeamnă să mănânce carne jertfită idolilor.

Cine are urechi deschise să asculte ce le spun bisericilor prin Duhul lui Dumnezeu. Cine biruiește această stare și se întoarce la dragostea dintâi va fi răsplătit de Mine din belșug. Îi voi da să mănânce din pomul vieții. El stă în mijlocul Paradisului lui Dumnezeu. În Edenul cel nou și mai bun. În noul Ierusalim. În lumea cea nouă, pe care am creat-o prin moartea și învierea Mea. Acolo va putea să se bucure de el fără întrerupere, pentru totdeauna.

Îngerului bisericii din **Smirna** – și tuturor celor care fac parte din această biserică din această cetate – îi scriu din însărcinarea lui Isus. Dau mai departe ce spune Cel dintâi și Cel de pe urmă. Care a fost înainte de toate și va sta, la urmă, biruitor. Care a murit, dar a înviat. Care trăiește în veci. Biruitorul morții.

Îți cunosc bine faptele dragostei, prigonirile și suferințele pe care le rabzi pentru Mine. Și sărăcia ta. Dar să nu uiți niciodată: Ești bogat în Mine. A ta este lumea viitoare.

Cunosc și hulele și clevetirile celor care se numesc cu mândrie iudei. Deși sunt iudei după neam, de fapt sunt o sinagogă a Satanei. Îl urăsc pe Mesia Isus – și pe toți cei care Îl urmează. Mai ales pe iudeii dintre voi care cred în Mine.

Nu te teme de suferințele pentru Isus pe care mai trebuie să le rabzi. Diavolul, Satana, va arunca pe unii dintre voi în închisoare. Îi va ridica pe iudei și pe păgâni împotriva voastră, ca să vă lepădați credința. Dar se va întâmpla dimpotrivă: Credința voastră va fi încercată și întărită. Necazul vostru va ține zece zile. O vreme pe care o hotărâsc Eu și pe care nimeni n-o poate schimba. Nici chiar Satana.

Fii credincios până la moarte! Nu te da bătut când ți se oferă viața și libertatea ca să te închini împăratului sau idolilor. Căci îți voi da cununa vieții. Dacă rămâi credincios până la moarte, vei trăi mai departe, da – vei cunoaște viața adevărată. În Împărăția Mea veșnică. În slava Mea. La Mine.

Cine are urechi să ia aminte, să asculte și să facă ce le spun bisericilor prin Duhul. Trebuie să Mă luați în serios. Să Mă luați pe cuvânt. Este important și nu Mă repet mereu.

Cine biruiește și rămâne credincios până la moarte nu va fi vătămat de moartea a doua. Aceasta este moartea veșnică, despărțit de Mine. Departe de Mine, în iazul de foc. O suferă toți cei care nu M-au urmat și M-au respins. Dar voi veți trăi, pentru că Eu trăiesc.

Îngerului bisericii din **Pergam** – și tuturor celor care fac parte din această biserică – îi scriu din însărcinarea lui Isus Hristos. Dau mai departe ce spune Acela care are sabia ascuțită, pătrunzătoare, cu două tăișuri. Cuvântului Lui nu I se poate împotrivi nimeni.

Știu toate faptele tale bune ale dragostei. Știu bine unde locuiești și trăiești. Adică acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Unde domnește el și îi ține pe oameni prinși în închinarea la idoli. Acolo unde nu se vede nimic din Mine, tu te ții tare de Numele Meu. Credința în Mine, Cel nevăzut, n-ai tăgăduit-o în fața tuturor acestor temple văzute ale cetății tale. Nici atunci când martorul Meu credincios, Antipa, a fost omorât în Pergam. Acolo unde Satana este acasă și îi ridică pe oameni împotriva voastră.

Dar am ceva împotriva ta, pe care nu-l voi primi. Sunt la voi unii care găsesc bună învățătura lui Balaam și se țin de ea. El l-a învățat atunci pe Balac cum ar putea birui poporul Israel. Nu prin putere militară, ci prin ademenire. Adică prin participarea la jertfele aduse idolilor și la desfrâul legat de ele.

Tot așa sunt unii dintre voi care se țin de învățătura nicolaïților, care găsesc bună și libertinajul în viața sexuală. Urăsc aceste învățături, care distrug și vatămă biserica.

Pentru că voi toți sunteți răspunzători pentru aceasta, pocăiți-vă. Să vă pară rău și întoarceți-vă! Trebuie să schimbați aceasta și să luați măsuri împotriva ei. Dacă nu faceți lucrul acesta deloc sau doar cu jumătate de inimă, voi veni Eu Însumi. Cu sabia Mea aprigă, care iese din gura Mea. Voi face război cu ei și Mă voi îngriji să se întoarcă și să se pocăiască. Sau Mă voi îngriji ca ei să fie scoși din mijlocul vostru.

Cine are urechi să ia aminte, să asculte și să facă ce le spun bisericilor prin Duhul.

Celui ce îi biruiește pe balaamiți și pe nicolaïți și nu ia parte la sărbătorile idolilor și la desfrâu, îi voi da să mănânce din mana ascunsă. Nu carnea jertfită idolilor, ci adevărata hrană cerească vă așteaptă.

Le voi da o piatră albă. Albă ca mana. Curată. Și pe ea voi scrie numele lui cel nou, pe care nu-l cunoaște decât cel care îl primește: Nu osândă, ci achitare și înnoirea vieții într-o vreme nouă, care a început deja. Într-o legătură cu Mine, ca prieteni personali ai Mei.

Bisericii din **Tiatira** îi scrie Acela ai cărui ochi strălucesc ca o flacără de foc, care pătrund totul și nu pot suferi nimic rău. Care are picioarele ca arama

lucitoare, ca și cum ar fi înroșite în cuptorul de foc. Care are o poziție fără compromis când este vorba de sfințenie și de adevăr.

Cunosc și prețuiesc tot binele pe care îl faci. Dragostea ta adevărată și slujirea ta credincioasă. Și răbdarea ta statornică. Ce faci acum pentru Mine este mult mai mult și mai adânc decât ce făceai la început. Cunosc bine înaintarea ta.

Totuși, am ceva împotriva ta. Suferi o femeie care este ca Izabela, soția lui Ahab, și o lași să facă ce vrea. Ea se numește prorociță, iar la voi mulți o ascultă. Dar ce spune ea nu vine de la Mine. Ea îi învață și îi **amăgește** pe robii Mei să ia parte la ospetele idolești din temple. Acolo se ajunge la desfrâu. La curvie și la mâncarea de lucruri jertfite idolilor. Și voi nu interveniți!

Ea face lucrul acesta de mult. I-am dat timp să-și schimbe gândirea, ca să înceteze cu amăgirea și curvia ei. Dar n-a vrut nicidecum să Mă asculte. De aceea o voi judeca și îi voi preface patul curviei într-un pat de boală. Așadar o voi lepăda! Dar și pe cei amăgiți și duși în rătăcire, care preacurvesc cu ea. Îi voi aduce într-un mare necaz, dacă nu-și schimbă gândirea, nu se întorc și nu încetează cu faptele Izabelei. Pe copiii ei duhovnicești, care s-au legat de ea și fac ascultători ce spune ea, îi voi omori cu o boală de moarte, dacă nu se pocăiesc și nu se întorc cu adevărat.

Toate bisericile vor ști că Eu sunt Cel ce cercetez inimile și rărunchii. Cel care pătrunde și vede totul. În biserica Mea nimeni nu va face așa ceva fără să fie răspunzător și fără să dea socoteală. Voi răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Dar vouă, celorlalți, care nu urmați învățătura Izabelei: **țineți ce aveți**. Voi n-ați cunoscut adâncimile Satanei, cu care se laudă aceia. N-ați urmat această cunoaștere aparentă, ca aceia care se fălesc că au cuprins toate acestea prin cunoașterea lor pretins deosebită. Și mai rău este că susțin că purtarea aceasta nu este păcat. Peste toți ceilalți nu pun nicio altă greutate. Dar cer credincioșie și dăruire față de Mine și față de Cuvântul Meu – până voi veni.

Celui ce o biruiește pe Izabela și faptele ei și face faptele Mele până ajunge la țintă, îi voi da stăpânire peste neamuri. Chiar dacă acum păreți fără însemnătate și nu puteți face nimic împotriva Izabelei și a celor care o urmează. Împreună cu Mine veți domni peste popoare și le veți paște ca un păstor, cu grijă și dragoste. Pe cei îndărătnici îi veți sfărâma ca pe niște vase de lut. Aceasta am primit-o de la Tatăl Meu. Și această putere și autoritate o vor primi de la Mine și biruitorii.

Le voi da Luceafărul de dimineată. Vor străluci și vor domni cu Mine, Împăratul-Mesia, Luceafărul strălucitor de dimineată. Pentru totdeauna. În curând se va crăpa de ziuă.

Cine are urechi să asculte ce le spun bisericilor prin Duhul. Faceți voia Mea! Eu vorbesc prin Duhul Meu și prin Cuvântul Meu fiecărei biserici de pe tot pământul!

Capitolul 3

Îngerului bisericii din **Sardes** – și prin aceasta tuturor celor care fac parte din această biserică – scrie-i: Iată ce spune Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu. Despre ele vorbește și Isaia 11. Care ține în același timp în mâna Lui cele șapte stele, pe cei șapte îngeri ai bisericilor, și prin aceasta toate bisericile.

Îți cunosc faptele și tot ce faci. Știi ce se petrece cu adevărat cu tine. Ai faima unei biserici vii și lucrătoare. Dar în realitate ești **fără viață**, da, mort duhovnicește. Îți lipsește legătura vie, conștientă, cu Mine. Îți confunzi liniștea, pacea și bunăstarea cu liniștea mormântului și a morții duhovnicești. De aceea trezește-te! Îngrijește-te și poartă de grijă de cei care sunt deja pe cale să moară duhovnicește. Întărește-i, ca să nu moară. N-am găsit faptele tale bune înaintea Dumnezeului Meu. Ele nu au trăinicie.

Adu-ți aminte cu câtă bucurie ai primit Cuvântul Meu când l-ai auzit prima dată. Acest Cuvânt, Evanghelia Mea, ține-l și schimbă-ți gândirea. Întoarce-te la Cuvântul Meu. Încă nu este prea târziu. Poți fi trezit din nou la viață.

Dacă nu te trezești, nu-i întărești pe oamenii tăi și nu te întorci la Cuvântul Meu, voi veni la tine. Nu cu binecuvântare, ci ca un hoț. Nu vei ști când vine nenorocirea. Te voi judeca, dacă nu te întorci.

Dar sunt într-adevăr câțiva la tine care nu și-au mânjit hainele. Ei se depărtează de ce nu-Mi place. Nici nu se potrivesc lumii voastre păgâne și închinată idolilor. **Tocmai pe aceștia îi caut.** Ei vor primi la înviere haine albe și curate – de la Mine. Împreună cu Mine se vor plimba și vor umbla prin noul Ierusalim. Pe pământul cel nou. Căci sunt vrednici. Alții din Sardes au ținut distanța și i-au ocolit, pentru că voiau să-Mi placă Mie. Dar tocmai ei vor fi oaspeții Mei de onoare.

Cine din Sardes – și acum vorbesc fiecăruia în parte – biruiește moartea duhovnicească, nu-și mânjește hainele și se întoarce la Cuvântul Meu, va primi de la Mine haine albe. Din cartea vieții – registrul în care sunt scriși toți cei care sunt ai Dumnezeului Meu – nu-l voi șterge. Numele lui îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu și a îngerilor Lui.

Cine are urechi să asculte ce le spun bisericilor prin Duhul și să facă voia Mea! Eu vorbesc prin Duhul Meu și prin Cuvântul Meu fiecărei biserici de pe tot pământul!

Îngerului bisericii din **Filadelfia** – și prin aceasta întregii biserici, tuturor celor care fac parte din ea – trebuie să-i scriu: Iată ce spune Cel sfânt și adevărat, în care te poți încrede pe deplin. El este Fiul lui David, care are cheile împăratului – și prin aceasta puterea de a deschide sau de a închide uși. Nimeni altcineva nu poate face lucrul acesta. Și nimeni n-are autoritatea să oprească sau să împingă înapoi ce fac Eu.

Și faptele tale le cunosc și le cercetez foarte bine. Iată: Ți-am deschis o ușă pe care nimeni n-o poate trânti. Va fi rod duhovnicesc. Ți dau intrare la oameni, ca să-i aduci la Mine. Așa ai, ce-i drept, **puțină putere**, dar care poate face multe. Începuturile mici și lucrurile fără strălucire nu le-ai disprețuit. Căci ai păzit și ai făcut ce spun Eu. Și n-ai tăgăduit Numele Meu în cetatea Filadelfia, ci l-ai mărturisit cu curaj. În ciuda împotrivirii, a batjocurii și a dușmăniei.

Eu sunt Cel care face ca unii dintre iudei să vină la credință. Cum s-a și întâmplat deja. Dar știu și de iudeii aceia care te atacă din pricina aceasta cu vorbire de rău și clevetire. V-au dat afară din sinagogă. Dar ei nu sunt iudei adevărați. Ei tăgăduiesc tot ce ar trebui să facă și să creadă ca iudei adevărați. Fac parte din sinagoga Satanei. Îi voi face să cadă înaintea voastră și a compatrioților lor care Mă urmează. Vor trebui să recunoască că pe tine te iubesc. Și nu pe aceia care Mă leapădă pe Mine, adevăratul Iudeu, pe Mesia.

Ai păzit și ai vestit cuvântul Meu, să Mă aștepți cu răbdare. Trăiești în nădejdea venirii Mele. De aceea și Eu te voi păzi în vremea marii amăgiri. Ea va potopi în curând toată lumea, ca să-i încerce pe toți cei care locuiesc pe pământ.

Pune-ți mereu înaintea ochilor: Vin curând. Da, pe neașteptate! De aceea ține neapărat ce ai. Nu renunța. Rămâi pe drum. Atunci nimeni nu vă va răpi cununa biruinței.

Pe cel ce biruiește, păzește cuvintele Mele și Îmi mărturisește Numele, îl voi face însemnat ca un stâlp în Templul Dumnezeului Meu. Răbdarea lui și mărturisirea numelui Meu vor fi pentru totdeauna cinstea lui. Nu va mai ieși niciodată din acest Templu ceresc al lui Dumnezeu. Acolo va fi acasă. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu. Și numele cetății Dumnezeului Meu. Acesta este noul Ierusalim, care se va coborî din cer pe pământul cel nou. Și Numele Meu cel nou îl voi scrie pe el. Așa va fi pentru totdeauna al Dumnezeului Meu. Și pentru totdeauna cetățean al noului Ierusalim. Și al Meu va fi, al Meu, care l-am cumpărat cu sângele Meu. Al Meu, Ziditorul noii rânduieli a lumii, Cel înviat.

Cine are urechi să asculte ce le spun bisericilor prin Duhul – și faceți voia Mea! Eu vorbesc prin Duhul Meu și prin Cuvântul Meu fiecărei biserici de pe

tot pământul!

Îngerului bisericii din **Laodiceea** – și prin aceasta întregii biserici – trebuie să-i scriu, tuturor celor care fac parte din ea: Iată ce spune Cel ce este Amin. În care totul se împlinește negreșit. Care are ultimul cuvânt. Vorbește Martorul credincios și adevărat. Eu, Isus, care Mi-am plătit mărturisirea și dăruirea cu sângele Meu. Vorbește Cel ce este începutul creației, Ziditorul atât al creației dintâi, cât și al celei noi – prin puterea învierii Lui.

Ca și pe toate celelalte biserici, te cunosc și pe tine. Știu ce faci. Ți-o spun îndată, direct și limpede: Nu ești nici rece, nici în clocot! O, de ai fi rece, ca o înghițitură răcoritoare de apă rece și curată. Sau fierbinte – pentru o baie care face bine sau pentru un ceai fierbinte. Dar ești căldicel. Nici rece, nici cald. Când bei așa ceva nedeslușit, așteptând să fie rece sau fierbinte, îl scuipi. Tot așa Îmi este Mie cu tine. Ești o jumătate de măsură fără caracter. Nehotărât. Ai câte puțin din toate. Dar mult prea puțin. Măcar de ai arde pentru Mine. Sau de ai fi de-a dreptul împotriva Mea, atunci ar fi mai multă nădejde decât acum.

De ce ești atât de căldicel? Pentru că ești îngâmfat și plin de tine. Zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit. N-am nevoie de nimic și de nimeni. Nici de har, nici de frați și surori în credință din afara bisericii tale. Dar ce nu vezi: În realitate ești într-o stare nenorocită, vrednică de milă. Ești ca un cerșetor. Sărac și orb. Gol, fără haină.

De aceea nu-ți pot da decât un sfat: Cumpără de la Mine aur. Aur curat, curățit prin foc. Numai așa vei fi cu adevărat bogat. Și haine albe, ca să nu mai fii gol și să ți se acopere starea jalnică. Poți primi de la Mine și doctorie pentru ochi, ca să vezi în sfârșit ce este adevărat și cum stai înaintea Mea.

Pe toți pe care îi iubesc, și pe voi, îi mustru. Le pun păcatul înaintea ochilor, ca să se întoarcă. Îi cresc. Lucrul acesta poate dura, dar este foarte vindecător. Străduiește-te și fii plin de râvnă să ceri de la Mine tot ce-ți lipsește. Să-ți pară rău! Întoarce-te! Recunoaște-ți starea jalnică, ca să poți începe din nou.

Nu sunt deloc binevenit la voi. Dar stau la ușa voastră. Bat, ca să intru. Strig. Dacă cineva dintre voi Mă aude și Îmi deschide ușa inimii lui, voi intra în viața lui. Atunci vom mânca împreună și vom avea o părtășie vie și practică. Aștept ca cineva să deschidă ușa. Nu silesc pe nimeni.

Cine biruiește și vine la Mine, cine cere cu adevărat ce îi lipsește atât de mult, va ședea cu Mine pe scaunul Meu de domnie și va domni împreună cu Mine. Tot așa cum Eu, ca Martor credincios, am biruit și am fost credincios până la moarte. De aceea Tatăl Meu M-a așezat pe tronul Lui, ca să domnesc cu El.

Cine are urechi să asculte ce le spun bisericilor prin Duhul – și faceți voia Mea! Eu vorbesc prin Duhul Meu și prin Cuvântul Meu fiecărei biserici de pe tot pământul!

Capitolul 4

După ce L-am văzut pe Hristos plin de măreție în mijlocul celor șapte sfeșnice și am scris cele șapte scrisori către biserici, mi-am ridicat privirea și am văzut în cer o ușă deschisă. Apoi am auzit un glas care îmi vorbea, – tare ca o trâmbiță. Îl mai auzisem înainte. Mi-a poruncit să mă sui și să intru pe ușă în cer. Acolo trebuia să văd ce avea să se mai întâmple și să se vadă după ceea ce văzusem deja.

Cu totul, așa mi-am adus aminte mai târziu, aveau să se mai **deschidă** după aceea încă de patru ori lucruri în cer. Mi s-au deschis cu totul **cinci viziuni**, cu imagini diferite, dar toate se încheiau cu întoarcerea lui Mesia. Mi-a fost limpede că ele nu urmau întotdeauna una după alta, ci descriau ceva ce se petrecea și în paralel, una lângă alta și în același timp, pentru că toate se încheiau în aceeași țintă mare.

Apoi Duhul a venit peste mine și m-a purtat prin ușă în cer. L-am văzut pe Dumnezeu. Într-o sală a tronului. Dar mult mai mare. Nicăieri, în nicio parte, nu se sfârșea. Căci am văzut acolo, în mijloc, un tron uriaș. Un loc – ca ochiul furtunii. Ca epicentrul tuturor lucrurilor.

Pe acest **tron** măreț ședea Cineva. Nu puteam deosebi decât conturul. Tronul nu era gol. Și lucrul acesta m-a liniștit foarte mult. Se vede că această scenă trebuia s-o văd cea dintâi. Și anume: că Dumnezeu este mai mare și stă mai presus de toate. Și că El are ultimul cuvânt. Și că El domnește și păstrează controlul, chiar dacă nu pare așa.

Și Cel ce ședea acolo arăta ca o piatră scumpă de iaspis sau de sardiu, care strălucesc minunat într-o culoare roșiatică slăvită. Copleșitor.

Deasupra tronului strălucea de la o margine la alta o lumină de raze, ca un curcubeu. Dar scânteind ca o piatră prețioasă verde, de smarald. Pur și simplu impresionant.

Am văzut în jurul tronului, în cerc, alte tronuri. Erau mai mici. Am numărat 24. Pe ele ședeau niște făpturi pe care le puteam deosebi. Erau bătrâni. Bărbați înaintați în vârstă. Erau îmbrăcați în haine albe. Pe cap purtau cununi de aur, ca niște cununi ale biruinței. Așa cum îngerii reprezentau bisericile, tot așa vedeam în bătrâni pe sfinții din toate vremurile. Ca pe cei 12 patriarhi ai lui Israel și pe cei 12 apostoli împreună. Erau cu totul în alb și primiseră, ca biruitori, cununile biruinței. Ca niște împărați și preoți.

Din tronul din mijloc țâșneau fulgere. Se auzeau glasuri. Și tunete puternice. Ca atunci când Dumnezeu i S-a descoperit lui Moise la Sinai. Mi-am dat seama că de pe acest tron era ținut și păstrat tot universul, împreună cu pământul.

Înaintea tronului ardeau șapte făclii de foc. Acestea sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Ele, adică Duhul lui Dumnezeu, luminează calea spre mântuire și fac să strălucească neprihănirea lui Dumnezeu.

Locul dinaintea tronului mi s-a părut ca o mare întinsă. Dar nu din valuri furtunoase și răscolite, ci din sticlă tare. Strălucitoare ca un cristal. Ea este mai tare decât toate puterile și forțele naturii. Și marea de popoare a neamurilor neliniștite și fără Dumnezeu încremenește înaintea acestui tron ca înghețată. Ca niște plăci de safir la picioarele lui Dumnezeu. Asemenea cu ce spune Exodul 24, când Moise și bătrânii s-au suit pe Sinai, la Dumnezeu.

La tron, da, în mijlocul tronului și în jurul lui, am văzut patru făpturi vii. Se mișcau ca niște îngeri. Și totuși cu totul altfel. Pur și simplu fără seamăn. Atât de aproape de Cel de pe tron. Aveau ochi peste tot. În față și în spate. Ceva asemănător văzuseră deja, cu mult timp în urmă, prorocii Isaia și Ezechiel. Mi s-au părut ca puterile care țin universul laolaltă.

Am văzut aceste făpturi într-o ordine. Nu în sensul unei ierarhii. Ele îl reprezentau pe Cel veșnic ca Ziditor. Și legătura Lui vie cu **creația Lui**. Cum vede și vrea să vadă tot și pe toți din ea. În toate cele patru zări. Ca Ziditorul ei plin de grijă și Susținătorul ei puternic, El are totul sub privire:

Prima făptură arăta ca un leu. Această fiară sălbatică și împărătească.

A doua făptură arăta ca un vițel tânăr. Un animal puternic.

A treia făptură avea fața ca a unui om. Am văzut-o altfel decât pe celelalte făpturi. Mi-a arătat omul în rolul lui ales, de purtător al chipului lui Dumnezeu.

A patra făptură semăna cu un vultur care zboară. Lute, înălțat și tainic.

Toate cele patru făpturi, care erau pline de ochi pe dinăuntru și pe dinafară, aveau șase aripi.

Aceste făpturi, care văd totul și vorbesc fără oprire, repetă neobosite iarăși și iarăși aceste puține cuvinte, singurele vrednice: Sfânt, sfânt, sfânt este Dumnezeu, Iahve, Domnul Dumnezeu! Cel Atotputernic, Pantocratorul, El-Shaddai! Cel ce este veșnic! Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine!

Cât de **nespus** de înălțat și nespus de altfel, da, cât de mult mai presus este El decât noi, oamenii, și decât celelalte făpturi!

Când cele patru făpturi vii îi strigă, închinându-se, Celui Preaînalt, care trăiește în vecii vecilor, cinste și mulțumire, măreție și slavă, cei 24 de bătrâni

cad în genunchi înaintea tronurilor lor. Înaintea Celui ce șade pe tron. Dumnezeu.

I se închină Lui, care trăiește în vecii vecilor. Da, își aruncă cununile biruinței înaintea tronului și zic toți împreună: Nu noi, ci numai Tu ești vrednic. Numai Tu să primești slava și lauda, cinstea și puterea.

Căci Tu ai făcut totul – tot universul. A fost numai **voia** Ta. Pentru Tine l-ai făcut. Datorită Ție există toate acestea. Fără voia Ta n-ar exista nimic. Numai Tu ai fi acolo.

Ce demnitate, că noi suntem rodul voii Lui! Cuprinși în creația Lui. Tot pământul este plin de slava Lui.

Capitolul 5

Apoi am văzut în mâna dreaptă, dumnezeiască, a Celui ce ședea pe tron o **carte**, un sul. Era scrisă pe amândouă părțile. Atât de lungă încât o parte nu ajungea. Dar era pecetluită cu nu mai puțin de șapte peceți de ceară. De Dumnezeu Însuși.

M-am uitat la acest sul. Și deodată mi-a fost limpede că era vorba de ceva nespus de important. De el atârna, se vedea bine, soarta lumii. Era ca un hrisov al atotputerniciei, al atotștiinței și al cârmuirii istoriei de către Dumnezeu.

Atunci a venit înaintea tronului un înger puternic și mare. A strigat cu glas tare, ca de tunet, pe care l-au auzit toate făpturile din univers: „Cine este vrednic și îndreptățit să deschidă sulul cu cele șapte peceți? Ca să împlinească ce este scris în el!”

Dar n-a ieșit nimeni care să se încumete. Nimeni în cer, nimeni pe pământ sau sub pământ, în Locuința morților. Era o tăcere de moarte. Apăsătoare. Nimeni nu putea să deschidă pecețile sau să se uite în carte.

Am fost cuprins de deznădejde. Am început să **plâng** cu amar. Căci aceasta ar fi însemnat că totul ar rămâne cum este. Nicio nădejde de libertate sau de izbăvire de moarte, durere și boală. Războaiele ar merge mai departe. Foamea și suferința ar rămâne. Un pământ nou n-ar exista. Lupta jalnică pentru supraviețuire a celor mai mulți oameni n-ar avea sfârșit. Oare nu va avea lumea un biruitor?

Dar unul dintre cei 24 de bătrâni a venit la mine și și-a pus mâna peste mine. El știa ce eu nu puteam ști în clipa aceea. Mi-a zis: Nu plânge! Există o ieșire. Iată, Unul a biruit. **Leul** împărătesc din seminția lui Iuda. Mesia cel făgăduit. Un urmaș al lui Iuda și al lui David. El, Mesia, este vrednic să deschidă cartea și să rupă cele șapte peceți.

Mi-am ridicat privirea, uşurat, ca să-l văd pe leul puternic, pe biruitor. Dar ce am văzut? Am văzut un Miel – ca înjunghiat. Un miel de jertfă. Cu o rană de moarte la gât. Deci Leul era un Miel. Leul nu biruise prin putere şi violenţă, ci prin moartea Lui – ca un **Miel!** Cu totul altfel decât în lumea stăpânitorilor şi a cezarilor. Dumnezeu biruieşte prin Mielul cel mic, care poate fi rănit. Fără violenţă. Altfel decât un leu. Moartea Lui este cea mai importantă întâmplare din toate vremurile: biruinţa hotărâtoare asupra istoriei de suferinţă a acestei lumi. Ea cheazăşuieşte toate făgăduinţele. Şi biruinţa lui Dumnezeu asupra tuturor puterilor vrăjmaşe.

Mielul – cu inimă de leu – stătea acum în mijlocul tronului. Acolo unde îşi este locul. În mijlocul celor patru făpturi vii. Şi înăuntrul cercului celor 24 de bătrâni. Stătea în centru! Toţi priveau la acest Miel mic, cu rana Lui de moarte. Da, Dumnezeu S-a făcut una cu Mielul şi a arătat prin aceasta cum este El Însuşi şi cum cârmuieşte istoria. Fără violenţă, putere şi constrângere, prin dăruirea de Sine până la jertfă, El ajunge la ţinta slăvită a istoriei, pe care aveam s-o mai văd.

Spre deosebire de toţi mieii pe care îi văzusem până atunci, avea nu două, ci şapte coarne. Adică deplinătatea puterii dumnezeieşti. Deşi era un Miel mic, Lui I se dăduse toată puterea şi autoritatea. Pe deasupra, şapte ochi. Aceştia sunt iarăşi cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul, care văd totul. Şi care în acelaşi timp îi luminează pe oameni spre mântuire.

Acest Miel a mers acum la tron. A luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron. Acesta I-a întins-o Mielului. A fost o clipă pentru veşnicie. Plină de măreţie şi totuşi ciudată. Doar era numai un Miel. Dar în mâna Lui, a lui Mesia cel mort şi înviat, stătea acum soarta lumii. Şi nu poate sta în mâini mai bune.

Şi când a luat cartea, s-a întâmplat următorul lucru: Cei 24 de bătrâni s-au aruncat jos, ca şi mai înainte. Chiar şi cele patru făpturi vii s-au plecat adânc. Toţi I s-au închinat Mielului. Cei 24 de bătrâni, împăraţii şi preoţii, aveau potire cu tămâie, ca într-un templu ceresc. Tămâia din potire erau toate rugăciunile sfinţilor. Închinarea lor, cererile lor şi plângerile lor. Țineau şi harfe, cu care au început o cântare nouă. Trebuia într-adevăr să fie o cântare nouă! Căci prin Miel acum totul, dar într-adevăr totul, devenise altfel. Îi cântau Mielului, închinându-se şi mulțumind:

Numai Tu ești vrednic să deschizi cartea, să-i rupi pecetea, s-o citești și să împlinești ce este scris în ea.

Căci Tu, Mielul lui Dumnezeu, ai fost jertfit. Cu sângele Tău ne-ai cumpărat pentru Dumnezeu. Din orice seminție, orice limbă, orice neam și

orice popor.

I-ai făcut pe toți, pe cei mulți de pe **tot pământul, împărați și preoți** pentru Dumnezeuul nostru.

Ei vor împărați pe pământ! Și vor face ce era în inima lui Dumnezeu. De la început. Și Îi vor sluji înaintea feței Lui.

Când s-a sfârșit cântarea lor, am văzut îngeri, care erau și ei adunați în jurul tronului, cu făpturile vii și cu bătrânii. Era o mulțime atât de mare de îngeri, ca stelele cerului. Ca o mare de îngeri, care s-au unit acum în această laudă a Mielului. Era o laudă cerească de neînchipuit. Atât de puternică, încât aproape că nu puteam crede ce vedeam și auzeam:

Vrednic este Mielul care a fost jertfit!

El să primească toată puterea, bogăția și înțelepciunea.

Toată tăria, cinstea, slava și lauda.

Când au spus îngerii aceasta, tot universul s-a unit în laudă. Am auzit orice făptură din cer, de pe pământ și de sub pământ, de pe mare și din mare, zicând:

Celui ce șade pe tron, adică lui Dumnezeu Tatăl, și Mielului, veșnicul Fiu al Tatălui, numai Lor li se cuvin lauda și cinstea și slava și puterea. Și anume în vecii vecilor.

Apoi cele patru făpturi vii au zis: Amin. Iar cei 24 de bătrâni s-au aruncat iarăși cu fața la pământ și s-au închinat.

Capitolul 6

Acum Mielul a început să deschidă pecetea una după alta. Dar deschiderea era de fiecare dată însoțită de glasul puternic, ca de tunet. Al uneia dintre cele patru făpturi vii de lângă tron, care striga: Vino încoace și uită-te bine!

Așa am făcut. La deschiderea **primei peceti** am văzut un cal alb. Pe el ședea unul care avea un arc. Și acestui călăreț i s-a pus o cunună a biruinței. Și el, ființa aceasta îngerească, a pornit în galop ca să biruiască oriunde ajungea. Ca un cuceritor al lumii. Nu era un înger bun.

Mi-a fost limpede că nu există siguranță. Nicăieri. Împărății sunt biruite și călcate în picioare. Se ridică împărății noi. Și Imperiul Roman și Pacea Romană vor cădea într-o zi. Pentru că așa vrea Dumnezeu.

Când Mielul a deschis **a doua pecete**, a doua făptură vie a zis la fel ca prima: Vino încoace și uită-te bine!

Acum am văzut iarăși un cal. Unul roșu ca focul. Pe el ședea unul care a primit puterea să ia pacea dintre oameni și dintre popoare. Apoi aveau să se omoare unii pe alții. În războaie și războaie civile fără număr. Călărețul a primit o sabie mare, cu care a nimicit pacea. Nici acesta nu era un înger bun.

Dumnezeu și Mielul nu mai țineau în frâu aceste puteri rele și nimicitoare ale răului. Este judecata Lui, când El lasă loc puterilor răului. Nu trebuie să le poruncească, ele fac de la sine răul care se întinde aici, în Apocalipsa.

Când Mielul a deschis **a treia pecete**, a zis și a treia făptură vie: Vino încoace și uită-te bine!

Atunci am văzut un cal negru. Pe el ședea unul cu o cumpănă, cu care se cântăresc grâul și orzul.

Din mijlocul celor patru făpturi vii a venit un glas cu solia: O rație de grâu pe o zi pentru plata pe o zi a unui zilier care muncește 12 ceasuri. Și trei rații de orz pe o zi pentru plata pe o zi. Untdelemnul și vinul să nu fie vătămate. Acestea sunt prețuri nemaipomenit de mari pentru hrana de bază. Dar untdelemnul și vinul, mai puțin necesare, se pot cumpăra ieftin. Societăți nedrepte, în care cei mai mulți se luptă zilnic să supraviețuiască, când războiul și seceta nimicesc recoltele – și vine foamea. Și totuși unii trăiesc în lux. Da, aceasta este o lume care n-a fost niciodată voită așa. Ea strigă după răscumpărare. Oamenii trebuie să se întoarcă la Ziditorul și Purtătorul lor de grijă.

La deschiderea **celeii de-a patra peceti**, a patra făptură vie a zis: Vino încoace și uită-te bine!

Acum am văzut iarăși un cal, unul gălbui ca cenușa. Numele călărețului de pe el era „Moartea”. Hadesul, Locuința morților, îl însoțea. Îi lua prinși pe toți morții, pe cei omorâți, care trăiau mai departe dincolo, în lumea nevăzută, până în ziua mării judecări. Acest inger al morții și pierzător a primit puterea să omoare un sfert din locuitorii pământului. Cu sabia războiului, cu foamete și ciumă și prin fiarele sălbatice ale pământului.

Toți acești călăreți mi-au arătat cum Dumnezeu îi cheamă pe oameni la întoarcere prin judecată. El Își arată harul chiar și în judecată și face totul ca oamenii să-L asculte. Prin bunătatea Lui, dar și prin nenorociri.

Când Mielul a deschis pecetea a cincea, am văzut ceva cu totul altfel. În templul ceresc am recunoscut altarul arderilor-de-tot. La piciorul altarului am văzut stând oameni care fuseseră omorâți cu sila, pentru că ascultaseră de Cuvântul lui Dumnezeu și Îl mărturisiseră pe Isus. Ca Mielul, și ei și-au jertfit viața și au dat-o la moarte. Acum sunt în cer, la Miel și la Dumnezeu.

Acești **martiri** strigau împreună cu glas tare, plângându-se, înaintea tronului: „Până când, Stăpânitorule fără margini, Sfinte și Adevăratule, până când îi vei trage la răspundere pe ucigașii noștri pentru sângele nostru nevinovat și îi vei judeca pe cei de pe pământ care ne-au omorât? Ca să se sfârșească această nedreptate.”

Atunci li s-au dat tuturor acestora mai întâi haine albe. Căci erau vrednici, ca biruitori. Da, prin moarte au biruit – ca Mielul. Cel de pe tron le-a spus El Însuși să se odihnească puțină vreme de drumul greu al vieții lor ca martori ai lui Isus. Până când tovarășii lor de suferință de pe pământ vor fi omorâți și ei, și astfel numărul martirilor va fi deplin. Ziua socotelii vine. Trebuie să vină negreșit din pricina acestor martiri atât de mulți. Răul nu va mai exista multă vreme.

Apoi a venit **a șasea pecete**. Și acesta a fost sfârșitul istoriei lumii. Judecata lumii. Ziua socotelii. Un cutremur de pământ foarte mare a zguduit pământul. Soarele nu mai lumina și s-a făcut negru. Luna s-a făcut roșie ca sângele. Stelele cerului au căzut pe pământ ca smochinele necoapte care cad când pomul este scuturat tare. Cerul s-a strâns ca o carte făcută sul. Toți munții și toate ostroavele au fost mutate din locurile lor în acest haos.

Nimic nu va mai fi cum a fost. Rânduiala universului și rânduiala societății se destramă. Toate acestea nu mai sunt acum de trebuință. Toate aceste întâmplări sunt chiar întruchiparea sfârșitului și a arătării lui Dumnezeu.

Ce au făcut oamenii în fața acestei prăbușiri cosmice a lumii? Toți împărații, cei mari și cei bogați, căpeteniile și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi au încercat să-și găsească adăpost în peșterile și stâncile munților. Acum orice deosebire socială nu mai conta deloc. Toți erau loviți la fel.

În deznădejdea lor rugau munții și stâncile să cadă peste ei. Ca să-i ascundă și să-i ocrotească de Cel ce șade pe tron. De Dumnezeu cel veșnic, viu, singur și sfânt, Judecătorul întregului pământ. Și de mânia Mielului. Despre un Miel mândros nu auzisem și nu văzusem nimic până atunci. Dar lui Mesia, care fusese odinioară chinuit și omorât în Ierusalim, I-au fost date, de fapt, stăpânirea lumii și judecata. Nu-L văzusem pe Isus aproape niciodată mândros. O dată, în Templu, a fost cu adevărat mândros, pentru că era necinstită casa Tatălui Său.

El îi va mântui pe ucenicii Lui și le va răspunde prigonitorilor lor cu dreptate. Căci a venit acum ziua cea mare a judecății Lui mândroase asupra oricărei nedreptăți. Nimeni nu poate scăpa de ea. Nimeni. Și oamenii își dau seama că acesta este sfârșitul și că au stat de partea greșită. Căci Dumnezeu și Mielul le fuseseră indiferenți.

Și cine poate sta în picioare înaintea **mâniei Mielului**?

Aceasta aveam s-o văd în cele ce urmează. Au fost într-adevăr unii care stau în picioare.

Capitolul 7

După aceea am văzut patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului. Țineau vântul în loc. Ca să nu sufle niciun vânt peste pământ, peste copaci și peste mare. Apoi am văzut un alt înger, al cincilea, care venea de la răsăritul soarelui, dinspre răsărit. Trimis de Dumnezeu. Și aducea cu el o pecete. Pecetea de proprietate a Dumnezeului celui viu.

Acest înger a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri: Nu vătămați pământul, nici copacii, nici marea, când lăsați furtuna să se dezlănțuie. Și anume nu până nu-i vom fi însemnat pe toți robii lui Dumnezeu de pe pământ cu această pecete, în chip văzut, pe frunte. Prin aceasta vor fi ocrotiți în necaz și vor ajunge la țintă, în viața veșnică, la tronul lui Dumnezeu.

Acești îngeri ai puterilor naturii vor întotdeauna și în orice vreme să le facă rău oamenilor. Dar Dumnezeu îi ocrotește pe oameni. În judecată Își retrace ocrotirea și îi păzește numai pe cei care Îi slujesc.

Apoi am auzit câți trebuiau să pecetluiască: 144.000. Din toate semințiile fiilor lui Israel, adică ai lui Iacov. Ordinea lor, așa cum am auzit-o acum, n-o mai auzisem și n-o mai citisem niciodată.

Din Iuda 12.000. Din Ruben 12.000. Din Gad 12.000. Din Așer 12.000. Din Neftali 12.000. Din Manase 12.000. Din Simeon 12.000. Din Levi 12.000. Din Isahar 12.000. Din Zabulon 12.000. Din Iosif 12.000. Din Beniamin 12.000.

Aceștia erau toți cei din Israel care Îl urmau pe Isus, pe Mesia, și de aceea erau atât de disprețuiți și prizoniți de cei din poporul lor, de iudei. De sinagoga Satanei, cum am mai scris. Ei, căroră Evanghelia le fusese vestită mai întâi, au alcătuit miezul și începutul Bisericii. Ei au fost pârga. Cunoscuți de Dumnezeu și proprietatea Lui. Cu totul altfel decât toți ceilalți iudei, care Îl lepădau pe Mesia. Într-adevăr, cei aleși cu adevărat trăiesc încă în inima și în planul lui Dumnezeu, înfățișați în numărul simbolic deplin al celor 12 seminții. Chiar dacă acum nu pot fi găsiți. Da, tot Israelul va fi mântuit, când va fi strâns marele seceriș al popoarelor – pe care aveam să-l văd îndată. Cei din poporul meu, căroră le doresc atât de mult să-L recunoască pe Isus ca Mesia al lor.

După aceea am văzut o mulțime uriașă de popoare, pe care nimeni n-o putea număra. Ca o mare de oameni înaintea tronului Celui Preaînalt. Veneau din toate popoarele, semințiile, neamurile și limbile. Acesta era marele seceriș internațional al popoarelor, da, rodul muncii sufletului Lui, cum vestise Isaia dinainte despre suferințele lui Isus. Toți stăteau înaintea tronului și înaintea Mielului. Erau îmbrăcați în haine albe. În mâini țineau și fluturau ramuri și frunze de palmier și sărbătoreau biruința Mielului și noul

exod definitiv. M-a trecut un fior când i-am auzit strigând într-un singur cor uriaș de bucurie cuvintele: Mântuirea o datorăm numai Celui ce șade pe tron. Dumnezeuului nostru și Mielului.

Când s-a întâmplat aceasta, am văzut toți îngerii fără număr stând în jurul tronului. Ca într-o arenă, dar mai mare decât pot zidi oamenii. Pentru ei, mulțimea internațională de oameni răscumpărați era minunea minunilor. Din ea făceau parte și cei 24 de bătrâni și cele patru făpturi vii. Toți au căzut cu fața la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu. Au zis Amin la ce strigaseră oamenii. Apoi s-au închinat, zicând: A Dumnezeuului nostru este toată lauda, toată slava și înțelepciunea, și mulțumirea, și cinstea, și puterea, și tăria! Numai a Lui, pentru totdeauna! Acum și pururea.

Apoi, ca și mai înainte, unul dintre cei 24 de bătrâni mi-a vorbit. M-a întrebat și voia să știe dacă îmi pot închipui cine sunt acești oameni îmbrăcați în haine albe, care stăteau înaintea tronului, și de unde veneau. Nu știam. Chiar n-aveam habar și i-am spus-o. Eram nerăbdător să aud ce va spune.

El a zis: Aceștia sunt cei care vin din **necazul cel mare**. Toți aceștia și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Au crezut în iertarea prin sângele lui Hristos. Aceasta, și numai aceasta, este pricina pentru care sunt acum aici, înaintea tronului lui Dumnezeu, înaintea feței Lui, și Îi slujesc. Zi și noapte și pentru totdeauna. Ca împărați și preoți. În Templul Lui ceresc. Și Dumnezeu, care șade pe tron, Își va întinde locuința deasupra lor și în jurul lor și va fi cu ei. Va veni la ei și Își va așeza cortul la ei. Nu vor mai suferi niciodată de foame sau de sete. Lupta pentru supraviețuire și grija zilei de mâine nu mai există. Nici nu-i va mai bate vreodată arșița soarelui care usucă. Căci Mielul Însuși, care este în mijlocul tronului, îi va păzi și îi va paște ca un **Păstor** plin de grijă și de dragoste. Îi va duce la **izvoarele de ape** vii și țâșnitoare ale vieții veșnice.

Dumnezeu va **șterge** orice **lacrimă** din ochii lor. Nu vor mai plânge niciodată, pentru că nu va mai fi niciun motiv. Nu va mai fi nicio durere, nicio jale, niciun război. Dumnezeu și Mielul fac toate lucrurile noi.

Când mi-a spus bătrânul aceasta, abia puteam s-o cuprind. Va fi oare secerișul Mielului într-adevăr atât de nespus de mare? Doar trăisem la Rusalii și în Ierusalim cum au venit mii de oameni la credință. Și după aceea au fost tot mulți. Și acum aici, în Asia Mică, erau mulți. Dar atât de mulți? Mi-au lipsit cuvintele. Minunat! Atunci Evanghelia va fi ajuns până la marginile pământului. Poporul lui Dumnezeu este întotdeauna **mai mare** decât credem.

Dar toți veneau din necazul în care eram și eu și trecuseră prin lucruri grele pentru credință. Dar rămăseseră credincioși. Acum intraseră în sala

tronului ceresc. De pretutindeni. Ajunși la țintă. Chiar la Dumnezeu lor și la Mielul, care îi cumpărase pentru Dumnezeu.

Acum știam cine poate sta în picioare înaintea mâniei Mielului și înaintea Celui de pe tron. Și cine nu.

Capitolul 8

Acum Mielul a deschis pecetea a șaptea. Cu aceasta, cartea era deschisă de tot. De atâta încordare, cerul tăcea. O jumătate de ceas de tăcere și de oprire. Așa cum totul tace când prezența lui Dumnezeu se arată în judecată și judecata stă să vină.

Acum se deschisese ceva a doua oară, de data aceasta pecetea a șaptea. Cu aceasta începea **al doilea șir de viziuni**, care avea să se încheie și el cu revenirea lui Hristos.

Apoi lucrurile au mers mai departe și am văzut **șapte îngeri** stând înaintea tronului. Fiecăruia i s-a dat câte o **trâmbiță**.

Dar mai era un alt înger. Cu o cădelniță de aur. Stătea chiar lângă altarul tămâierii, înaintea tronului lui Dumnezeu. I s-a dat multă tămâie. Tămâia aceasta a pus-o pe altar. La rugăciunile multe, da, fără număr ale sfinților, ca să se suie înaintea lui Dumnezeu în fumul mirosului plăcut. Ce mângâiere pentru biserica prigonită, că rugăciunile ajung la Cel care le poate asculta!

Dar apoi îngerul a luat din jarul de pe altar în cădelnița lui – și l-a aruncat pe pământ. Acesta a fost un răspuns la toate rugăciunile care se suiau de pe pământ la cer. Atunci au fost tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ. Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile poporului Său și ale martirilor abia în ziua de apoi.

După aceea, cei șapte îngeri cu trâmbițele lor erau gata să sune din trâmbiță și să vestească alte judecăți, de care oamenii de aici, din Asia Mică, se tem în mod deosebit.

Primul înger a sunat din trâmbiță. Atunci au fost aruncate pe pământ grindină și fulgere mari, orbitoare, care se zvârcoleau. Și a ars o treime din copaci și toată iarba verde.

Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Atunci ceva care arăta ca un munte mare, aprins, a fost aruncat în mare. O treime din mare s-a făcut sânge. O treime din viețuitoarele mării a murit. Și o treime din corăbiile de pe mare a fost nimicită.

Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Atunci a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie. A căzut peste o treime din râuri și din izvoarele apelor. Numele stelei este Pelin. Din pricina ei, o treime din ape s-a făcut pelin. Mulți oameni care au băut din apă au murit. Căci apa se făcuse amară.

Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Atunci a fost lovită a treia parte din soare, din lună și din stele. S-au întunecat, așa încât o treime din zi n-a avut lumină, și tot așa noaptea.

Multe lucruri mi-au adus aminte de cele 10 urgii din Egipt, pe care le-a adus El peste un Faraon încăpățânat și peste egipteni.

Apoi am văzut un vultur zburând sus pe cer, care striga atât de tare, ca și cum ar fi suferit și el: Vai, vai, vai! Cei care locuiesc pe pământ vor mai trăi încă trei judecăți ale trâmbițelor! Ele aveau să fie și mai rele decât primele patru.

Capitolul 9

Apoi **al cincilea înger** a sunat din trâmbiță. Am văzut cum o stea căzuse din cer. Un înger care a primit cheia fântânii Adâncului, a Abisului. El a descuiat-o, și din fântână a ieșit un fum gros și negru. Ca dintr-un cuptor. Tot văzduhul și soarele s-au întunecat.

Dar în fum erau ascunse lăcuste, care au ieșit acum pe pământ. Li s-a dat putere ca scorpionilor, care își arată puterea cu acul lor otrăvit.

Au primit o însărcinare îngrozitoare. Nu trebuiau, cum fac de obicei lăcustele, să mănânce copacii și câmpurile, ca să le răpească oamenilor hrana. Nu, trebuiau să-i chinuiască și să-i vatăme pe oameni prin acele lor otrăvite. Dar numai pe cei care nu au pe frunte pecetea de proprietate a lui Dumnezeu. Au primit cinci luni ca să-i tortureze pe oameni de-a binelea. O vreme hotărnicită de Dumnezeu, care se potrivește cu ciclul de viață al lăcustei. Nu-i omorau pe oameni, ci găseau plăcere să-i chinuiască. Chinuri atât de cumplite, sufletești și trupești, încât oamenii încearcă să-și ia viața și își văd singura scăpare în moarte. Dar aceasta nu le este îngăduită. Moartea va fugi de-a dreptul de ei. Dar cei care sunt ai lui Dumnezeu vor fi cruțați.

Lăcustele arătau ca o oștire pregătită de război. Pe capete aveau cununi de aur, ca ale biruinței. Fețele lor erau ca niște fețe de oameni. Părul lor era lung ca părul femeilor. Aveau dinți ca de lei, ca să sfășie prada. Erau îmbrăcate în platoșe de fier. Vuietul aripilor lor care băteau suna ca multe care de război trase de cai, care merg la luptă. Cozile lor erau înzestrate, ca ale scorpionilor, cu un ac otrăvit la capăt. Cu ele au primit puterea să-i chinuiască pe oameni timp de cinci luni.

O oștire de duhuri rele, care îi chinuiește cu răutate pe oamenii care leapădă neîncetat îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.

Căpetenia și împăratul lor este un arhanghel căzut din Adânc. Numele lui în evreiește este Abaddon. În grecește are numele Apolion – Nimicitorul. Dacă deja oamenii sunt stricați și răi, cu cât mai mult sunt îngerii Adâncului,

ființele duhovnicești întunecate pe care cel rău le-a aruncat afară din Adânc! De câte ori fusese deja Nimicitorul pe drum mai înainte. Și atunci când i-a omorât pe întâii născuți în Egipt.

Acum **primul vai** a trecut. Vor mai veni încă doi vai.

După aceea **al șaselea înger** a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din unul din cele patru coarne ale altarului care este înaintea lui Dumnezeu. A zis îngerului al șaselea: Dezleagă-i pe cei patru îngeri răi care sunt legați la râul cel mare, Eufratul, ca să-și poată face lucrarea rea. La Eufrat, granița Imperiului Roman, care îl desparte de persii cei înfricoșători.

Și au fost dezlegați cei patru îngeri care fuseseră pregătiți pentru clipa aceasta, ca să omoare a treia parte din omenire. Erau oști uriașe de călăreți, care au pornit să facă judecata. O oștire uriașă, aproape fără număr. Ca parții, vrăjmașii puternici ai Romei, care sunt o amenințare pentru Imperiul Roman și n-au fost biruiți niciodată.

Caii și cei care ședeau pe ei arătau așa: Aveau platoșe de culoarea focului, a iacintului și galbene ca pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei. Din gurile lor ies foc, fum și pucioasă. Puterea cailor stă în gura lor și în cozile lor. Căci cozile lor sunt ca niște șerpi veninoși, cu care fac rău.

Ceialți oameni, care n-au fost omorâți de aceste urgii, totuși nu și-au arătat părerea de rău. Și-au trăit mai departe viața de până atunci. În ciuda acestor judecăți nu s-au întors de la tot răul pe care îl făceau. S-au dat demonilor și duhurilor rele și se închină idolilor – făcuți din aur, argint, fier, pietre și lemn – care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Nu s-au pocăit și nu s-au întors de la uciderile lor și de la vrăjitoriile lor oculte – și de la închinarea la ei înșiși. Nici de la curvia lor fără frâu și de la furturile lor. Nicio întoarcere de la rău și nicio întoarcere spre Dumnezeu.

Toate aceste întâmplări, judecățile lui Dumnezeu, erau doar ca o portavoce, ca să-i cheme pe oameni tare și limpede la întoarcere, ca să priceapă în sfârșit că numai la Dumnezeul cel viu sunt în siguranță.

Capitolul 10

După aceea am văzut un alt înger coborându-se pe pământ. Unul deosebit de puternic – învăluit de un nor ca de o haină. Deasupra capului lui era o strălucire de raze, asemenea unui curcubeu. Fața lui strălucea tare ca soarele. Picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână avea o cârtică deschisă. Era cartea ale cărei șapte peceți le deschisese Mielul: Ea cuprindea tot planul lui Dumnezeu cu lumea aceasta, ca și împlinirea lui în înțelepciunea dumnezeiască.

Și-a pus piciorul drept pe mare, fără să se scufunde în ea. Și piciorul stâng pe pământ. În Numele lui Dumnezeu a pretins astfel pământul și marea ca proprietate a lui Dumnezeu. Apoi a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Și când a strigat așa, cele șapte tunete au grăit cu glasul lor.

Atunci am început să scriu tot ce spuneau cele șapte tunete. Dar un glas din cer m-a muștrat să nu scriu. Trebuia să rămână pecetluit și ținut ascuns. Era numai treaba lui Dumnezeu. Noi, oamenii, nu putem și nu vom ști totul, iar dacă da, abia la țință.

Și îngerul cel puternic, care stătea pe mare și pe pământ, și-a ridicat spre cer mâna cu cartea și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor. Pe Cel ce a făcut cerul și ce trăiește în el. Pe Cel ce a făcut pământul și ce trăiește pe el. Și care a făcut marea și tot ce trăiește în ea. Jurământul acesta spunea foarte limpede: Nu va mai fi niciun alt termen și nicio amânare. Sfârșitul a venit. El cade în zilele în care îngerul al șaptelea va începe să sune din trâmbiță. Atunci taina lui Dumnezeu, planul Lui cu lumea aceasta, se va împlini. Așa cum le-a făcut cunoscut robilor Lui.

Apoi am auzit iarăși glasul din cer. Era Isus, care îmi vorbea. Trebuia să mă duc la îngerul care stătea pe mare și pe pământ și să iau **cartea** din mâna lui. M-am dus la el și i-am cerut cartea. Mi-a dat-o și a zis: Mănânc-o. În gura ta va fi dulce ca mierea. Dar în pântecele tău va fi amară. Atunci am luat-o și am mâncat-o, cum a făcut odinioară Ezechiel. Și a fost într-adevăr dulce ca mierea în gura mea. Dar în pântece am simțit că era amară. Toate suferințele și plângerile care veneau din judecăți erau cuprinse în ea. Dar era totuși și dulce în gura mea și îmi arăta credincioșia lui Dumnezeu față de robii Lui, pe care îi va răsplăti și îi va invita în lumea Lui cea nouă.

Apoi mi-au zis că trebuie să prorocesc iarăși și să vestesc dinainte despre popoare, neamuri și limbi și despre mulți împărați. Cartea pe care o mâncasem cuprindea toate aceste prorocii.

Capitolul 11

Apoi mi s-a dat o trestie de măsurat. Scoală-te și măsoară **Templul** și altarul și pe cei care se închină în el. Dar curtea din afara Templului nu. Ea a fost dată neamurilor. Ele vor călca în picioare Cetatea sfântă, Ierusalimul, 42 de luni.

Privind înapoi, acesta era Templul din Ierusalim, așa cum a existat odinioară până în anul 70 d.Hr. Am recunoscut în el, simbolic, pe cei care își făceau slujba cu credincioșie. Pe iudeii mesianici, adevărata rămășiță a lui Israel în mijlocul celor din poporul lor, care Îl disprețuiau pe Mesia și fuseseră amăgiți de neamuri. Aceasta mi-a adus iarăși aminte de cei 144.000

de pecetluiți din toate semințiile lui Israel și de împotrivirea antihristă a fraților lor necredincioși.

Și în vremea aceasta le voi da celor **doi martori** ai Mei toată puterea. 1.260 de zile, adică 42 de luni, vor proroci. Smeriți și jelind – îmbrăcați în saci. Aceștia doi sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului întregului pământ. Și oricine vrea să le facă rău sau să-i facă să tacă –, iese atunci foc din gura lor, care îi nimicește pe vrăjmași. Da, cine le face rău trebuie să fie omorât. Au chiar puterea să închidă cerul, ca să nu plouă în vremea în care prorocesc, dau pe față păcatele oamenilor și îi acuză. Asemenea lui Ilie, odinioară. Au chiar puterea, ca Moise, să prefacă apele în sânge. Pot lovi pământul cu orice urgie, ori de câte ori vor.

M-am gândit cine ar putea fi acești doi. Trebuie înțeleși simbolic? În cele din urmă am recunoscut în ei, cel mai degrabă, pe reprezentanții Bisericii. Chiar dacă la prima vedere lucrul acesta e greu de înțeles. Dar credințioșii lor, mărturia lor, dăruirea lor de la început par să arate aceasta. Au primit să treacă prin toate necazurile. Ca cei doi martori, și Biserica celor care cred nu putea fi oprită, sub ocrotirea și puterea lui Dumnezeu. Oricât de tare ar fi fost strâmtorată. Judecățile se împlineau din pricina ei, până când la sfârșit totul s-a ascuțit la culme. Biserica nu și-a nimicit literal vrăjmașii. Lupta ei este duhovnicească. Prin solia ei, vrăjmașii au fost aduși la tăcere. Uneori întâmplările se întorceau în chip minunat în favoarea ei.

Când se vor sfârși zilele martorilor, fiara care se ridică din Adânc, despre care voi mai istorisi pe larg, îi va ataca. Într-adevăr: Fiara îi va birui și îi va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, Ierusalimul, care, în privința duhovnicească și morală, este tot atât de nelegiuită ca Sodoma și Egiptul. Este cetatea în care a fost răstignit Domnul nostru Isus. Dar ce se spune despre această cetate este valabil, la urma urmei, pentru toate cetățile, da, pentru tot pământul și pentru toți locuitorii pământului.

Această biruință a răului o vor vedea mulți din toate popoarele, semințiile, limbile și neamurile. 3 ½ zile zac ei pe uliță. Toată lumea, toți cei care slujesc idolilor și Îl resping sau Îl disprețuiesc pe Dumnezeu cel viu și pe Isus, se bucură de aceasta. Își vor trimite unii altora felicitări și daruri. Căci în sfârșit sunt omorâți cei care i-au chinuit 3 ½ ani cu urgiile lor și le-au arătat neîncetat păcatele și nedreptățile lor. Cu scopul de a-i aduce la pocăință și la întoarcere, cum trebuia să ajungă odinioară și Faraon la pocăință.

Dar atunci, după cele 3 ½ zile, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat, da, de-a dreptul absurd pentru oameni. A venit iarăși viața în cei doi martori. Așa cum Dumnezeu a suflat la început viața în Adam, sau suflarea Lui în

oasele moarte la Ezechiel, așa și acum în acești doi martiri credincioși. S-au ridicat din moarte. Lucrul acesta i-a îngrozit pe toți cei mulți care l-au văzut. I-a apucat o frică mare. Căci au auzit toți acest glas tare din cer, care le zicea celor doi: Suiți-vă aici! Și, ca odinioară Ilie și ca Domnul lor Isus, s-au suit într-un nor la cer. Înaintea ochilor vrăjmașilor lor.

Așa, la sfârșit, Biserica celor care cred va fi aproape ștearsă. Dar **martiriul** ei va fi la sfârșit **biruința** ei. Așa cum Mielul a biruit prin moarte. Ea va fi răpită la Dumnezeu. Și va fi primită și înălțată de El. Aceasta este biruința ei și totodată începutul sfârșitului vrăjmașilor ei.

În ceasul acesta de groază, din pricina celor doi proroci și a răpirii lor, a avut loc apoi un mare cutremur de pământ. A zecea parte din cetatea Ierusalimului s-a prăbușit. Șapte mii au murit în acest cutremur. Toți ceilalți s-au temut și apoi I-au dat slavă Dumnezeului cerului. Da, a fost părere de rău și întoarcere, cum urmărea judecata. Tot Israelul va fi mântuit la sfârșitul zilelor.

Cu aceasta, **al doilea vai** a trecut. **Al treilea vai** vine curând.

Apoi l-am așteptat nerăbdător pe **al șaptelea înger** cu trâmbița lui. Și când a sunat din trâmbiță, s-au auzit în cer glasuri puternice. Ele ziceau: Acum toată lumea, tot pământul, a fost dat, ca Împărăție a lui Dumnezeu, Domnului, lui Iahve, și Hristosului Său, Unsului Său. Acum începe domnia Lui, care va rămâne pentru totdeauna.

Cei 24 de bătrâni, care șed pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu, au căzut cu fața la pământ când au auzit aceasta și s-au închinat, zicând: Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ai fost întotdeauna, care ești și care vii. Căci acum ai pus capăt, în sfârșit, vremii celei întunecate și ai început **domnia păcii** cea definitivă.

Neamurile s-au mâniat de mii de ani. Dar acum, după o lungă răbdare, a venit mânia Ta cea de pe urmă. Și, în sfârșit, vremea ca toți morții să fie judecați înaintea tronului Tău. Și tuturor robilor Tăi, din toate mileniile, le vei da **răsplata**. Prorocilor, tuturor sfinților, da, tuturor celor care se tem de Numele Tău. Celor mici și celor mari. Dar tot așa cum le dai răsplata robilor Tăi, îi lași în pierzare pe cei care au stricat pământul și pe oamenii de pe el.

Și încheierea acestei viziuni grozave despre sfârșitul vremurilor a fost că Templul din cer a fost deschis, Locul preasfânt, și se vedea chivotul legământului lui Dumnezeu. Atunci sunt fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare. Tot ce se întâmplase venea din Locul sfânt cel mai dinăuntru, unde Își are Dumnezeu tronul. Totul era voia Lui suverană, care ne este făcută cunoscută aici.

Aceasta a fost a **treia oară** când s-a **deschis** ceva. De data aceasta, Templul. Cu aceasta începea **al treilea șir de viziuni**, care s-a încheiat și el cu venirea Domnului Isus în slavă.

Capitolul 12

Apoi s-a arătat în cer un semn mare. Am văzut o **femeie** tânără, însărcinată în luna a noua, îmbrăcată cu soarele. Sub picioarele ei era luna. Pe cap avea o cunună de 12 stele. Ea strigă de durere în durerile nașterii. Este chiar înainte de naștere.

Dar am mai văzut un semn mare în cer. Un **balaur** uriaș, roșu ca focul. Un șarpe de apă cu mai multe capete, ca o hidră, ca Leviatanul din Psalmul 74, balaurul mării. Avea șapte capete și zece coarne. Pe capete avea șapte cununi împărătești. Coada lui cea mare mătură o treime din stele, jos pe pământ. O ființă nespus de puternică, inteligentă și amenințătoare, da, ucigașă.

Acest balaur-șarpe s-a ridicat înaintea femeii care era gata să nască. Vrea să înghită copilul de îndată ce se naște. Femeia a născut un **fiu**. El era rânduit să domnească peste lume și peste toate popoarele. Dar tocmai aceasta voia s-o împiedice balaurul, pentru că voia să domnească el însuși peste lume și s-o stăpânească. Dar s-a întâmplat ceva ciudat: Balaurul n-a putut să-l apuce pe fiu, căci a fost răpit la Dumnezeu, la tronul Lui. Era limpede că balaurul nu putea opri planul lui Dumnezeu.

Am început să bănuiesc ce voiau să însemne aceste semne. Femeia era Israel, asediat de romani. Mai ales cei credincioși din Israel, care Îl așteptau cu dor pe Mesia.

Și nu era semn mai potrivit decât un balaur cu șapte capete, ca să-l înfățișeze pe marele Potrivnic, pe vrăjmașul lui Dumnezeu. Da, el a fost acela care l-a pus pe Irod la cale să ucidă pruncii din Betleem, ca să-L omoare pe Isus. Și după aceea, iarăși și iarăși, a încercat să-L omoare pe Mesia. Dar când la sfârșit i s-a părut că a reușit, a trebuit să constate: Moartea lui Isus pe cruce n-a fost biruința lui, ci cea mai mare și definitivă înfrângere a lui.

Cunoșteam astfel de imagini și de istorisiri din miturile egiptenilor, ale babilonienilor și ale grecilor. Se vede că Dumnezeu a luat câte ceva din ele ca să le dea o tâlcuire nouă, într-o lumină nouă, și anume cu privire la Acela căruia Îi aparține cu adevărat stăpânirea lumii. Căci El este Răscumpărătorul – Hristos, Domnul. El este adevăratul Dumnezeu al creștinilor prizoniți. Aceasta nu este un mit, ci adevărul. Și prin aceste semne cerești pe care le-am văzut, El face fără însemnătate toate miturile vechi și pe zeii lor.

Da, și aceste semne din cer arătau spre o **așezare a stelelor** care vestește ziua nașterii fiului, a lui Mesia. Ea le-a arătat deja magilor din Răsărit drumul

spre grajdul în care s-a născut fiul. Când soarele este în mijlocul constelației Fecioarei, acolo unde ea poartă copilul în pânțe; luna la picioarele ei; dedesubt constelația scorpionului veninos, stelele constelației Leului ca o cunună deasupra capului ei; și apoi, foarte rar, când Jupiter, împăratul planetelor, și împărătescul Regulus se ating în constelația Leului: Aceasta a fost pe 11 septembrie, cu trei ani înainte de era noastră. Această așezare a stelelor arăta spre venirea lui Mesia într-un grajd din Betleem. În calendarul iudaic, ziua nașterii lui Isus Hristos a căzut în ziua Anului Nou. Și tot atunci era ziua nașterii lui **Noe**. Da, venirea lui Mesia a fost un adevărat nou început. Un Noe nou, care aduce o creație nouă și îi biruiește pentru totdeauna pe Satana și pe îngerii lui, fiii lui Dumnezeu căzuți, și pe urmașii lor, demonii. Balaurul măturase cu coada lui din cer o treime din îngeri. Da, atât de mulți îngeri îl urmaseră în răscoala lui. Dar la sfârșit fiul, copilul de parte bărbătească, Mielul va birui.

Femeia a fugit apoi în pustie. Într-un loc pe care i-l pregătise Dumnezeu. Acolo a fost hrănită timp de 1.260 de zile, adică **3 ½ ani**. Tot atât de mult cât prorociseră cei doi martori. De mai multe ori am întâlnit această perioadă în unități diferite. Ca vremuri, zile și ani. Această durată, despre care vorbește deja Daniel, devine aici chipul și întruchiparea necazului tuturor celor care urmează Mielul. Ea a început când fiul a fost răpit la tronul lui Dumnezeu și proslăvit. O vreme până va veni El iarăși și va începe domnia Lui peste lume. Da, 3 ½ ani a ținut prigonirea cumplită a iudeilor credincioși sub împăratul sirian Antioh Epifanul. 3 ½ ani a ținut mărturia Domnului nostru. Și 3 ½ ani a fost asediat Ierusalimul de romani înainte de dărâmare. Ca Israel, femeia a mers în pustie ca să cunoască purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în călătoria spre El Însuși.

Atunci s-a făcut un război în cer. Arhanghelul Mihail s-a luptat cu îngerii lui împotriva balaurului roșu ca focul și a îngerilor lui. Dar balaurul și îngerii lui n-au putut sta împotriva lui Mihail și a oștirii lui. Pentru balaur, diavolul, și pentru îngerii care îl urmează nu mai este intrare la tronul lui Dumnezeu din cer. Acesta este începutul sfârșitului lor.

Balaurul cel mare este șarpele cel vechi din Eden, care i-a amăgit pe primii oameni. El este numit și diavolul și Satana. El este potrivnicul lui Dumnezeu și amăgitorul, da, dumnezeul întregii lumi. El duce neamurile în rătăcire. A fost aruncat pe pământ. Stăpânitorul lumii acesteia a fost aruncat afară, cum L-am auzit odinioară pe Isus spunând.

Acum, când fiul, adică Isus, Mesia, S-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, la dreapta lui Dumnezeu, pârașul fraților nu mai are niciun drept în cer. Isus a adus răscumpărarea veșnică prin sângele Lui.

Această întâmplare uriașă din cer a fost sărbătorită cu un glas tare. Am auzit aceste cuvinte care deschid o eră nouă: **Acum mântuirea s-a împlinit.** Puterea și domnia Dumnezeului nostru au venit. Și puterea și autoritatea Hristosului Său, a Unsului lui Dumnezeu.

Căci pârașul fraților noștri a fost alungat din cer. Aruncat jos pe pământ. El, care n-avea altceva mai bun de făcut decât să-i pârască fără oprire pe frați la Dumnezeu, de mii de ani, din pricina păcatelor lor și să ceară pedepsirea lor. Dar nu mai este niciun motiv, și nu va mai fi niciodată vreun motiv, ca frații să fie pârași la Dumnezeu. Aceasta ține de trecut! Căci sfinții, ucenicii lui Isus, sunt acum eliberați de păcatele lor prin sângele Mielului. În sângele Mielului totul este spălat. Prin sânge l-au biruit pe diavol. Prin mărturisirea lor pentru Miel și prin credințioșia lor. De aceea mulți dintre ei au fost omorâți. Nu și-au iubit viața până la moarte. Tot așa ca Mielul, care i-a răscumpărat.

De aceea să se bucure cerul și toți cei care locuiesc în el, îngerii și sfinții desăvârșiți. Să sărbătorească, pentru că a sosit schimbarea vremurilor. Biruința Mielului schimbă totul și va schimba totul pentru totdeauna. Dar pe pământ încă nu se sărbătorește. Căci diavolul a fost aruncat jos. El știe bine că nu-i mai rămâne mult timp, pentru că în cer se sărbătorește deja biruința lui Mesia. Și, pentru că n-are mult timp, îi va amăgi și îi va nimici pe oameni cu mare furie. În nebunia și rățacirea de a crede că-I poate răpi lui Mesia stăpânirea lumii și că o poate întemeia pentru el însuși. Vai de oamenii de pe pământ, căci diavolul s-a coborât la voi.

Mai ales împotriva femeii care Îl născuse pe Mesia s-a îndreptat furia lui. Adică împotriva celor din Israel care au crezut în Mesia și L-au urmat. El a prigonit-o. Femeii i s-a venit în ajutor într-un chip mai presus de fire. I s-au dat cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustie, la locul de adăpost, unde este hrănită și **ocrotită duhovnicește** timp de 1.260 de zile, de 3 ½ ani, o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. Balaurul n-a putut s-o apuce și a încercat s-o înece cu un râu de apă din gura lui. Dar iarăși femeii i s-a venit în ajutor: Pământul s-a deschis și puhoiul de apă din gura balaurului a fost pur și simplu înghițit. A încercat totul, dar n-a putut birui.

S-a mâniat atât de tare că nu putea face rău femeii. Atunci s-a întors împotriva tuturor celorlalți, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și Îl mărturisesc pe Isus Hristos. Aceștia sunt urmașii femeii. Toți cei mulți, din toate popoarele, care au ajuns la Hristos prin misiunea creștinilor dintre iudei. Balaurul îi atacă pe toți cei care merg după Miel, oriunde are prilejul. Pe tot pământul.

Capitolul 13

Apoi am fost dus pe țărmul mării, ca să văd alte semne.

Am văzut o **fiară ridicându-se din mare**, care arăta înfricoșător și semăna cu balaurul roșu ca focul. Căci avea și ea șapte capete și zece coarne. Pe cele zece coarne erau cununi împărățești. Pe capete era scris un nume de hulă împotriva Dumnezeului Preaînalt.

Fiara, sau mai bine zis bestia, semăna cu făpturile de fiare pe care le văzuse și le descriesese odinioară Daniel. Ele înfățișau împărățiile lumii și pe stăpânitorii lor. Tot așa și această fiară, care se ridica din marea zbuciumată a popoarelor. Numai că acum era una singură, în care erau unite sau amestecate toate aceste fiare ale lui Daniel. Arăta ca un jaguar sau un leopard primejdios și iute. Picioarele erau ca ale unui urs nesătul. Gura ei puternică era mare ca a unui leu. O fiară de pradă înfricoșătoare, care întruchipează o putere mondială diabolică.

Și acum am văzut și cine îi dădea acestei fiare puterea și tronul ca să domnească. Era **balaurul**. Da, fiara era ca o întrupare, o facere în carne a balaurului. Mi s-a părut că balaurul făcuse să iasă această fiară din mare. Era creația lui.

Apoi am văzut cum unul dintre cele șapte capete a fost rănit de moarte cu sabia și fiara era gata să moară. Dar, deși rana era de moarte, s-a vindecat repede. Lucrul acesta i-a umplut de uimire pe oamenii de pe pământ și s-au minunat de fiară.

De aceea s-au închinat balaurului, pentru că îi dăduse fiarei o asemenea putere și stăpânire. Și s-au închinat la fel fiarei și ziceau: Cine se aseamănă cu fiara? Cine este în stare să facă război cu ea sau s-o biruiască?

M-am mirat. Și Mielul cel mic, care era în mijlocul tronului, avea o rană de moarte. Mi s-a părut o imitație, o **parodie**. Ca și cum balaurul ar vrea să fie ca Dumnezeu Tatăl, iar fiara, fiul lui. Pe balaur oamenii nu-l vedeau, ci numai fiara. Fiara era descoperirea balaurului.

Era o alianță împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Hristos. Fiarei, un stăpânitor ca un împărat și un cezar, i s-a dat să rostească cu trufie lucruri mari, care îi impresionau pe oameni. Și să rostească hule împotriva lui Dumnezeu și a Mielului. Putea să facă și să desfacă după cum voia. 42 de luni. Fiara îl hulea neîncetat pe Dumnezeul cel viu. Îl sfida cu obraznicie pe Dumnezeul cerului și pe toți cei care Îi slujesc în cer. Fiara se simțea tare și de neînvins. Fiarei i s-a lăsat chiar libertatea, și anume de Dumnezeul cel viu Însuși, să facă război cu toți sfinții și chiar să-i biruiască. Fiara a omorât cât

mai mulți sfinți, ca să stârpească de pe pământ amintirea Dumnezeului celui viu și a Hristosului Său.

Fiara a primit libertatea – oricât de greu mi-a fost să înțeleg aceasta –, puterea politică și militară de a domni. Dumnezeu Și-a retras ocrotirea, ca să lase să se întâmple toate acestea. Ea domnea peste orice seminție, orice limbă și orice popor. Într-o nouă ordine mondială, fiara îi unește pe toți cei care locuiesc pe pământ și nu-L cunosc pe Dumnezeu cerului. Ei se închină acestui stăpânitor. Este vorba de toți aceia care nu sunt scriși în cartea vieții Mielului – a Mielului care a fost jertfit ca să-i răscumpere pe oameni din toate semințiile, limbile și popoarele.

Dacă are cineva urechi, să asculte cu luare-aminte. Pentru **sfinți**, aceasta înseamnă pretutindeni robie. Pentru mulți înseamnă moartea prin sabie. În privința aceasta nu trebuie să existe nicio iluzie. Dar se întâmplă numai atâta vreme cât vrea Dumnezeu. Cine merge după Miel se poate aștepta la aceeași soartă. Prin aceasta se deosebesc răbdarea și statornicia sfinților, a celor care Îl urmează pe Isus, în această vreme întunecată. Și credințioșii și credința lor.

Am înțeles că în zilele mele era un stăpânitor foarte asemănător. Eu însumi eram, de fapt, întemnițat în Patmos. N-am fost omorât. Dar și aceasta s-a întâmplat în unele locuri. Ca în Smirna și Pergam, despre care am scris deja. Până la sfârșit vor fi stăpânitori ai împărățiilor lumii, care se vor lăsa adorați și îi vor omorî pe cei care Îl urmează pe Isus. Va fi oare înaintea sfârșitului unul ca acesta – ca fiara, pentru care se va adevăra tot ce am văzut? Cu o fire neomenească, potrivnică lui Dumnezeu și plină de răutate, pe deplin dezvoltată? Dumnezeu este suveran și ajunge la ținta Lui. Și atunci când va fi poate o ascuțire a lucrurilor în vremea sfârșitului, cum n-au mai văzut-o niciodată pământul și oamenii.

Din aceasta trebuia să mai facă parte **o a doua fiară**. Tot o făptură de fiară, ca o ființă amestecată, suprealistă. Pe aceasta am văzut-o acum ridicându-se din pământ. Ca dintr-un mormânt. Avea două coarne, ca un miel. Dar răsună glasul balaurului, ca și cum ar fi vorbit prin această fiară. Era legată de fiara dintâi și primise de la fiara dintâi toate puterile. Această fiară făcea totul ca oamenii să se închine fiarei dintâi. Fiarei a cărei rană de moarte se vindecă atât de minunat. A doua fiară făcea semne mari. Putea chiar să facă să cadă foc din cer.

Prin aceasta s-a dat pe față o treime întunecată, diabolică. Această a doua fiară era ca o parodie a Duhului Sfânt, care Îl proslăvește pe Hristos. A doua fiară o proslăvea pe fiara dintâi, pe stăpânitor. A doua fiară înfățișează și un om, un ministru al propagandei, care îi duce în rătăcire pe oamenii care nu merg după Miel. În pierzare. Un proroc mincinos, care reușește prin semnele

neobișnuite pe care a primit puterea să le facă. Aceste semne erau atât de impresionante și cinsteau și lăudau atât de mult mărimea fiarei dintâi, încât oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu cel adevărat se închină acestei fiare dintâi, ieșite din mare, ca unui dumnezeu.

Apoi a doua fiară le cere oamenilor să facă o icoană, o statuie, fiarei dintâi, cea cu rana de moarte vindecată, care a înviat. Acestei statui, care o întruchipa pe fiara dintâi, prorocul mincinos, care arăta ca un miel, i-a dat acum viață. Da, i s-a dat puterea aceasta de la Dumnezeu cel viu, ca această icoană să trăiască, să poată vorbi și chiar să primească inteligență, ca să-i descopere pe toți cei care nu se închinau fiarei dintâi. Toți cei care nu făceau lucrul acesta au fost omorâți apoi de această statuie care prinsese viață.

Prorocul mincinos, ministrul propagandei al fiarei dintâi din mare, face ca toți oamenii, cei mici și cei mari, cei bogați și cei săraci, cei slobozi și cei robi, să poarte un semn văzut. Fie pe mâna dreaptă, fie pe frunte. Prin aceasta se asigură ca numai cei care se închină fiarei și dovedeau lucrul acesta prin acest semn să mai poată cumpăra și vinde. Semnul cuprindea fie numele fiarei, fie valoarea în cifre a numelui ei. Cine are înțelepciune să socotească numărul fiarei. Este numărul unui om. Fiara este un om. Și numărul este 666.

Eu, Ioan, trăiam deja într-o vreme grea și plină de încercări, în care creștinii erau prizoniți și împărații se lăsau adorați ca dumnezei. Unele dintre cele ce am văzut oglindeau vremea mea și o vor face iarăși și iarăși. Dar ce văzusem acum o întrecea. Poate descrie viitorul, probabil vremea de pe urmă a istoriei omenirii, puțin înainte să vină iarăși Mielul ca să-și înceapă domnia. Dumnezeu Își va retrage ocrotirea și le va îngădui puterilor întunericului și oamenilor de care se folosesc ele să aibă putere și să facă semne, să amăgească omenirea și s-o controleze pe deplin. Pentru că nu s-au întors prin judecăți și urgii. Judecata lui Dumnezeu are loc acolo unde Dumnezeu, după multă îndelungă răbdare, Își retrage ocrotirea și îi lasă pe oameni în voia lor și a puterilor rele ale întunericului.

Capitolul 14

Pe când mă mai gândeam la acest întuneric și eram zguduit pe dinăuntru, privirea mi-a fost îndreptată din nou în sus, spre cer. Spre lumină. Acolo stătea adevăratul Miel al lui Dumnezeu, pe muntele ceresc **Sion**. Cu Mielul erau cei 144.000 de pecetluiți, cu Numele Tatălui lor scris pe frunte. Aceiași pe care îi văzusem deja. Erau uniți cu Mielul. Puțin după aceea aveam să văd și alți biruitori, așa cum văzusem mai înainte gloata cea mare din toate neamurile.

Am auzit un glas din cer. Era ca vuietul unor ape mari și ca bubuitul unui tunet puternic. Dar am auzit și sunetul unor cântăreți cu alăuta, care cântau din alăutele lor.

Ei cântă o **cântare cu totul nouă**. Înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a celor douăzeci și patru de bătrâni. Cântarea aceasta n-o puteau cânta decât cei 144.000. Ei fuseseră răscumpărați de pe pământ. Nimeni altcineva n-o cunoștea. Aceștia Îl iubesc pe Miel cum iubește o fecioară pe mirele ei. Aceștia au mers după Miel oriunde mergea El. Fără să-și iubească viața. Ei sunt răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

N-au vorbit nimic rău, n-au mințit și n-au spus nimic fals. Prin Miel, ei sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu.

Ce mângâiere! Ce încurajare că întunericul nu are ultimul cuvânt! Mielul și sfinții vor birui, iar bucuria lor nu va avea sfârșit.

Apoi am văzut un alt înger zburând prin cer. Zbura deasupra întregului pământ. Căci avea o veste pentru toți cei care locuiesc pe pământ. Pentru orice neam, seminție, limbă și popor. Era o veste bună, **Evanghelia cea veșnică**. Cu glas tare, ca s-o audă toți, striga: Temeți-vă de Dumnezeul cel viu și adevărat. Numai Lui să-I dați slavă. Închinați-vă Creatorului, care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor. Căci ceasul judecății este chiar înaintea ușii.

Vestea aceasta a fost valabilă în toate timpurile. Și este valabilă până la ceasul cel de pe urmă. Chiar și atunci când cele două fiare vor fi orbit omenirea și nu va mai exista nicio cunoaștere a lui Dumnezeu. Dumnezeu Se va îngriji ca oamenii să audă vestea bună, Evanghelia.

După el a venit un al doilea înger, care avea și el o veste. O veste de mângâiere pentru toți sfinții, dar și o veste înspăimântătoare pentru toți ceilalți: A căzut, a căzut **Babilonul**, cetatea cea mare. A îmbătat toate popoarele cu vinul patimii ei, al desfrânării și al necredincioșiei.

Despre Babilon voi mai povesti. Din această cetate văzusem încă foarte multe. Babilonul înseamnă sistemul mondial global și foarte dezvoltat. O cetate în care Dumnezeu nu locuiește și nu este binevenit, spre deosebire de noul Ierusalim.

A urmat un al treilea înger și a spus cu glas tare: Dacă cineva se închină fiarei din mare și icoanei ei și i se pleacă și primește semnul pe mână sau pe frunte, va bea din vinul urgiei lui Dumnezeu. Vinul acesta este păstrat neamestecat în paharul mâniei Lui. Da, toți cei care se închină fiarei și nu ascultă de Evanghelia cea veșnică vor fi chinuiți în foc și pucioasă înaintea

sfinților îngeri și înaintea Mielului. Da, Îl vor recunoaște pe Miel, dar El nu-i va mai putea ajuta, pentru că și atunci Îl vor respinge.

Fumul acestui foc și al acestui chin se suie și nu se mai oprește niciodată. Focul arde pentru totdeauna, în vecii vecilor. Oamenii aceștia nu vor arde într-un foc la propriu. Vor exista și nu vor găsi odihnă. Conștiința îi va chinui. Singurătatea îi va chinui. Să știe: există Dumnezeu cel viu. Dar ei nu l-au închinat. Acum vor fi pentru totdeauna afară. Un chin plin de muștrări de sine. Vor regreta amar că s-au închinat fiarei și icoanei ei. Dumnezeu n-a vrut niciodată ca ei să ajungă odată părăsiți de El și lăsați în voia lor. Ei n-au vrut niciodată apropierea lui Dumnezeu și de aceea nu vor mai afla niciodată cât de nespus de bună este apropierea lui Dumnezeu. Aceste imagini drastice nu pot fi mai pătrunzătoare și sunt o avertizare de cea mai mare urgență. Oricum va fi acest loc, nimeni nu va vrea să fie acolo.

Față în față cu aceasta stă răbdarea plină de jertfă a sfinților în vremea ucigașă a fiarei. Cei care au păzit poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus. Le va fi greu să rămână statornici în vremea marii încercări. Cei care se închină fiarei o vor duce ușor. Dar dincolo de moarte va fi invers. Atunci, pentru totdeauna.

Căci am auzit un glas spunând: Ferice de **morții care mor în Domnul!** Da, zice Duhul cu bucurie: Ei se vor odihni de ostenele lor. Nimic din ce au lucrat pentru Isus nu va fi în zadar. Faptele lor îi urmează și rămân în veci.

Am mai văzut ceva. Un nor alb, pe care ședea cineva, și anume Fiul omului. Așa cum Îl văzuse și Daniel. Era Isus. Avea pe cap o cunună împărătească, iar în mână o **seceră** ascuțită. Părea să aștepte ceva. Atunci a ieșit din templul ceresc un înger și a strigat cu glas tare către Fiul omului: Pune-ți secera și seceră! Căci a venit ceasul secerișului. Este ceasul cel din urmă pentru seceriș, pentru că holda este aproape uscată. Și Fiul omului de pe nor Și-a aruncat secera pe pământ, și pământul a fost secerat.

Da, până la capăt, cât de mult se poate, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu așteaptă. Apoi Isus Își strânge secerișul poporului Său și îl aduce acasă. Pe toți cei care L-au urmat și au ținut cu tărie Numele Lui.

Pentru ai Săi, în acest ceas de pe urmă, va fi mântuire. Un seceriș de binecuvântare. Dar există și un **seceriș al judecății**. Pentru ceilalți. Căci un alt înger a ieșit din acest templu ceresc. Avea și el o seceră ascuțită. Și acum a mai ieșit un alt înger de la altarul ceresc. Avea putere asupra focului. Era un înger al judecății. El a strigat cu glas foarte tare către îngerul cu secera: Aruncă-ți secera în culesul strugurilor. Culege viile, căci strugurii s-au copt. Atunci îngerul acesta a cules via pământului și a aruncat strugurii în teasc, unde strugurii sunt zdrobiți. Acesta este teascul cel mare al mâniei și al urgiei

lui Dumnezeu. El este călcat afară din cetatea Ierusalimului. Din teasc a ieșit mult must roșu, ca sângele. Atât de mult, încât a ajuns până la zăbalele cailor. Pe o rază de 300 de kilometri.

O imagine îngrozitoare. Pătrunzătoare. Dar toți oamenii au avut timp, cât a crescut și s-a copt holda. Când, la sfârșit, răul și fărădelegea vor fi copleșit totul, va veni secerișul. Judecata lui Dumnezeu este serioasă și nu trebuie luată ușor. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Nimeni n-ar trebui să încerce să-L provoace, așa cum a făcut fiara din mare, ca pildă de urmat pentru toți cei care i se închină.

Capitolul 15

Apoi am văzut în cer un alt semn. Mare și minunat. Șapte îngeri cu **cele din urmă șapte urgii**. Ele duc la capăt mânia lui Dumnezeu.

Dar înainte să se dezlănțuie aceste urgii, s-a încheiat ceea ce văzusem mai înainte: furia celor două fiare tiranice. Câți martori ai lui Isus omorâse fiara! Fiara îi biruise pe sfinți. Dar acum îi vedeam. Căci ei erau adevărații biruitori. Nu și-au iubit viața și au fost credincioși până la moarte.

Am văzut ceva ca o mare de sticlă. Amestecată cu foc. Încremenită ca gheața. La țărmul acestei mări, la tronul lui Dumnezeu, așa cum îl văzusem deja la început, acolo stăteau ei. Biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului tainic al numelui ei. Aveau alăute și cântau spre lauda lui Dumnezeu. Ca și cum, într-un **nou exod**, tocmai ar fi ieșit pe malul cel sigur. Scăpați de fiara antihristă – așa cum odinioară Israel a scăpat de Faraon. Care s-a scufundat în mare și și-a găsit sfârșitul. Așa cum se va întâmpla și cu cele două fiare. De aceea cântă și ei cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului: „Mari și minunate sunt faptele Tale, Doamne, Dumnezeule, Tu care ții toate lucrurile. Drepte și adevărate sunt căile Tale, pe care călăuzești neamurile, în suveranitatea Ta, spre ținuta Ta. Căci Tu ești adevăratul Împărat al neamurilor. Pe tronul Tău ceresc. Cine este atât de nesăbuit încât să nu se teamă de Tine și să nu accepte că Dumnezeu este și rămâne Dumnezeu? Și să nu-Ți dea slavă? Căci numai Tu ești sfânt. Nimeni nu este asemenea Ție. Toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta. Căci vine ziua când faptele Tale vor fi descoperite tuturor neamurilor și ele vor recunoaște că numai Tu ești Dumnezeu și nimeni altul.

Apoi am văzut templul ceresc. Ușa se deschide, iar cei șapte îngeri cu cele din urmă urgii au ieșit afară. Erau îmbrăcați în haine curate și strălucitoare și aveau în jurul pieptului un brâu de aur. Apoi a venit una din cele patru făpturi vii și le-a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur. Ele erau pline de urgia și mânia lui Dumnezeu, care trăiește în vecii vecilor.

Atunci tot templul s-a umplut de fum din pricina prezenței slavei lui Dumnezeu și a puterii Lui. Până când îngerii aveau să-și verse cele șapte potire ale mâniei. Până atunci nimeni nu putea intra în templu.

Capitolul 16

Apoi am auzit un glas tare. Era porunca dată îngerilor să-și verse pe pământ potirele pline de urgia lui Dumnezeu.

Un **prim înger** a vărsat primul potir pe pământ. Atunci o bubă rea și urâtă a lovit oamenii. Dar numai pe oamenii care purtau semnul fiarei și se închinau icoanei fiarei. Dumnezeu face o deosebire, așa cum odinioară în Egipt, când poporul Său a fost cruțat de cele mai multe urgii, spre deosebire de egipteni.

Al **doilea înger** și-a vărsat potirul în mare. Și toată marea s-a prefăcut în sânge. Toată marea a murit și tot ce trăia în ea. Ca și în Egipt, când Faraon se împotriva mereu poruncii lui Dumnezeu date prin Moise.

Al **treilea înger** și-a vărsat potirul în izvoarele apelor și în râuri. Și ele s-au prefăcut în sânge și au murit. Atunci îngerii care răspund de apele pământului, adică îngerii puși peste un anumit domeniu, în cazul acesta peste natură, au zis: „Tu ești cu totul drept. Tu, care ești și care erai, care n-ai fost niciodată creat. Cel Sfânt și fără asemănare. Care nu poate suferi păcatul. Este drept că prefaci apele în sânge și oamenii nu mai pot trăi. Căci au vărsat mult sânge nevinovat al sfinților și al prorocilor, fără motiv și cu violență. Le dai acum să bea sânge. Nimic altceva n-au meritat. Iar martirii au meritat ca sângele lor vărsat să fie pomenit.” Tot așa i-a pus Dumnezeu pe egipteni să bea sânge pentru mulțimea de prunci de parte bărbătească pe care Faraon îi pusese să fie omorâți.

Apoi am auzit altarul spunând – altarul la picioarele căruia îi văzusem deja pe toți martirii: „Da, Doamne, Dumnezeule, Tu care ții toate lucrurile! Adevărate și drepte și îndreptățite sunt judecățile Tale și urgia și mânia Ta.”

Apoi al **patrulea înger** și-a vărsat potirul peste soare. Atunci arșița soarelui a devenit atât de mare, încât oamenii sunt dogoriți ca de foc. Și s-a întâmplat că oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare. Dar în loc să-și schimbe astfel gândirea și să I se închine lui Dumnezeu, ei L-au hulit pe Dumnezeul care are putere asupra acestor urgii.

Al **cincilea înger** și-a vărsat potirul pe tronul fiarei. Întreaga ei stăpânire s-a cufundat în întuneric. Ca odinioară în Egipt, unde trei zile a fost întuneric beznă, atât de gros încât se putea pipăi. Întunericul acesta va fi de așa natură, încât va pricinui dureri în trup și în suflet. Din pricina durerilor, oamenii își mușcau limbile. Și cu toate acestea îl huleau pe Dumnezeul cerului, așa cum

le dăduse pildă împăratul lor, fiara. Nu s-au pocăit de felul lor de viață și au continuat să trăiască în faptele lor păcătoase. Din pricina durerilor și a bubelor lor, Îl huleau pe Dumnezeu, în loc să-L implore să-i salveze.

Al **șaselea înger** și-a vărsat potirul mâniei peste râul cel mare, Eufratul. Din pricina aceasta râul a secat, lucru care altfel nu se întâmpla niciodată cu acest râu mare. Astfel, această graniță naturală a fost înlăturată, și drumul împăraților de la răsăritul soarelui a fost liber. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei din mare și din gura fiarei de pe pământ, adică a prorocului mincinos, trei duhuri necurate. Duhurile acestea arătau ca niște broaște. Sunt duhuri de demoni, care fac semne. Duhurile acestea se duc la toți împărații pământului, ca să-i amăgească prin semnele lor de propagandă, ca să se adune toți la război. La război împotriva lui Dumnezeu și a Mielului. Dar nu va fi războiul lor. Va fi războiul lui Dumnezeu. Ei vor veni la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, El-Shaddai, Cel Atotputernic, care ține totul în mâna Sa.

Iată, spune Isus, ca și odinioară bisericii din Sardes, Eu vin ca un **hoț**. Ferice de cel care veghează și ia aminte și își păzește hainele, ca să nu umble dezbrăcat și gol și să nu i se vadă goliciunea și rușinea. Pentru aceste vremuri grele repet aceste cuvinte, așa cum le auzisem deja din gura Lui în Israel. Toți să le audă și să le pună la inimă. E în joc foarte mult, ba chiar totul.

Și împărații pământului s-au adunat cu oștile lor într-un anumit loc. Au venit la Armagedon. Așa se numește locul acesta în evreiește. Acesta este Ierusalimul și muntele Sion. Acolo va avea loc ultimul mare război între lumină și întuneric, între Mesia și treimea diabolică alcătuită din diavol, fiară și proroc. Aceștia vor să ia cu asalt muntele lui Dumnezeu, muntele adunării, ca să-și instaureze guvernarea mondială. Vor împărații pământului să fie la fel ca stăpânitorul lumii din Isaia 14? Da, dar încercarea lor disperată nu va avea succes. Voi descrie și aceasta. Căci și aceasta am putut-o vedea deja. Mi s-a dat să cunosc ce va deveni odată istorie.

Apoi al **șaptelea înger** și-a vărsat potirul în văzduh. Atunci din templu, de la tronul Celui Preaînalt, al Celui care ține totul în mâna Sa și susține totul, a ieșit un glas tare: „S-a isprăvit!”

Și au fost glasuri, fulgere și tunete. Vedeam aceasta acum deja a **patra** oară. Și de fiecare dată întâmplările erau tot mai puternice. Împrejurări uriașe descriu sfârșitul lumii. La fel și cutremurul de pământ. Acesta a fost atât de puternic, cum nu mai fusese niciunul în istoria omenirii. Din pricina lui, cetatea cea mare, Ierusalimul, s-a rupt în trei părți. Și toate cetățile neamurilor s-au prăbușit. Iar Babilonul, adică Roma, desfrânata cea mare, a

fost adusă în amintire înaintea lui Dumnezeu, ca să i se dea paharul cu vinul mâniei lui Dumnezeu.

Acesta a fost sfârșitul vechii ordini a lumii, așa cum îl văzusem deja de mai multe ori. Fiecare ostrov a pierit. Munții nu mai puteau fi găsiți. Pur și simplu dispăruseră. Pietre de grindină, grele cât un talant, de 40 de kilograme, cad din cer peste oameni.

Dar în loc să se pocăiască și să se întoarcă la Cel care poate pune capăt urgiilor, oamenii Îl hulesc și acum din nou pe Dumnezeul cerului din pricina acestei urgii a grindinei. Căci ea este foarte mare. Mult mai mare decât cea din Egipt, din vremea lui Moise.

Capitolul 17

Apoi unul din cei șapte îngeri cu potirele a venit la mine și mi-a zis: Vino cu mine, să-ți arăt hotărârea și judecata lui Dumnezeu asupra desfrânatei celei mari, asupra **Babilonului**, care șade pe ape multe. Ea i-a amăgit pe toți oamenii. Mai întâi împărații pământului au curvit cu ea și și-au găsit plăcerea în ea. Și-au făcut inima Babilonului a lor. Prin desfrânata necredincioasă și prin împărații care căzuseră în mrejele ei, toți oamenii care locuiesc pe pământ s-au îmbătat apoi de vinul ei, al poftei și al desfrânării. Au fost manipulați cu totul de ea. În sensul acesta fusese numită odinioară desfrănată vechea metropolă Ninive, de prorocul Naum, și cetatea Tir, de Isaia. Nu desfrânate la propriu. Ci în sens figurat: ca loc al idolatriei și al nelegiuirii, care răspândește peste tot acest fel de viață, ca pe o otravă.

Apoi Duhul lui Dumnezeu m-a dus într-un pustiu. Dacă a fost cu trupul sau în duh – asta nu pot s-o spun. De acolo am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie. Era desfrănată cea mare, Babilonul. Fiara mi se părea cunoscută. Se puteau vedea scrise pe ea hule împotriva lui Dumnezeu. Avea șapte capete și zece coarne. Era prima fiară, pe care o văzusem ieșind din mare. Fiara care era cârmuită și inspirată de balaurul cel roșu, de Satana.

Femeia care ședea pe fiară și era purtată de această fiară bătea tare la ochi: era îmbrăcată ademenitor în purpură și stacojiu. Împodobită cu aur și presărată cu mărgăritare și pietre scumpe. Ținea în mână un pahar de aur din care bea. Paharul era plin până sus de lucruri urâcioase. Mai ales de murdăria curviei ei. Și pe fruntea ei era scris ceva:

Taină

Babilonul cel mare

Mama desfrânatelor

Urâciunea pământului.

Femeia aceasta era beată de sângele martorilor lui Isus care fuseseră executați. Da, nu se mai sătura să se desfete la vederea robilor lui Dumnezeu omorâți. O privești îngrozitoare. Ce vedeam acolo, toată grozăvia acestei metropole, inclusiv a tuturor celor amăgiți care țineau de ea, – aceasta este ultimul mare bastion al împărăției antihriste. Am recunoscut în ea Roma, dar poate fi valabil pentru toate marile orașe.

Eu, Ioan, m-am mirat foarte mult. M-am înspăimântat. Am rămas fără cuvinte că trebuia să văd o asemenea obscenitate, o lăcomie fără margini și o violență care disprețuiește oamenii. Ce însemna oare semnul acesta? Exprima, desigur, ceva real. Ceva ce urma încă să se întâmple? Îngerul s-a mirat de mine și m-a întrebat: De ce te miri? Îți voi lămuri taina femeii și a fiarei cu șapte capete și zece coarne care o poartă.

Fiaara pe care ai văzut-o a fost odată și apoi nu mai era. Este gata să se întoarcă și să se ridice din Adânc. Dar pieirea ei definitivă nu poate fi oprită. Aceasta era deci împărăția antihristă a lumii, cu antihristul drept conducător politic și dictator. Totul era din nou doar o maimuțareală a Dumnezeului celui adevărat. Căci Dumnezeu a fost dintotdeauna. El este și vine. El va **rămâne pentru totdeauna** – spre deosebire de fiară – împreună cu Mielul.

Cei care locuiesc pe pământ și nu sunt scriși în cartea vieții vor fi foarte impresionați de această fiară. Pentru că a existat odată, apoi a pierit, iar acum iese din nou la iveală, și mai puternică. Ca și cum ar învia din morți. Și aceasta era o parodie a lui Isus, Mielul, care a fost mort și acum este viu în veci.

Aceasta este tâlcuirea pentru cel care are pricepere. Cele șapte capete ale fiarei corespund la șapte munți. Pe ei șade femeia. Și munții aceștia sunt și șapte împărați. Cinci dintre împărați au căzut. Unul este în viață. Altul, al șaptelea, încă n-a venit. Și când va veni, trebuie să rămână puțină vreme.

Toată imaginea mi-a amintit de Roma, cu cei șapte munți – cele șapte coline – ai ei. Era Roma. Și acolo ședea în același timp desfrânata. Dar poate că aceasta era doar o etapă intermediară în istorie. Împlinirea a ceea ce vedeam nu era Roma zilelor mele. Împlinirea acestei imagini ar putea fi ceva și mai mare. Ceva ce nu aveam să mai apuc, pentru că am ajuns deja la sfârșitul vieții mele.

Cinci din cei **șapte** împărați căzuseră. Da, imperiile lumii, de la Egipt, prin Asiria, prin Babilon și Medo-Persia, până la Grecia, nu mai existau. Al **șaselea** imperiu al lumii este Roma. Apoi trebuia să vină unul pe care încă nu-l cunoaște nimeni. Dar avea să vină și un al **optulea** împărat – ultimul imperiu al lumii, cu un mesia fals ca împărat. Un imperiu care, ca toate imperiile de dinainte, Îl disprețuiește în miezul și în firea lui pe Dumnezeul cel adevărat și

viu, iar idolii și conducătorii lor au fost adorați ca dumnezei. Această ultimă împărăție, și odată cu ea toate împărățiile de dinainte, vor pieri, așa cum descrie Daniel. Daniel a văzut o piatră. Adică pe Hristos. Ea s-a rostogolit din munte și a sfărâmat chipul care înfățișa imperiile lumii. Apoi vine împărăția mesianică a păcii. Aceasta rămâne pentru totdeauna.

Iar fiara care era, a pierit și a trăit din nou, aceasta este al **optulea** împărat și, în același timp, este, ca toți cei de dinainte, unul dintre ei – nu la propriu, ci după firea lui. Când vine, merge îndată la pieire, așa cum îngerul tocmai îmi descoperise. Ca un mesia păgân, care îi amăgește pe oameni și îi trage după sine. Dar care este prins, demascat și biruit de adevăratul Mesia. Al **nouălea** împărat, după această socoteală, este adevăratul Împărat Mesia, care va rămâne pentru totdeauna.

Iar cele zece coarne sunt împărați, așa cum sunt descriși și în Daniel 7. Ei vor fi acolo în vremea antihristului din vremea sfârșitului. Nu au putere de la început și nici încă o împărăție proprie. Dar când va veni ceasul fiarei, vremea scurtă, cei 3 ani și jumătate, în care ea primește putere nemărginită, atunci acești zece împărați își vor primi împărăția și autoritatea. Toți zece se vor pune cu totul în slujba fiarei și sub dependența ei și vor alcătui o coaliție. Toți împreună vor încerca, într-o totală supraestimare de sine și orbire, să facă război cu Mielul din cer. Ca să-L dea jos de pe tron.

Dar Mielul îi va birui. N-au nicio șansă. Căci nimeni altul nu este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și Mielul nu este singur. Îl urmează pe Miel toți cei pe care i-a chemat la Sine prin Evanghelie și care sunt aleși și au mers credincioși după Miel până la sfârșit. Ei sunt învredniciți să urmeze Mielului în ultimul război. Ca martori ai celor întâmplare. Căci Mielul nu are nevoie de ajutor. Mulți dintre cei care Îl urmează au fost omorâți de fiară și de desfrânată, iar acum pot fi de partea Biruitorului.

Îngerul a mai spus: Apele pe care șade desfrânata sunt toate popoarele, semințiile și limbile pământului.

Dar apoi îngerul a spus ceva cu totul neașteptat: Atunci fiara, cu cele zece coarne ale ei, adică cu cei zece împărați, va urî deodată pe desfrânată. Deși ea fusese purtată de fiară și făcuseră cauză comună. Fiara va smulge hainele de pe femeie, o va mânca și își va însuși tot ce era al ei. Ce nu poate folosi, fiara va arde în foc. Fiara nu suferă nicio putere și nicio măreție lângă ea. Ea cere, așa cum am văzut deja mai înainte, închinarea oamenilor numai pentru sine.

De ce avea fiara deodată atâta ură față de femeie? Pentru că Dumnezeu Însuși îi pusese în inimă fiarei și celor zece împărați să facă lucrul acesta. Dumnezeu poate întoarce totul și orice cum vrea El și cum este pe deplin drept. Dumnezeu este în orice privință mai presus de toate fapăturile Lui care

s-au întors de la El. Ca să-Și atingă țințele, nu are nevoie nici de constrângere, nici de violență.

Femeia, Babilonul, și-a pierdut toată puterea în favoarea fiarei. Judecata ei era astfel hotărâtă. Fiara antihristă nu era astfel altceva decât o unealtă care împlinea planul lui Dumnezeu, probabil – fără să știe. Dar și stăpânirea fiarei, care acum devenise și mai mare, avea să dureze numai până la împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru zilele din urmă.

Femeia pe care o văzusem este marea capitală a lumii din vremea sfârșitului. Mai mare și mai puternică decât a fost vreodată Roma. Și totuși cu totul asemănătoare Romei, cu zeii ei pervertiți, cu decadența ei, cu cultura ei potrivnică lui Dumnezeu și, în același timp, cu goana ei după succes economic. Pe lângă aceasta, însă, și fascinația sufletului ei religios, un fel de religie unică, ce se va răspândi la toate celelalte orașe, ba chiar pe tot pământul. Acest pahar babilonian, ba chiar amețitor și îmbătător, va fi întins pe tot pământul. Toate acestea s-au născut cu mii de ani în urmă în cetatea Babilonului de atunci, la propriu, când oamenii voiau să urce cu un turn mare până la cer, la tronul lui Dumnezeu. Aceasta se va agrava de multe ori când va veni vremea sfârșitului. Înainte ca Babilonul să fie nimic de fiară, ea a fost stăpâna tuturor.

Capitolul 18

Apoi am văzut un alt înger care se cobora din cer. Avea o mare putere. Pământul a fost luminat de strălucirea lui și de slava pe care i-o dăduse Dumnezeu. Aceasta era slavă adevărată și dumnezeiască, spre deosebire de fastul slavei trecătoare a Babilonului. Și a strigat cu glas tare peste tot pământul: A căzut! A căzut Babilonul cel mare!

Căci ajunsese locuința multor demoni. Acestea erau duhurile rele ale uriașilor care pieriseră în potopul lui Noe. Erau fiii lui Dumnezeu căzuți, care voiau să le facă rău oamenilor și să zădărnicească planul lui Dumnezeu. Babilonul primise de bunăvoie aceste duhuri necurate și nu le mai lăsase să plece. La fel cum adăpostea păsările necurate, care simbolizează aceste ființe întunecate și nevăzute. Babilonul era plin de puteri rele nevăzute, slujitori ai balaurului. Ele cârmuiau și influențau totul în așa fel, încât totul se îndrepta împotriva Dumnezeului celui adevărat și a poruncilor Lui.

Din vinul ei – al patimii fără frâu, al iubirii de bani, al idolatriei și al vrăjitoriei, al decadenței și al plăcerilor, precum și al desfrâului sexual – au băut toate popoarele. Chiar dacă mulți oameni săraci n-au avut cu adevărat parte de el. Toți împărații pământului au curvit cu ea și s-au unit cu ea. Negustorii pământului s-au îmbogățit prin ea.

Apoi am auzit un alt glas, care se adresa poporului lui Dumnezeu, martorilor lui Isus: Ieșiți din Babilon, ca să nu fiți părtași la păcatele lui. Altfel veți avea parte și de urgiile lui. Muntele păcatelor lui ajunge până la cer. De aceea Dumnezeu Și-a adus acum aminte de el. El poruncește: „Răsplătiți-i cum a răsplătit și ea altora! Ba răsplătiți-i îndoit pentru tot răul pe care l-a făcut. Față de Mine și împotriva oamenilor. Ce avea în paharul ei – sângele sfinților –, aceea să i se răsplătească îndoit.

Cât s-a slăvit ea pe seama altora și a trăit în desfătări, fără să întrebe vreodată ce este greșit și ce este drept, ce este bine sau rău –, atâta chin, întristare și singurătate să-i dați înapoi. Căci ea zicea în inima ei: «Șed aici la adăpost, ca împărăteasă. Nu sunt văduvă și nu voi fi niciodată, căci toți împărații mă vor. Jalea n-o voi cunoaște niciodată.»”

În sistemul lumii se gândește și se acționează ca și cum totul ar merge mereu așa înainte. Progresul ne asigură viitorul. Trebuie doar să nu-ți pierzi credința în el. Dar această credință în progres nu se întemeiază pe Dumnezeu, ci pe om. De aceea este, de la bun început, sortită pieririi.

De aceea urgiile ei vor veni deodată, într-o singură zi. Moarte, jale și foamete. Ea va fi arsă în foc. Căci tare este Domnul Dumnezeu, care o judecă. Și El îi poruncește fiarei, bestiei din mare, să aducă la îndeplinire această judecată.

Și toți vor plânge și vor jeli această prăbușire – nimicirea Babilonului. Mai ales toți împărații care au curvit cu ea și de aceea au putut trăi pe picior mare – ca desfrânata însăși.

Când vor vedea în ziua aceea, de departe, fumul arderii ei și îi vor cuprinde ei înșiși frica și groaza, vor zice: „Vai! Vai! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare și puternică! Într-un singur ceas a venit judecata ei, iar bogăția și influența ei s-au prăbușit într-o mare grămadă de dărâmături.”

Negustorii pământului sunt îngroziți, plâng și jelesc moartea desfrânatei, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa. Pentru că tot sistemul economic mondial s-a prăbușit. Se făcea negoț cu aur, argint, pietre scumpe, mărgăritare și in subțire; cu purpură, mătase și stacojiu; cu lemn de tuia, vase de fildeș, vase din lemn de mare preț; cu aramă, fier și marmură; cu scorțișoară, mirodenii și mir; cu produse din rășină și tămâie; cu vin, untdelemn, floarea făinii și grâu, cu vite și oi, cai și căruțe; cu robi și suflete de oameni. Toate roadele alese de care te-ai bucurat nu mai sunt. Strălucirea și sclipirea ta au pierit.

Negustorii care au făcut negoț cu toate aceste lucruri și s-au îmbogățit vor sta departe de frica chinului ei, vor plânge și vor jeli. Ei spun îngroziți: „Vai!

Vai! Cetatea cea mare! Care era îmbrăcată bogat în in subțire, purpură și stacojiu și poleită cu aur și împodobită cu pietre scumpe și mărgăritare.”

Negustorii sunt șocați, căci a fost nevoie doar de un ceas ca să fie pustiită această mare bogăție și să fie distrus sistemul economic mondial.

Și oamenii de pe corăbii, cârmacii și toate echipajele au văzut de pe mare prăbușirea cetății celei mari. Au văzut uriașul nor de fum ca pe un semn pe cer și au zis: Care cetate era asemenea cetății celei mari?

Și și-au aruncat țărână în cap și au strigat plângând și jelind: „Vai! Vai! Cetatea cea mare!” Pentru că îi îmbogățise pe toți cei care aveau corăbii de negoț. Și acum totul s-a sfârșit într-un ceas și s-a făcut una cu nimicul. Viitorul ei s-a dus.

Dar în cer prăbușirea aceasta a fost privită cu totul altfel. Bucurați-vă și sărbătoriți, voi toți, sfinților, apostolilor și prorocilor! Căci Dumnezeu i-a adus la îndeplinire judecata! Asupra cetății în care n-ați fost niciodată acasă. Cetatea care vă ura, pentru că i-ați prezis pieirea. Cetatea din care ați ieșit.

Apoi am văzut cum un înger puternic a ridicat o piatră mare de moară și a aruncat-o în mare. El a zis: Așa va fi aruncat cu putere Babilonul, cetatea cea mare. Nu va mai fi găsit niciodată, ca Atlantida.

Glasul cântăreților din flaut, al cântăreților cu alăuta, al muzicanților și al trâmbițașilor nu se va mai auzi niciodată în el. El se îngrijise de cultură, de distracție și de petrecere fără sfârșit și îi vrăjise pe oameni. Nici artiști și nici arta pe care au creat-o nu se vor mai găsi în el. Nici piatra de moară care măcina grâul în făină fină nu se va mai auzi. Lumina multor lămpi nu va mai străluci în tine. Nici glasul vesel al mirelui și al miresei nu se va mai auzi în tine.

Căci negustorii tăi erau mai-marii pământului, care îți duceau mărfurile peste tot și îi aprovizionau pe toți oamenii cu ele. Dar aceasta era ca o beție pentru oameni. Negoțul tău era ca o vrăjitorie, care îi ducea pe oameni în rătăcire. Drogul tău, ba chiar idolul tău era consumul, iar banii – Mamona.

Căci, în același timp, în tine, cetatea cea mare, s-a vărsat sângele sfinților și al prorocilor și s-a găsit sângele tuturor celor care au fost uciși pe pământ. Glasul lui Dumnezeu prin acești martori care și-au vărsat sângele nu voiau să-l audă. Babilonul îl simțea ca pe o amenințare. Desfrânata voia să șteargă orice amintire despre Dumnezeu, Dătătorul și Creatorul tuturor acestor daruri și însușiri. Și să-i omoare cu violență pe martorii lui Isus, oriunde puteau fi prinși.

Capitolul 19

Apoi am auzit în cer un glas tare. Venea de la o mulțime uriașă, care striga: „Aleluia” – Lăudați pe Dumnezeu! Mântuirea vine de la Dumnezeu, Domnul, a căruia este toată slava, toată cinstea și puterea! Căci judecățile Lui sunt adevărate și cu totul drepte. Doar a judecat-o pe desfrânata cea mare, care strica tot pământul cu desfrânarea ei. A cerut socoteală pentru mulțimea sângelui robilor Săi, pe care ea l-a vărsat cu violență, și a făcut dreptate împotriva ei. Cu violență a stins vieți – și acum o pierde pe a ei.

Și în cer ziceau: „Aleluia! Fumul ei se înalță în vecii vecilor!” Cetatea aceasta nu va mai exista niciodată. Rămâne o grămadă veșnică de dărâmături.

Eu, Ioan, mă bucuram cu adevărat că primeam acum din nou o perspectivă cerească, după ce văzusem toate aceste lucruri din cetate.

Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care șade pe tron. Și au strigat într-un glas: „Amin! Aleluia”!

Apoi a venit un glas dinspre tron, care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, voi, cei ce vă temeți de El, voi, robii Lui. Cei mici și neînsemnați, la fel ca cei mari!”

Apoi am auzit glasul unei mari mulțimi, pe care îl mai auzisem o dată. Era ca vuietul unor ape mari și ca bubuitul unor tunete puternice: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Și-a luat acum în stăpânire domnia și cârmuirea! Acum ne putem da frâu liber bucuriei, să ne veselim și să-I dăm slavă! A sosit vremea. Ținta este atinsă. Suntem pentru totdeauna la adăpost. Pentru totdeauna acasă, la Dumnezeu și la Miel. Toți vrăjmașii sunt biruiți. Începe o vreme nouă. Căci Dumnezeu Și-a instaurat domnia, vizibilă și prezentă pretutindeni.”

De când fusesem răpit la cer, văzusem deja de mai multe ori sfârșitul istoriei lumii și pieirea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Acum era, se pare, a **patra oară** când mi se arăta drumul spre ținta istoriei mântuirii – însoțit de strigăte de bucurie, de închinare, de glasuri puternice și de tunete.

Încheierea care încununa această a **patra unitate** era și mai frumoasă decât la viziunile de dinainte. Căci se vărsa într-o nuntă cerească. Mult dorita **nuntă a Mielului** sosise! Și soția Mielului s-a pregătit și s-a îmbrăcat pentru această nuntă minunată. Era gata să urmeze Mielului și să-I aștepte revenirea. Miresei i s-a dat o rochie de nuntă. Din in subțire, strălucitor și alb.

Femeia aceasta era adevărata **mireasă**. Ea este iubita Împăratului. Frumusețea ei era simplă, dar adevărată, adâncă și curată. Cu totul altfel

decât mireasa falsă, desfrânata Babilon. Aceasta trebuia mai întâi să-și găsească sfârșitul, înainte să poată începe acum ospățul nunții.

Mireasa este iubita Mielului. Iubită cu o dragoste de neînchipuit. O dragoste până la moarte. Căci ea și-a albit haina în sângele Mielului.

Mireasa, soția Mielului, sunt toți sfinții din toate timpurile. Iar rochia ei de nuntă oglindește toate faptele bune pe care sfinții le-au făcut pe pământ. Acolo, în ziua aceea mare, ele vor fi recunoscute și văzute. Nimic din ce au făcut, cu o dăruire neobosită, pentru Isus, n-a uitat El vreodată. Mirele, Mielul, va admira frumusețea miresei în tot ce este ea pentru El și în tot ce a făcut pentru El.

Și un înger mi-a zis: „Ferice de toți cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Și îngerul a întărit lucrul acesta încă o dată și a zis: „Acestea sunt cuvintele adevărate și vrednice de încredere ale Dumnezeuului celui viu!” Doar știam aceasta de la Domnul meu. **Toți** sunt chemați la nuntă și sunt bineveniți. Dar acolo pot fi numai cei care au primit invitația.

Nunta a început și nu s-a mai sfârșit niciodată. Se sărbătorește fără sfârșit. Se sărbătorește dragostea Mielului. Se sărbătorește domnia și prezența lui Dumnezeu. Pentru totdeauna.

Am fost atât de mișcat și de cuprins de toate acestea, încât am căzut la picioarele îngerului ca să mă închin lui. Dar el a zis, de-a dreptul înspăimântat: „Nu, nu mie să te închini. Niciodată. În nicio împrejurare. Eu sunt o făptură. Eu sunt un slujitor – ca și tine, împreună cu frații tăi, care au și ei mărturia lui Isus. Închină-te întotdeauna numai lui Dumnezeu. Niciodată oamenilor. Nici atunci când au murit. Nici îngerilor. Închină-te lui Dumnezeu și Mielului, lui Isus. Căci duhul prorociei este mărturia despre Isus și pentru Isus.” Duhul lui Dumnezeu mărturisește despre Isus și Îl face mare.

Acum s-a deschis pentru mine a **cincea oară** ceva. Pentru ultima dată. De data aceasta era cerul întreg, care se deschidea înspre pământ și îi descria sfârșitul. A început chiar cu revenirea lui Mesia. Căci acum S-a arătat El Însuși. În persoană. Isus. A venit ca **Călăreț** pe un **cal alb**.

El, Biruitorul, Isus al meu. Călărețul se numea „Cel Credincios și Adevărat”. El judecă cu dreptate în Numele Tatălui Său, care L-a împuternicit și L-a însărcinat să facă aceasta. El aduce la îndeplinire dreptatea, făcând dreptate.

Am văzut din nou, ca și mai înainte, ochii Lui, care erau ca para focului. Ochi care văd totul, pătrund totul, cântăresc și judecă totul. Pe cap poartă multe cununi împărătești. Demnitatea de Împărat este numai a Lui. Nu a fiarei sau a balaurului, cu cununile lor. Poartă scris un Nume pe care numai

El singur îl cunoaște, nimeni altcineva. Un Nume pe care l-a primit de la Tatăl Său și care exprimă relația Lui unică cu El.

Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Am observat că era muiată în sânge deja înainte ca El să vină pe pământ. Da, era propriul Lui sânge, pe care l-a vărsat pentru noi. Această moarte de jertfă Îi dădea dreptul să pornească acum în această luptă duhovnicească. Pe lângă alte nume, El poartă și numele: **Cuvântul lui Dumnezeu**. Da, El este ceea ce Dumnezeu are de spus. El este Logosul, Cel care exprimă cine este Dumnezeu, ce vrea și ce spune Dumnezeu.

Cum văzusem deja mai înainte, nu era singur. Oștile cerului, îngerii și sfinții, Îl urmau pe cai albi. Îmbrăcați în in subțire, în pânză albă și curată, în culoarea biruinței. O oaste uriașă.

Din gura primului Călăreț ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească cu ea popoarele răzvrătite. Ce va spune El se întâmplă, și este adevărul. Cuvântul Lui este arma Lui cea mai puternică. Cuvântul adevărului și al dreptății.

Am înțeles că aceste imagini militare, de război cumplit, nu trebuie luate la propriu și transpuse întocmai. Nu va avea loc cu adevărat o bătălie materială. Nu, biruința fusese deja câștigată pe cruce. Ea nu va fi câștigată în ziua arătării Lui. Hristos, Mielul, nu este un războinic setos de sânge și crud. Fiara antihristă este, fără îndoială. Hristos nu este un înger al răzbunării. Nu! El este Judecătorul drept și nemituit, care rostește dreptul și face dreptate prin adevărul Cuvântului Său. El este și rămâne Mielul. Și în această întâmplare este așa. Numai El judecă oastea fiarei, nu cei care Îl urmează. Cuvântul Lui este sabia cu două tăișuri. Cuvântul Lui ajunge. Trăisem lucrul acesta atunci, în grădină, când Îl căutau pe Isus și voiau să-L prindă. Când a zis: Eu sunt, au căzut toți la pământ ca loviți de trăsnet. Când va veni, prezența Lui vizibilă va fi de ajuns ca să-i aducă pe toți în genunchi.

El va fi Păstorul cu un toiaș de fier. El îi va cârmui pe oameni cu grija și dragostea unui păstor bun.

Și El calcă teascul urgiei și al mâniei lui Dumnezeu, Cel Atotputernic. Deși Hristos este Mielul și deși harul lui Dumnezeu este nesecat, aici, în ultima confruntare, harul tace și se ascunde, pentru că acum trebuie făcută dreptate celor care luptă împotriva Lui, care Îl resping, ba chiar Îl urăsc. Rămâne adevărat: lucru înfricoșat este să cazi astfel în mâinile Dumnezeului celui viu.

Un alt Nume este scris pe haina Lui și pe coapsa Lui, un Nume care înseamnă sfârșitul oricărei împotriviri: **Împăratul împăraților** și Domnul domnilor.

Când L-am văzut pe acest Călăreț venind cu oastea Lui din cer spre pământ, s-a arătat un alt înger, care a strigat cu glas tare către toate păsările

cerului: „Veniți toți încoace și adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu. Ca să mâncați carnea împăraților, a căpeteniilor, a celor puternici și a cailor și a celor care călăresc pe ei. Carnea tuturor, a celor slobozi și a robilor, a celor mari și a celor mici.” Ce contrast față de ospățul nunții Mielului, la care fuseseră doar toți chemați! Limbajul acesta era îngrozitor, dar și tipic apocaliptic. Acest limbaj drastic avea un singur scop: să-i avertizeze pe toți să nu apuce pe drumul pe care mergeau toți cei care se închinaseră fiarei.

Acum am văzut pe pământ o oaste uriașă. Fiara din mare, acest stăpânitor antihrist al lumii, și împărații pământului cu oștile lor erau adunați ca să facă război împotriva Celui care ședea pe cal și împotriva oștii Lui, care venea din cer.

Era o situație bizară. Cum era posibil ca oameni să se alieze și să se împotrivescă Împăratului împăraților? Cât de mare poate fi orbirea? Cât de mare supraestimarea de sine? O întreprindere nebunească: să lupți împotriva Fiului lui Dumnezeu și să-L provoci. Dar această confruntare a constat, în fond, dintotdeauna și în faptul că fiara era un amăgitor satanic, iar Hristos – adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Prin urmare, n-a avut loc nicio bătălie. Niciun măcel cu morți de amândouă părțile. Nu. Fiara a fost prinsă. Împotrivirea era zadarnică. Împreună cu fiara a fost înlăturat și prorocul mincinos, care îi amăgea pe oameni cu semnele lui minunate, ca să slujească fiarei și să i se închine. Amândoi bărbații, pe care îi văzusem ieșind ca fiara din mare și ca fiara de pe pământ, au fost prinși și aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu foc și cu pucioasă. Nu au fost duși acolo ca să fie nimiciți. Iazul de foc este mai degrabă întruchiparea depărtării de Dumnezeu, a singurătății, a golului și a întinericului. Un loc și o stare care, cum am mai spus, nu are sfârșit. Un loc fără ieșire și fără scăpare. Fără nădejde. Aici s-a încheiat istoria pământescă a acestor doi bărbați, și Dumnezeu nu avea pentru ei alt loc decât acesta. Toate judecățile pe care le trăiseră pe pământ – asemenea lui Faraon în Egipt, când a fost pus față în față cu Moise – nu i-au adus pe acești bărbați la pocăință. Ei și-au urmat, în cel mai adevărat sens al cuvântului, doar instinctele, ca fiarele.

Ceilați, care urmaseră celor două fiare, au fost omorâți cu sabia ascuțită a Celui care condusesse oastea cerească pe calul Său alb. Toate păsările care ascultaseră de chemarea îngerului s-au saturat. Atât de mulți soldați urmaseră duhurilor-broaște, care ieșiseră să adune pe împărații pământului în acest loc, la Armagedon, așa cum văzusem la al șaselea potir al mâniei.

Hristos, Răscumpărătorul lumii și Cel care duce lumea la desăvârșire, a încheiat lupta împotriva răului tot atât de repede cum a început-o. Cel rău, și

odată cu el răul, este biruit.

Capitolul 20

Apoi am văzut un înger coborându-se din cer. Avea cheia Abisului, a Adâncului. Pe lângă aceasta, ținea în mână un lanț mare de fier. Și balaurul, șarpele cel vechi, Satana, a fost prins. A fost legat în lanțuri pentru 1.000 de ani, aruncat în Adânc și închis acolo. Nu s-a împotrivit. Știa că îi sosise vremea. Adâncul a fost încuiat și pecetluit. Timp de o mie de ani nu mai putea amăgi neamurile. După ce se vor sfârși cei 1.000 de ani, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.

M-am bucurat că Satana ajunsese sub lacăt. Dar m-am mirat că nu fusese aruncat și el, ca fiara și prorocul mincinos, în iazul de foc! Să fie oare cu puțință ca Dumnezeu să-i mai dea amăgitorului omenirii, ucigașului de la început, încă o ocazie de a face rău? Avea să se repete drama încă o dată? Când am văzut scena următoare, am început să pricep ce trebuia să înțeleg și ce însemnau toate acestea.

Am văzut tronuri așezate. Pe ele ședeau martirii, care veneau din vremea stăpânirii fiarei. Acum le sosise vremea să țină judecata. Despre martiri s-a spus: Am văzut sufletele celor care ținuseră cu credincioșie mărturia despre Isus și ascultaseră de Cuvântul lui Dumnezeu până la sfârșit. De aceea fuseseră decapitați și, din pricina credincioșiei lor, își pierduseră capul și, odată cu el, viața. Nu se închinaseră fiarei, dictatorului antihrist, nici icoanei ei. Nici semnul fiarei nu-l primiseră pe frunte sau pe mână. Acești martori care își vărsaseră sângele, acești martiri, au înviat acum, în învierea din morți. Și astfel le sosise vremea să judece și să domnească împreună cu Hristosul, cu Mesia. Timp de 1.000 de ani.

Ceva asemănător citisem la prorocul Daniel, în capitolul șapte. Acolo era biruită cea mai înfricoșătoare, ultima dintre cele patru fiare, care îi omorâse pe sfinți. Dar apoi acești sfinți au primit de la Dumnezeu Însuși tronuri, stăpânire și o împărăție. Și lucrul acesta s-a întâmplat și aici. Dacă mai înainte fiara îi biruise pe sfinți în împărăția ei, care a durat 3 ani și jumătate, acum martirii erau îndreptățiți. Totul se întorcea în favoarea lor. Lor li s-a încredințat judecata și li s-a dat stăpânirea, împreună cu Mesia. Dar nu pentru **3 ani și jumătate**, ci pentru **1.000 de ani**.

Toți ceilalți care muriseră – și erau toți cei care urmaseră fiarei și prorocului mincinos – n-au înviat. Nu până nu s-au sfârșit cei 1.000 de ani.

Citisem adesea în scrierile iudeilor despre o împărăție intermediară, care trebuia să fie instaurată după venirea lui Mesia și înainte de noua creație. Aici am observat cum, așa cum se întâmplase deja cu alte figuri din lumea de

gânduri a iudeilor și din miturile grecilor, și aceasta primea un înțeles nou. Prin această imagine trebuie descrise în chip pătrunzător pieirea fiarei și triumful martirilor. Această imagine a Împărăției de 1.000 de ani are rolul de a arăta biruința martirilor asupra fiarei. Numai la aceasta țintește – și nu la o împărăție la propriu, cu o durată limitată. Mai degrabă trebuia să pun cei 1.000 de ani doar față în față cu scurții 3 ani și jumătate.

Căci învierea martirilor este **întâia** înviere. Ferice și sfânt este cel care are parte de întâia înviere. Asupra acestor înviați **a doua moarte** nu are nicio putere. Toți acești înviați – și din ei fac parte și **toți** cei care Îl urmează pe Isus – vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos. Da, Hristos ne-a făcut preoți și împărați. Și acum venise vremea când lucrul acesta se împlinește fără nicio îngrădire. Ei vor împărați cu Hristos o mie de ani.

Fiara, în schimb, suferă **a doua moarte**, și astfel se sfârșește această împărăție întunecată.

Această imagine a pieirii treimii diabolice – a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos – este ascuțită încă o dată. Ca să se arate în cele din urmă că biruința martirilor în Împărăția lui Hristos nu mai poate fi niciodată anulată, diavolului i se mai dă o ultimă ocazie să amăgească încă o dată popoarele.

După o mie de ani, Satana va fi dezlegat din temnița lui. Va ieși în toate părțile lumii și va amăgi toate neamurile. Pe Gog și pe Magog îi va aduna la război. O oaste simbolică, mare cât nisipul mării. S-au suit pe fața largă a țării și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită, Ierusalimul ceresc, care nu poate fi cucerit.

Ce avea să se întâmple? S-a întâmplat repede și fără luptă. Un foc a căzut din cer și a mistuit oastea uriașă.

Acum sosise clipa pe care o așteptasem. Amăgitorul neamurilor, diavolul, a fost aruncat în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Acolo așteptau deja fiara și prorocul mincinos. Ei vor fi chinuiți acolo zi și noapte, în vecii vecilor. Acolo s-a regăsit treimea satanică, cea care ridicase neamurile împotriva lui Dumnezeu și a Mielului și îi biruise pe sfinți, pe cei care Îl urmează pe Isus.

Biruința sfinților este **ultimul cuvânt** al lui Dumnezeu. Noua amăgire a diavolului nu este o repetare a stăpânirii fiarei, ci un **semn** că, după venirea vizibilă a lui Mesia, a Călărețului de pe calul alb, întrebarea cine are puterea este lămurită definitiv și pentru totdeauna. Acum, într-adevăr, nu mai poate avea loc nicio răscoală nouă. Așa cum nici Împărăția lui Hristos nu mai ajunge, după 1.000 de ani, în primejdia de a fi copleșită încă o dată. Ea este veșnică și se împlinește în lumea cea nouă a lui Dumnezeu, pe care mi s-a dat s-o văd curând.

Eu, Ioan, am început să pricep că acum venise sfârșitul istoriei lumii și sfârșitul primei creații, a celei căzute. Am văzut un mare **tron alb** și pe Cel care ședea pe el. De la fața acestei Persoane au fugit, pur și simplu, cerul și pământul, întregul univers.

Am văzut nenumărați oameni. Toți cei care au trăit vreodată stăteau înaintea tronului. Cei mici și cei mari. Toți au fost chemați acolo și trebuiau să se înfățișeze. N-a existat nicio excepție. Și toți au fost tratați la fel.

Era marea zi a judecății. **Judecata de apoi**. Ziua în care tot ce au făcut oamenii este cântărit cu dreptate de Dumnezeu. Ziua în care fiecare om își dă seama definitiv că trebuie să dea socoteală înaintea Creatorului său pentru tot ce a făcut.

S-au deschis niște cărți, în care erau păstrate cursul vieții și toate gândurile, motivele și faptele oamenilor, ca într-o memorie desăvârșită, cu o capacitate de stocare nesfârșită. Dar acolo mai era și o altă carte. Cartea vieții. Și ea a fost deschisă.

Morții care stăteau acolo au fost judecați cu dreptate, după ce făcuseră.

Morții veneau cu adevărat de pretutindeni. Și de acolo de unde se credea că dispăruseră pentru totdeauna. Veneau din adâncurile mării. Și Moartea și Locuința morților au dat înapoi morții care erau în ele. Și toți morții au fost judecați după ce făcuseră ei înșiși.

Apoi Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Moartea a fost biruită definitiv, și Locuința morților odată cu ea, pentru că nu mai era nevoie de ea. Rânduiala de până atunci a tuturor lucrurilor și-a găsit aici sfârșitul. Iazul de foc este a doua moarte, moartea cea din urmă și definitivă. Nu este un loc al nimicirii. Căci acolo oamenii continuă să existe. Dar într-o stare în care vor simți răul pe care l-au făcut împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor.

Deși toți oamenii au fost judecați cu cea mai mare exactitate și cu dreptate, după faptele lor, s-a cercetat și dacă sunt scriși în cartea vieții. Aceasta era acolo o întrebare importantă, ba chiar cea mai importantă dintre toate. Întrebarea era dacă cineva crezuse Mielului și Îl urmăsea, ca să primească viața veșnică. În această carte a vieții a Mielului erau scriși toți cei care se închinaseră Dumnezeului celui viu.

Dacă cineva dintre cei care stăteau înaintea tronului nu era găsit în această carte, atunci era aruncat în iazul de foc. Chiar și atunci când în cărți se găseau multe fapte bune, dar numele lor nu era scris în această carte. Ei au fost dați pradă iazului de foc. Oamenii au încremenit de groază și de deznădejde. Căci nimeni n-a vrut vreodată să ajungă în acest loc îngrozitor. Și nimeni nu era hotărât dinainte pentru el. Este locul în care oamenii își primesc pedeapsa

dreaptă, urmarea faptelor lor rele, și în care Dumnezeu, în harul Său, ține seama chiar și de faptele lor bune, pe care le-au făcut cu bună știință. Cei care au fost găsiți în cartea vieții au intrat în bucuria veșnică a Domnului lor. Fără merit, din har, pentru că s-au încrezut în Mielul, care murise pentru faptele lor rele.

Ceilalți au plecat în depărtarea de Dumnezeu. O despărțire fără întoarcere pentru cei care au fost aruncați în iazul de foc. Și aici imaginea era atât de pătrunzătoare, pentru că este o avertizare pentru toți cei care o aud. Pentru toți cei cărora le este indiferent de Dumnezeu. Și ei trebuie să fie atinși prin acest limbaj drastic.

Capitolul 21

Eu, Ioan, văzusem în călătoria mea în cer multe lucruri pe care le cunoșteam, așa sau asemănător, din Biblia noastră ebraică. Acum mi s-a dat să văd împlinirea, ba chiar desăvârșirea tuturor făgăduințelor. Numai pentru că cunoșteam Scripturile Vechiului Legământ, am putut pricepe ce însemnau toate semnele și întâmplările pe care le vedeam.

Acum am văzut ceea ce este **împlinirea** nădejzii și a așteptării noastre: am văzut un cer nou și un pământ nou. Vechiul pământ, așa cum îl cunoșteam, nu mai era.

Marea nu mai era. Marea în sens figurat, din care ieșise fiara, marea amenințătoare și răscolită a popoarelor, dispăruse.

Nu am văzut acest pământ nou așa cum mă așteptasem. Ca pe o idilă a naturii, cu munți, râuri, plante și lacuri. Mi-a fost arătat, ca multe alte lucruri mai înainte, din nou în simboluri și imagini: ca **cetate**, ca **mireasă** și ca **grădină**. Aceasta descria realitatea cea nouă din perspectiva după care tânjește cel mai mult inima noastră: adică în relația, apropierea și prezența lui Dumnezeu și a Mielului. Bineînțeles, vor fi munți, râuri, plante, lacuri și animale, ca în prima creație, căci ea era foarte bună.

Făgăduința unui cer nou și a unui pământ nou o cunoșteam din Isaia 65 și 66.

Apoi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer pe pământul cel nou. De la Dumnezeu, ieșind de la tronul Lui. Aici se îplinea planul Lui.

Cetatea aceasta era ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și aveam să aflăm îndată ce era cu această cetate. Era părtașia desăvârșită a celor răscumpărați. Pe de o parte, ei erau cetatea și, pe de altă parte, trăiau în cetate. Toate imaginile pe care le vedeam aveam, într-un fel deosebit, mai

multe dimensiuni și mai multe înțelesuri. Pur și simplu grăitoare. Altfel decât realitatea noastră veche, pământescă, în care mai trăim încă.

Am auzit un glas tare spunând de la tron: Iată **locuința lui Dumnezeu** în mijlocul oamenilor. Și Dumnezeu Își va așeza casa Lui veșnică, locuința Lui, la oameni. Și va locui cu ei. Pe pământul cel nou. Și oamenii vor fi popoarele Lui. Și Dumnezeu Însuși, Cel veșnic și Atotputernic, va avea părtășie cu ei. Dumnezeu lor. Îl vor vedea așa cum este. Cerul și pământul se unesc. Lumea nevăzută devine lume văzută. Crediința a ajuns la vedere.

Și El, ca o mamă care mângâie, va șterge orice lacrimă din ochii lor. Lacrimi de jale, de frică și de deznădejde nu vor mai fi niciodată. Totul se va prefăce într-o bucurie fără griji. Orice ocară va fi înlăturată. Moartea, de care se tem toți și care distruge totul, nu va mai fi. Nu va mai fi nici jale, nici țipăt, nici durere. Căci lucrurile dintâi, cele vechi, căzute, pierdute și fără nădejde, nu mai sunt.

Și Cel care ședea pe tron a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi.

Și Cel care ședea pe tron mi-a vorbit direct și a zis: „Scrie, căci cuvintele acestea sunt sigure și adevărate. Sunt cu totul vrednice de încredere”. Când vedeai ce vedeam eu și auzeai ce auzeam eu, cuvintele acestea erau tocmai potrivite pentru mine. Căci era atât de nespuse de minunate să cunosc, față în față cu lumea în care trăiam, o lume atât de diferită. Și așa va fi cu adevărat. Da, pentru Dumnezeu totul există deja. Căci L-am auzit spunându-mi: „S-a isprăvit. Eu sunt Alfa și Omega. Începutul și Sfârșitul. Am fost dintotdeauna și voi fi întotdeauna. Ce făgăduiesc, voi face. Vă puteți bizui pe Mine.”

Celui însetat îi voi da apă vie din izvorul Meu. Fără plată și în dar. Apă care nu potolește setea trupului, ci setea după Mine și după viața cea adevărată și reală. Oricine poate veni să bea: din viața veșnică, din creația Mea cea nouă, din casa cea minunată. M-a impresionat adânc cât de mult tânjea Dumnezeu meu după oameni, cum îi chema pe toți să fie părtași la creația Lui cea nouă. Dar El n-a luat hotărârea în locul oamenilor. Ei trebuiau să hotărască **singuri** să bea din această apă a vieții, primind Evanghelia harului.

Cei care biruiesc și cred ce spun Eu și țin cu tărie la aceasta vor moșteni această creație nouă. Dar nu există biruință fără luptă! Nu triumfal sau desăvârșit, ci hotărât pentru Isus. Nu un triumf ușor. Ci drumul îngust spre lumea cea nouă a lui Dumnezeu este provocator și fără compromisuri. Lumea cea nouă va fi a lor. Eu voi fi Dumnezeul lor, și el Îmi va fi fiu și fiică.

Dar nu toți oamenii devin fii și fiice ale lui Dumnezeu. Nu toți vor vedea pământul cel nou: fricoșii, care L-au urmat pe Isus doar cu jumătate de inimă, de frica prigoanei; necredincioșii, cărora le este indiferent de Dumnezeu;

oamenii care au săvârșit fapte urâcioase; ucigașii și cei pervertiți sexual; ocultişti, care s-au încurcat cu demonii; închinătorii la idoli, pentru care banii, onoarea și împlinirea de sine au fost lucrul cel mai important – și mincinoșii, a căror viață întregă a fost o minciună – toți aceștia vor suferi a doua moarte, pentru că nu s-au întors. Pentru că n-au băut apa vieții, acest dar fără plată al lui Dumnezeu. Vor sfârși în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Au respins orice avertizare. Existența lor veșnică este plină de muștrări de sine, pentru că n-au ascultat de avertizările lui Dumnezeu.

Apoi a venit unul din cei șapte îngeri care aveau ultimele puteri ale mâniei. El mi-a zis: „Vino! Îți voi arăta mireasa, soția Mielului.” Și m-a dus în duh pe un munte mare și înalt. Cum îl dusesse odinioară și pe vechiul proroc Ezechiel. De acolo priveleştea era copleșitoare. Și am văzut cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, cum se cobora din cer, de la Dumnezeu, pe pământ. Cetatea aceasta era locuită, ba chiar plină de slava lui Dumnezeu. Strălucea ca o piatră scumpă. Lumina ei era ca a unui cristal, ca a unui iaspis.

Cetatea era înconjurată de un zid mare. Da, nesiguranța neîntreruptă și hăituirea Bisericii fuseseră prefăcute în ocrotirea și adăpostul veșnic al lui Dumnezeu.

Avea 12 porți. Exista deci un înăuntru și un afară. La porți stăteau doisprezece îngeri, ca păzitori ai porților. În același timp, ca reprezentanți ai celor 12 seminții ale lui Israel. Pe porți li se puteau citi numele. Îmi erau deja cunoscute, înainte să fi văzut marea mulțime din toate neamurile înaintea tronului. Pe partea de răsărit erau trei porți – și tot așa pe partea de miazănoapte, de miazăzi și de apus.

Poporul lui Dumnezeu, al vechiului și al noului legământ, era unit pentru totdeauna în această cetate. Aceasta se vedea și sub cetate. Am văzut douăsprezece temelii. Pe fiecare din aceste temelii stătea câte un nume al celor doisprezece apostoli ai Mielului. Eu, Ioan, m-am mirat foarte mult: am găsit acolo gravat și numele meu. Ce cinste pentru noi, ucenicii!

Îngerul care vorbea cu mine avea în mână o unitate de măsură, o trestie de aur de măsurat, ca să măsoare cetatea, porțile și zidurile ei.

Cetatea era în patru colțuri. Ca un pătrat. A măsurat aproape 2.300 de kilometri. Lungimea cetății, lărgimea și chiar înălțimea ei sunt egale. Așadar, cetatea avea forma unui cub. Toate laturile erau perfect egale.

Știam că vechile cetăți Babilon, Ninive, ba și Roma erau așezate în formă de pătrat. Dar nu și în înălțime.

Cu ce m-a făcut să mă gândesc aceasta? Da, exista un singur cub pe care îl cunoșteam, și acesta era Locul preasfânt din Cortul întâlnirii și din Templu. Locul acesta era ca un cub desăvârșit. În el se afla chivotul legământului. El

era tronul lui Dumnezeu. Așadar, această cetate uriașă era ca Locul preasfânt, unde locuiește Dumnezeu Însuși. Lucrul acesta mi-a întărit ce auzisem deja. Dumnezeu va locui cu oamenii și astfel va aduce cerul pe pământ și va face din pământ Locul Său preasfânt.

Toate dimensiunile cetății erau supranaturale, duhovnicești și simbolice. De o adâncime și o lărgime nemaipomenită. Acum a fost măsurat zidul. Avea 12 x 12, adică 144 de coți lărgime. Cotul unui înger este și cotul unui om. Așadar, zidul avea cam 70 de metri grosime sau înălțime. Un zid de netrecut, care înfățișa și garanta siguranța cetății celei mari și sfinte.

Așa cum văzusem cetatea strălucind, tot așa zidul era din iaspis. Așa arăta și Cel pe care Îl văzusem chiar la început pe tron. Cetatea întreagă era din aurul cel mai curat, ca sticla străvezie. Sticlă limpede, străvezie, nu exista încă în zilele noastre, de aceea este ceva cu totul deosebit ce am văzut.

Fiecare din cele douăsprezece temelii, pe care erau gravate numele celor Doisprezece, era făcută, se pare, din câte o piatră scumpă. Ca o podoabă de o frumusețe de neînchipuit.

Prima piatră de temelie era de iaspis; a doua de safir; a treia de calcedonie; a patra de smarald; a cincea de sardonix; a șasea de sardiu; a șaptea de crisolit; a opta de beril; a noua de topaz; a zecea de crisopras; a unsprezecea de iacint; a douăsprezecea de ametist.

Cele mai multe dintre aceste pietre scumpe le cunoșteam din pieptarul marelui preot. Aceasta nu putea fi o întâmplare.

Iar cele douăsprezece porți ale cetății erau – abia îmi credeam ochilor – douăsprezece mărgăritare uriașe. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar uriaș, fără cusur.

Ulița mare a cetății, artera ei de viață, era din aur curat, ca sticla străvezie. Da, toate ulițele cetății erau așa.

În cetatea Ierusalimului n-am văzut niciun templu, ceea ce m-a mirat. Căci, dacă o cetate avea un templu, atunci aceasta era Ierusalimul. Dar Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic Însuși, și Mielul sunt templul ei. Cetatea întreagă era, de fapt, un templu și era așezată ca un cub – ca Locul preasfânt din Templu.

Deși vor exista soarele și luna, cetatea nu are nevoie de lumina soarelui, nici de lumina lunii noaptea. Slava prezenței lui Dumnezeu luminează cetatea. Lampa cetății este Mielul. Isus, Lumina lumii. Când soarele se va stinge într-o zi, aceasta nu va avea nicio însemnătate pentru pământul cel nou.

Mi-am adus aminte de un mic amănunt din istoria lui Israel, când a venit a noua urgie, un întuneric atât de gros, încât se putea pipăi. Trei zile la rând.

Dar în casele israeliților era lumină, acolo unde erau mieii de Paști. La al cincilea potir al mâniei venise deja un întuneric peste împărăția fiarei. Acum, în desăvârșire, Mielul era lumina cetății. Afară din cetate era întuneric. Acolo se află toți cei care n-au vrut să intre în această cetate.

Deși există un înăuntru și un afară – sfinții în cetate, necredincioșii afară –, această imagine cu multe înțelesuri a noului Ierusalim arată pământul cel nou, viața care pulsează, munca creatoare, descoperirile, cultura, muzica, arta și tot ce le-a mai dăruit Dumnezeu oamenilor ca potențial.

Neamurile pământului vor trăi în lumina acestei cetăți. Împărații și popoarele lor își vor aduce, cum a spus Isaia, slava la ea. Vor veni la capitala pământului celui nou și vor aduce cu ei tot ce este minunat, spre cinstea și îmbogățirea cetății.

Porțile cetății nu mai trebuie închise noaptea. Nu va mai fi deloc noapte. Primejdia nopții, când pândesc dușmanii și hoții, nu mai există. Frica de noapte ține pentru totdeauna de trecut. Va fi ca o singură zi.

Slava și cinstea neamurilor, orice bunuri minunate au ele, materiale, intelectuale și duhovnicești, le vor aduce în această cetate a lui Dumnezeu. Ca s-o bucure, s-o cinstească și s-o îmbogățească.

În cetate nu vor intra nicidecum cei necurați. Cei care nu sunt „spălați în sângele Mielului” n-au acces. Nici cineva care a săvârșit urâciuni. Nici mincinoși, cum a subliniat deja Dumnezeu Însuși. Va fi un loc sfânt. În prezența lui Dumnezeu totul trebuie să fie în armonie cu El.

Capitolul 22

Acum mi s-a dat o privire nouă în această cetate. Am văzut un loc al vieții dumnezeiești, care nu se sfârșește niciodată.

Îngerul mi-a arătat acum un râu. Un șuvoi de apă curgătoare. Apa vieții. Limpede ca cristalul. Apa lucea și sclipea ca un cristal. Acest șuvoi de apă ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Ceva asemănător văzuse Ezechiel: apa, un râu care se făcea tot mai mare, curgând din Templu. Acum știam de unde venea cu adevărat acest râu. Adică direct din tronul lui Dumnezeu. El umplea totul cu viață și creștere.

În mijlocul cetății era ulița mare de aur și, alături de ea, râul apei vieții. De amândouă părțile uliței și ale râului se vedeau pomii vieții. El rodește de douăsprezece ori pe an. În fiecare lună i se coace rodul. Nu se poate asemăna cu natura noastră de astăzi. Mulțimea și varietatea roadelor erau de nedescris.

Frunzele acestor pomi sunt ca un medicament, ca să vindece neamurile. În realitate nu va mai exista nicio boală, nici a trupului, nici a sufletului. Nimeni,

nici chiar popoarele, nu va mai fi lovit de molime, de ce îmbolnăvește sau slăbește. Puterile vindecătoare ale veșniciei îi vor păzi de toate acestea.

Nu va mai fi niciun blestem. El a fost ridicat prin Hristos și prin jertfa Lui de pe cruce. Acesta era acum un paradis nou și mai bun decât cel din Eden, de la început. Pentru că Hristos a murit ca un Miel și a înviat. Ca început și obârșie a creației celei noi.

Da, singurul tron al lui Dumnezeu și al Mielului era în această cetate. Ca și cum Dumnezeu și Mielul s-ar fi mutat din cer la oameni. Își mutase pe pământ tronul de pe care cârmuiește universul.

Și robii Lui îi vor sluji cu bucurie. Și vor vedea fața Lui. Fața lui Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai înalt care poate exista pentru niște făpturi. Mai ales pentru că toți fuseseră cândva păcătoși fără Dumnezeu. Cine poate înțelege această minune a harului?

Numele lui Dumnezeu va fi scris pe frunțile lor, pentru că sunt ai Lui.

Noaptea morții, a fricii, a singurătății și a primejdiei nu va mai fi.

Nu va mai fi nevoie de o lampă care să lumineze totul. Nici soarele nu va mai fi necesar. Când se va fi stins odată, nu va lipsi nimănui. Dumnezeu însuși și Mielul vor fi lumina lor și vor străluci peste ei.

Ei vor împărăți în vecii vecilor. Nu peste oameni. Acum vor aduce la îndeplinire porunca creației de la început, de a supune pământul. Așa cum a vrut Dumnezeu. Toți cei răscumpărați își vor împlini sarcinile în creația cea nouă cu bucurie și cu viața plină de sens.

Astfel mi s-a dat să arunc o privire în lumea cea nouă, pe care o așteptăm cu toții. Am văzut creația cea nouă în mai multe dimensiuni, în metafore care se schimbau: ca mireasă, ca cetate și ca grădină. Am văzut-o ca Locul preasfânt, care se întinde acum peste tot pământul. Toți oamenii, oriunde ar fi pe pământul cel nou, vor vedea fața lui Dumnezeu. Pentru că El va locui pe pământ, vizibil pentru toți. Va avea părtășie cu ei, îi va căuta și va vorbi cu ei. Așa cum odinioară, în Eden, la Adam și Eva, în răcoarea zilei. Vom sta de vorbă cu Dumnezeu și cu Mielul. Vom pune multe întrebări – și vom primi răspunsuri pe care nu le-am așteptat.

Și îngerul mi-a zis: „Acele cuvinte ale lui Dumnezeu sunt sigure, adevărate și vrednice de încredere. Domnul, Dumnezeul duhurilor prorocilor, Și-a trimis îngerul ca să arate robilor Săi ce trebuie să se întâmple în curând. Iată! Eu, Isus, vin curând, da – pe neașteptate!

Ferice de toți cei care păzesc cuvintele acestei cărți și le împlinesc!”

Nu trebuie să înțelegem sensul tuturor cuvintelor și imaginilor. Dar, încurajați de biruința lui Dumnezeu și a Mielului, păstrăm vestea acestei cărți și mergem după Miel.

Eu, Ioan, am văzut și am auzit toate acestea. Am căzut la picioarele îngerului care mi le arătase. Atât de copleșit eram. Atunci îngerul a zis, și mi-am adus aminte că se mai întâmplase o dată: „Nu face lucrul acesta în nicio împrejurare. Și eu sunt doar un rob al lui Dumnezeu, ca voi, cei care Îl urmați pe Isus. Noi, îngerii, le slujim fraților și surorilor tale și prorocilor și tuturor celor care țin cu tărie cuvintele acestei cărți. Închină-te numai lui Dumnezeu.”

Apoi mi-a zis: „**Nu** pecetlui cuvintele prorociei din această carte, cum trebuia să facă odinioară Daniel. Căci vremea este aproape. Cuvintele sunt valabile pentru această vreme. Chiar de astăzi.”

Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, și cine găsește plăcere în necurăție să se spurce și mai departe. Dar să se gândească la sfârșit și să-și cântărească viața. Iar cine face ce este drept să facă și mai departe ce este drept, și cine duce o viață sfințită să trăiască și mai departe cum Îi place lui Dumnezeu. Așa trăiesc biruitoarii, care rămân credincioși și statornici până la sfârșit și nu renunță din descurajare, din frică sau din pricina eșecului. Când cad, se ridică din nou, pentru că trăiesc în puterea harului lui Dumnezeu.

Iată, Eu vin curând, repede și pe neașteptate! Fiți deci gata în orice clipă să Mă întâmpinați cu bucurie și cu așteptare. Voi aduce cu Mine răsplata pentru fiecare. Răsplata pe care a meritat-o fiecare, după cum i-au fost lucrarea, faptele și munca.

Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Cu acest Nume semnez Eu, Isus, întreaga carte a Apocalipsei.

Ferice de cei care își spală hainele în sângele Mielului! Cu haina murdară a vieții lor nu pot veni niciodată la nunta Mielului. Dar dacă își spală hainele, crezând în Mine, Isus, și în iertarea adusă prin moartea Mea, atunci pot mânca din pomul vieții. Atunci vor intra pe porțile de mărgăritar ale slavei în noul Ierusalim, cetatea sfântă.

Oricine poate veni. Cine rămâne afară a vrut el însuși așa. Afară rămân câinii, care sunt legați de ce este nesfânt, vor să rămână în el și resping răscumpărarea. Vrajitorii, care s-au încurcat cu puterile întunericului. Curvarii, care au venerat sexul ca pe dumnezeul lor. Ucigașii, închinătorii la idoli și toți cei care iubesc minciuna. Pentru că au iubit păcatul mai mult decât pe Dumnezeu și n-au vrut să se întoarcă, nu pot intra în bucuria veșnică a cetății lui Dumnezeu.

Eu, Isus, Mi-am trimis îngerul ca să vă arate și să vă mărturisească toate aceste lucruri. Vin de la Mine. Nu sunt o născocire a oamenilor sau a îngerilor. Toate bisericile, nu doar cele șapte din Asia Mică, trebuie să știe aceasta.

Eu, Isus, sunt Rădăcina lui David, Mesia cel făgăduit. Adevăratul urmaș al lui David. Eu sunt Luceafărul strălucitor de dimineață. Eu sunt steaua despre care a vorbit Balaam cu mult timp în urmă, care avea să răsară din Israel. Ca Răscumpărător al lumii și Cel care duce lumea la desăvârșire, care aduce o dimineață veșnică, după care nu mai urmează nicio noapte.

Și Duhul Sfânt și Biserica-mireasă a tuturor celor care Îl urmează pe Isus zic: Vino, Doamne Isuse! Și oricine aude această chemare să se alăture și să zică: Vino! Să ne arătăm dorul și să-l rostim.

Oricui îi este sete – de Dumnezeu, de pace, de viață, de sens și de nădejde – să bea din apa vieții! Cât mai este timp, cât ține harul, o poți primi fără plată. N-o poți câștiga prin fapte bune. Trebuie s-o iei fără plată. O primim doar în dar!

Dumnezeu Își urmărește ținta cu oamenii cu o pasiune sfântă și caută să le câștige inimile, ca să petreacă veșnicia cu El.

Fiecăruia care aude cuvintele prorociei din această carte îi spun: „Dacă cineva adaugă cu bună știință ceva la această carte și falsifică astfel vestea cărții, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în această carte.

Dacă cineva scoate ceva din vestea acestei cărți și ascunde ceva, atunci Dumnezeu îi va lua accesul la pomul vieții și la cetatea sfântă.”

Cel care mărturisește toate aceste lucruri, pentru că vrea să le știm, zice: „Da, Eu vin curând!”

Noi răspundem plini de nădejde: Amin! Vino, Doamne Isuse.

Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu toți sfinții, în orice vreme și în orice loc. Până va veni El.

„Dumnezeu Însuși va fi ținta cea din urmă a dorului nostru: pe El Îl vom privi fără sfârșit, Îl vom iubi fără sațiu și fără oboseală și Îl vom lăuda.”

Augustin de Hipona

În încheiere

Nădărduesc din toată inima că, în timp ce citeați, ați simțit cum vă vorbește Dumnezeu și cum luptă pentru inima dumneavoastră. Cum încurajează, învață, dar și avertizează împotriva a tot ce nu vine de la El și de aceea ne face rău.

Mulțumiți-I pentru tot binele pe care l-a spus despre dumneavoastră și chiar direct către dumneavoastră.

Dacă aveți întrebări, scrieți-ne: info@kirchefüralle.de

Scrieți-ne și dacă doriți să cunoașteți în această formă și celelalte epistole ale Noului Testament și Evangheliile.

Iată încă câteva sfaturi importante:

Citiți Biblia. Dacă se poate, cu regularitate.

- Citiți Biblia împreună cu alți oameni – și discutați despre ea.
- Începeți cu relatările despre viața lui Isus, adică cu Evangheliile.
- Rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă viu Cuvântul Său – ca și cum v-ar vorbi direct.
- Citiți textul cu voce tare, de două ori la rând.

Puneți textului următoarele întrebări:

- Ce titlu i-ați da acestui text?
- Ce spune textul despre Dumnezeu și despre Isus?
- Ce spune textul despre oameni?
- Ce învățăm din text?
- Ce trebuie să facem?
- Cum ne încurajează Cuvântul?

Când vă întâlniți din nou, vorbiți despre experiențele și trăirile dumneavoastră.

Căutați legătura și părtășia cu creștini care Îl iubesc și Îl cinstesc pe Isus; care prețuiesc Biblia, o citesc și o iau în serios.